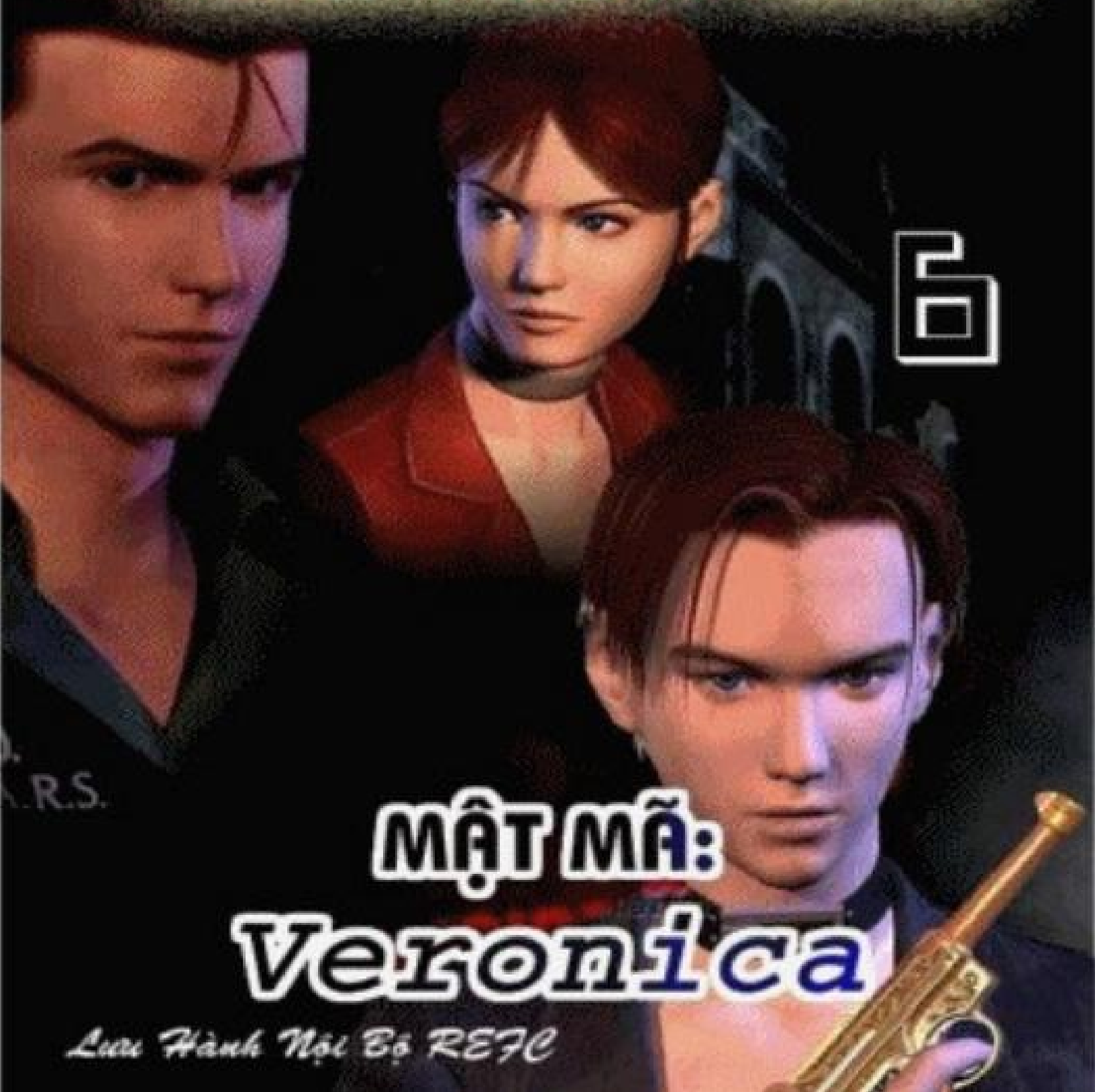

S.D.Perry

RESIDENT EVIL

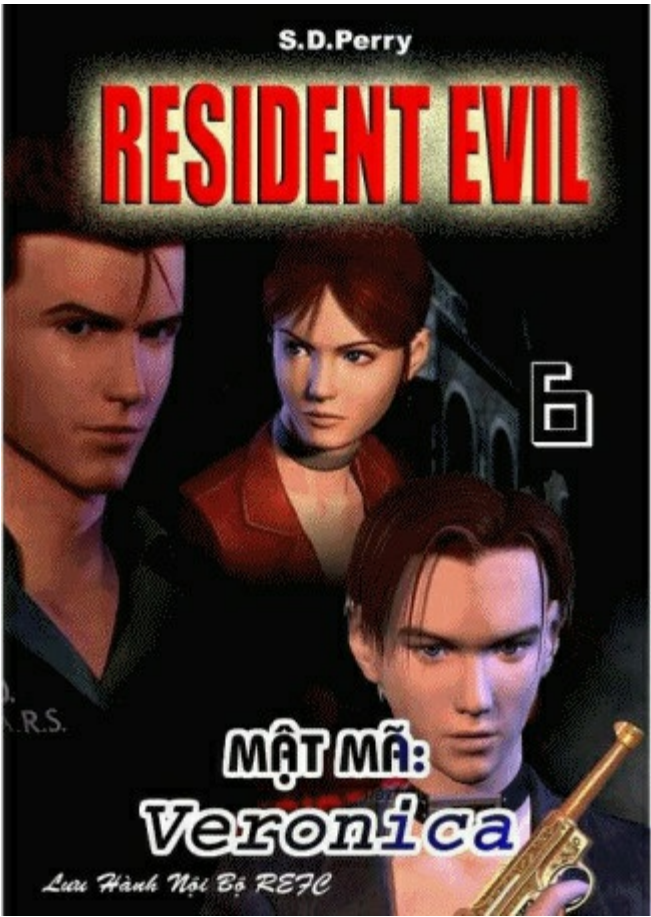
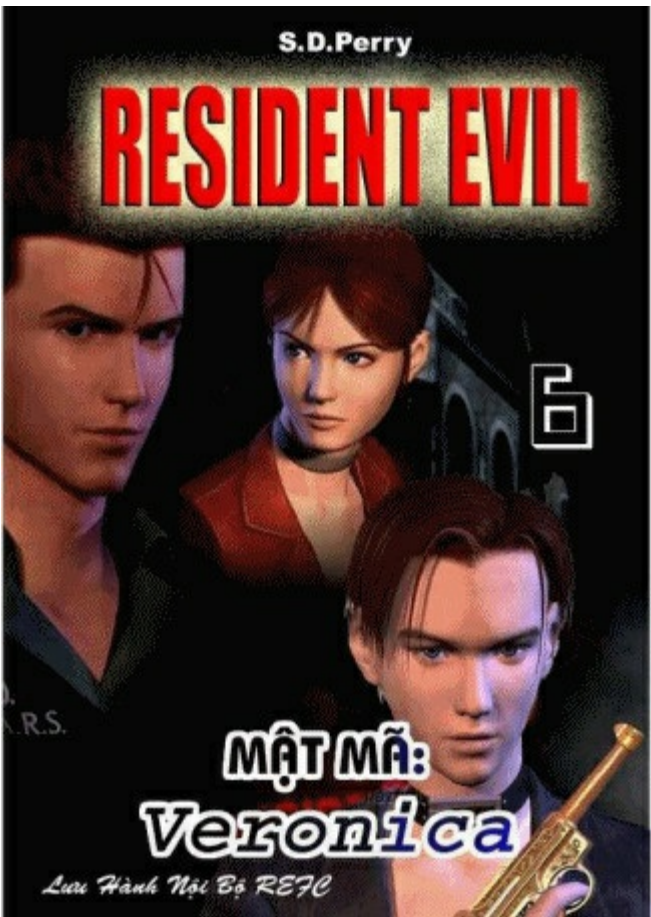
6

R.S.

MẬT MÃ:
Veronica

Lưu Hành Nội Bộ RE7C

Thông tin ebook

Tên truyện : Mật mã:

Veronica

Nguyên tác : Resident Evil

6 – Code: Veronica

Tác giả : S. D. Perry

Dịch (forums.gamevn.com)

: Lioncoeur , canavaro63 ,

jiancheng

,

asd1988

,

JediDarkLord

,

Soroxas,

SpideyX

Trình bày : jiancheng

Biên tập : jiancheng ,

Lioncoeur

Bìa : jiancheng

Thể loại : Kinh dị - Ma quái

--

Nguồn

:

<http://forums.gamevn.com>

Convert (TVE) : santseiya

Ngày

hoàn

thành

:

04/08/2007

Nơi hoàn thành : Hà Nội

<http://www.thuvien->

[ebook.com](http://www.thuvien-ebook.com)

Mục Lục

[Mở đầu](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

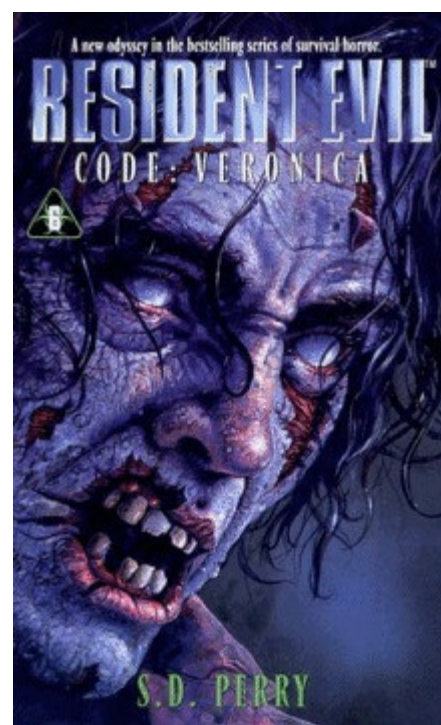
[Đoạn kết](#)

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Mở đầu

TRONG KHOẢNH KHẮC

ĐỐI MẶT VỚI TỬ THẦN,

bốn bề đều là chết chóc khi

những mảnh vụn của chiếc
trực thăng bốc lửa tuôn xuống
như mưa từ không trung,
Rodrigo Juan Raval chỉ kịp
nghĩ tới cô gái. Chỉ có thể,
trước khi hứng lấy cái tai vạ từ
trên trời rơi xuống.

Cô ta chết mất thôi—

- nắp mau

Hắn lao người ra sau một
tấm bia mộ vô danh, trong lúc
khu nghĩa trang bé nhỏ ầm ì
rung chuyển. Một âm thanh va
chạm dữ dội vang lên khi phần
thân đồ sộ của trực thăng đâm
sầm xuống góc sân phía xa.

Nhiên liệu đang cháy phun lên
những cái cây thổi rũ của
các tù nhân và binh lính gần
đó. Những dòng chất nhờn
sáng óng ánh trườn ngang qua
mặt đất như một thứ dung
nham—

- và khi Rodrigo tiếp xúc

mặt đất, hấn cảm thấy một
cơn đau nhói kịch liệt dưới
bụng, hai dẻ xương sườn bị
gãy khi va chạm với một phiến
đá cẩm thạch vùi sâu trong cỏ.

Cơn đau đột ngột ập đến một
cách khủng khiếp, đau đến tê
dại, nhưng không hiểu sao hấn
vẫn còn gắng gượng để không
bị bất tỉnh. Hấn không thể cho
phép mình bất tỉnh được.

Một cánh quạt cẩm phập
xuống mặt đất cách đó chừng
hai feet, làm đất cát bị xới
tung lên không. Hấn nghe thấy
một loạt những tiếng rên rỉ
không thành lời, có vẻ những
vật chủ mang virus đang phản
kháng lại cơn mưa lửa. Một
tay lính gác bị lây nhiễm đang
quờ quạng lê lét, mái tóc của
nó bốc cháy như ngọn đuốc và
cặp mắt thì lờ lờ.

Bọn nó không hề cảm thấy,

không cảm thấy gì hết,

Rodrigo đánh liều tự nhủ, tập
trung vào nhịp hô hấp, chỉ sợ
một cử động nhỏ cũng khiến
mình đau đến hét toáng lên.

Không còn là người nữa.

Không trung đầy những
đám khói mịt mù, nồng nặc
mùi thịt bị cháy và bị phân hủy
nhanh chóng. Hắn nghe tiếng
súng vang lên ở khu nhốt tù,
chỉ vài tiếng lẻ tẻ; trận chiến
đã được định đoạt rồi, bọn họ
đã thất bại. Rodrige nhắm mắt
lại lâu hết mức có thể, tin chắc
rằng mình sẽ chẳng bao giờ
còn được chứng kiến cảnh
bình mình nữa. Thật là một
ngày xúi quẩy không thể tả.

Mọi chuyện bắt đầu từ
mười ngày trước, tại Paris. Cô
nàng Redfield đã xâm nhập trụ
sở và gây nên một sự hỗn loạn
nghiêm trọng, trước khi rơi

vào tay Rodrigo. Kỳ thật là
hắn ăn may – bởi lẽ cô ta đã
siết cò súng nhưng lại hết cả
đạn.

Phải rồi, hên quá mà, hắn
cay đắng tự nhủ. Nếu biết
trước mọi chuyện xảy ra theo
chiều hướng này, ắt là hắn đã
đích thân nạp đạn giùm cô ta
cho xong.

Phần thưởng cho việc bắt
sống cô gái, đó là hắn được
phụ trách một đơn vị an ninh
đặc biệt áp tải những vật chủ
nhiễm virus còn sống đến khu
nghiên cứu Rockfort, nằm trên
một hòn đảo hẻo lánh ở Nam
Thái Bình Dương. Số phận cô
ta sẽ được định đoạt trong
những cuộc thử nghiệm mới
của các nhà khoa học ở đó,
hoặc là sẽ được dùng làm môi
nử người anh rắc rối của cô
cùng với đám S.T.A.R.S. nổi

loạn mà Rodrigo từng nghe
đồn. Cô Redfield đã tung
hoành ngang dọc trụ sở, làm bị
thương nặng mười bảy người
và hạ sát năm người. Phần lớn
đều không mặc áo chống đạn,
nhưng Rodrigo chẳng mảy
may quan tâm tới bọn họ. Việc
bắt sống cô gái đã mang đến
cho hãn cơ hội được góp mặt
trong một cuộc điều động lực
lượng quy mô. Umbrella có ép
cô ta bẹp dí đi nữa hãn cũng
cóc thềm quan tâm tới, bọn họ
đã làm những chuyện còn tệ
hại hơn thế nhiều.

Có vẻ như may mắn lại tiếp
tục đến. Hãn có mười ngày để
chỉnh đốn đội ngũ, mười ngày
cho những nỗ lực bất thành
của các điều tra viên khi họ
thăm vấn cô gái. Hành trình từ
Paris
đến

Capetown

rồi

Rockfort diễn ra khá êm thấm

– các phi công đều thuộc loại

cừ khôi, còn cô gái thì đã bị

giam giữ cẩn thận. Tinh thần

của cả nhóm đều phơi phới lúc

hạ cánh và bắt đầu chuẩn bị

cho đợt huấn luyện đầu tiên.

Và rồi, chưa đầy tám tiếng

sau khi tới đảo – đây là lần

này thứ hai hấn đến chỗ này –

toàn bộ khu nhà đã bị tấn công

dữ dội bởi những kẻ không rõ

đanh tánh, một cuộc không

kích cực kỳ chuẩn xác từ trên

trời rơi xuống, với công nghệ

hủy diệt và lượng đạn dược

hầu như vô tận – trực thăng và

chiến đấu cơ quần đảo trên

đầu tạo thành một cơn ác

mộng sấm sét, một đợt tấn

công đúng bài bản và khốc

liệt. Có thể nói mọi thứ đều bị

công kích – từ nhà tù, phòng
thí nghiệm, cho đến trung tâm
huấn luyện. Hẳn đoán nhà
Ashford nằm ngoài phạm vi
oanh tạc, nhưng cũng không
đám chắc lắm.

Cuộc tập kích đã gây thiệt
hại nặng nề, nhưng cái xảy ra
tiếp theo còn kinh hoàng hơn
– khu thí nghiệm bị phá hủy
đã giải phóng nửa tá vật chủ T-
Virus, một số sinh vật dùng
làm thí nghiệm vũ khí sinh học
đã trốn ra. T-Virus đã biến
người ta thành những kẻ ăn
thịt sống, một hiệu ứng ngoài ý
muốn, bởi lẽ nó không được
tạo ra dành cho người. Còn
phần lớn những đối tượng sinh
học không giống người kia,
nhờ những kỳ tích đáng ngờ
của khoa học hiện đại, đã trở
thành những cỗ máy giết chóc.
Hỗn loạn diễn ra. Người chỉ

huy căn cứ đã phát điên.

Alfred Ashford thì chẳng thèm
làm gì để tái sắp xếp trật tự, vì
vậy những binh lính có cấp
bậc buộc phải đảm nhiệm
công việc đó. Những tù nhân
hiển nhiên là chẳng giúp ích
được gì, còn cuộc phòng thủ
và phản công của lực lượng
trên mặt đất bị thảm bại nặng
nề; người của hãn ngã gục
nhANH chóng, phần còn lại bị
tiêu diệt trên đường chạy ra
bãi đáp bởi những bộ ba OR1,
thuộc dòng T-Virus hiện đang
được chọn lọc.

Mọi nỗ lực chống trả đã
sụp đổ chỉ trong vài phút. Bọn
OR1 hiểm ác lạ thường, cực
kỳ hung hãn và mạnh mẽ. Một
vài người may mắn chạy
thoát...

...nhưng rồi số người ít ỏi
đó cũng cũng không vượt qua

được

bọn

Bandersnatch,

chúng mang cái tên như vậy

bởi sai tay dài quá khổ. Thật

nực cười, đội của hắn đã đề

cao cảnh giác trước nguy cơ

lây nhiễm, đã mang mặt nạ lọc

khí ngay khi quả bom đầu tiên

phát nổ - để rồi vẫn bị tiêu diệt

bởi một dạng thức khác của

virus.

Ít nhất nó cũng diễn ra

nhANH chóng, trước khi bọn

họ kịp hiểu ra tình hình

ngghiêm trọng đến mức nào,

hắn thâm ganh tỵ với cái diễm

phúc đó. Hắn đã bị thương,

kiệt sức, và sẽ bị ám ảnh bởi

những gì đã thấy suốt phần

còn lại của cuộc đời, bất kể

phần còn lại ấy dài bao lâu.

Tại nó mới thiệt là may mắn.

Rockfort đã trở thành địa

ngục trần gian. Thứ virus tác
động lên người này là một loại
lan truyền trong không khí,
chúng tồn tại trong thời gian
ngắn và tản mát khá nhanh, số
cư dân trên đảo bị nhiễm chỉ
chiếm một nửa... nhưng chính
những vật chủ này đã tấn công
nửa số còn lại, làm cho thảm
họa tràn ngập khắp nơi. Một
số kịp trốn ra ngoài, nhưng
trong tình hình bị kẹt giữa
những vật chủ và các sinh vật
thí nghiệm, việc đó thực sự là
một giải pháp rất tồi. Toàn bộ
hòn đảo đã bị tàn phá.

Có lẽ đó là hệ quả tất yếu.

Gieo gió thì gặt bão thôi.

Rodrigo biết mình không
phải là kẻ độc ác, nhưng thật
lòng mà nói, dù thế nào hắn
cũng chẳng phải người tốt.
Hắn đã nhắm mắt làm ngơ
trước những tội ác để đổi lấy

mức thu nhập ngất ngưỡng, và
càng xoay sở giải quyết những
vụ bê bối, hắn càng cảm thấy
bóng dáng của ngày tận thế
đang bao phủ xung quanh.

Umbrella đang đùa với lửa...
nhưng sau vụ bê bối ở thành
phố Raccoon, thậm chí sau
thảm họa tại vịnh Caliban và
khu thử nghiệm dưới lòng đất,
hắn vẫn không hề nghĩ một
chuyện tương tự lại xảy đến
với chính hắn, với đội của hắn.

Thêm một cái thây vật vờ đi
qua chỗ nắp tạm thời của hắn,
một tia lửa lóe lên nhằm thẳng
vào quai hàm của nó. Rodrigo
cúi xuống theo bản năng, và
lại phải gắng gượng để không
ngất đi khi cơn đau bùng lên
dữ dội. Xương sườn của hắn
đã bị gãy từ trước; bị gãy vừa
rồi là một cái khác đâu đó sâu
bên trong. Cơn đau xé gan này

có lẽ sẽ giết chết hắn nếu
không có ai trợ giúp. Nếu cái
vận may xúi quẩy này chưa
rời bỏ hắn, hắn sẽ chết vì xuất
huyết nội trước khi bị ăn thịt...

Hắn suy nghĩ mông lung.

Cơn đau đã dịu bớt, và khi hắn
muốn nghỉ mệt thì hình ảnh
một cô gái xuất hiện, hắn
không thể quên cô ta được.

Hắn đang ở gần, rất gần. Một
trong số các lính gác đã đánh
cô ta bất tỉnh, trước lúc cô ta
trải qua cuộc kiểm tra thể
trạng trong tù, và nó diễn ra
ngay trước đợt oanh tạc. Cô ta
ắt vẫn còn bị giam trong xà lim
biệt lập, lồi vào tầng hầm ở
ngay gần chỗ trực thăng rơi
xuống.

*Sắp được rồi. Và mình có
thể yên nghĩ.*

Phần lớn những vật chủ đội
lót người đã tránh xa địa điểm

va chạm đang bốc cháy, có lẽ
do bản năng. Hắn đã đánh mất
vũ khí dọc đường đi, nhưng
nếu có thể trườn tới đằng sau
tấm bia ở bức tường phía
tây...

Rodrigo gắng gượng ngồi
lên, cơn đau trời dậy khiến
hắn thấy buồn nôn và yếu ớt.
Có một lọ thuốc cầm máu
trong túi cứu thương, nó có
thể làm chậm tiến trình xuất
huyết – bản thân hắn thì đã
sẵn sàng đón nhận cái chết
như bất cứ ai khác, *nhưng vẫn*
chưa phải lúc, chừng nào
chưa tìm thấy cô ta. Mình đã
bắt giữ và đã mang cô ta tới
đây. Là sai lầm của mình, nếu
mình mà chết thì cô ta cũng
chết mất.

Bất chấp những nỗi kinh
hoàng đã trải qua cả ngày hôm
nay, bất chấp sự tổn thất của

đồng bọn, và nỗi sợ hãi không
ngừng gặm nhấm trong thâm
tâm về một cái chết thực sự
rùng rợn, hẳn vẫn không thể
không nghĩ tới cô ta. Bàn tay
của Claire Redfield cũng
nhuốm máu, nhưng mục đích
lại không giống như Umbrella.
Không giống hẳn. Giết người
nhưng không phải để thỏa mãn
lòng tham, điều đó đã đánh
thức phần lương tâm ngủ quên
trong hẳn sau bao nhiêu
năm... phải chứng kiến đơn vị
đặc biệt của mình bị tiêu diệt
bởi lũ quái vật, phải chiến đấu
vì mạng sống suốt một buổi
chiều. Với ngần ấy thứ, thì
việc lôi Umbrella ra trước công
luận có lẽ là điều mà một
người tốt nên làm. Cô gái đáng
được hưởng một ân huệ vì đã
dám làm điều đó, cho dù ân
huệ ấy chỉ là không bị chết rũ

trong bóng tối. Và cô ấy sẽ
được, vì hắn đang giữ chùm
chìa khóa lấy từ thắt lưng của
một xác chết, thể nào cũng có
một chìa để mở xà lim nhốt cô
ta.

Những cụm lửa bắn ra từ
đám cháy đang bay lất phất
giữa trời đêm, những tàn lửa
nhỏ sáng bùng lên, rơi lộp độp
xuống những cái thây của bọn
zombie gần đó và đốt cháy lớp
thịt xèo xèo, trước khi lui tàn.
Bọn chúng chẳng hề hay biết
gì cả. Rodrigo cắn răng đứng
dậy, biết rằng Claire sẽ tự do
sau mười phút nữa, rằng chính
hắn sẽ cho cô ấy một cơ may.
Đây không phải là điều tồi
thiểu hắn cần làm, mà là điều
duy nhất hắn còn làm được.

Chương 1

ĐẦU CLAIRE ĐAU NHƯ
BÚA BỒ.

Cô đang trong một trạng
thái nửa mơ nửa tỉnh, mơ hồ
nhớ lại mọi việc đã qua, đến
khi tiếng sấm ầm ì xa xa tràn
ngập khắp bóng tối, khiến cô
gần như tỉnh giấc. Cô mơ về
những chuyện điên rồ đã trải
qua vài tháng gần đây, và mặc
dù phần ý thức trong cô biết
rõ đây là hiện thực, nhưng vẫn
khó tin làm sao. Những
khoảnh khắc xảy ra ở thành
phố Raccoon nối tiếp nhau
xuất hiện, hình ảnh của sinh
vật không phải người đã săn
đuổi cô và đưa bé giữa đồng
đỏ nát, ký ức về nhà Birkin,
gặp gỡ Leon, cầu nguyện
Chris được an toàn.

Lại có tiếng sấm, lần này
lớn hơn, và cô nhận ra có
chuyện không ổn nhưng không
tài nào tỉnh giấc được, không
sao dừng được những hồi ức.

Chris. Anh trai cô đã mất dạng
dưới lòng đất châu Âu, họ
phải đi theo. Bây giờ cô thấy
lạnh, cảm thấy đau đầu mà
không rõ nguyên do.

Chuyện gì xảy ra vậy? Cô
gắng sức tập trung, nhưng kết
quả chỉ là những mảng hình
ảnh và suy tưởng rời rạc về
những tuần lễ sau biến cố ở
Raccoon. Cô không kiểm soát
được những ký ức nữa. Giống
như đang xem một cuộn phim
trong giấc mơ vậy, và cô vẫn
không tỉnh giấc được.

Hình ảnh Trent trên máy
bay, rồi sa mạc, tìm được
những mật mã để rồi cuối
cùng chẳng có ích gì cho công
tác của Chris. Một chuyến bay
dài tới London, một chặng
ngắn đến Pháp –

- *một cú điện thoại, “Chris
ở đây, cậu ấy khỏe.” Giọng*

*nói sâu sắc và thân tình của
Barry Burton. Cô cười vui vẻ,
cảm nhận một sự khuấy khỏa
khác thường, thấy Leon đặt
tay lên vai.*

Một điểm khởi đầu, và nó
hướng cô đến hồi ức rõ rệt kế
tiếp – cuộc gặp gỡ được dàn
xếp, tại một trong những
nhánh trụ sở điều hành của
Umbrella mà họ theo dõi.

Leon và những người khác
chờ trong xe, *xem lại đồng
hồ, tim đập rộn ràng, anh
Chris, anh ở đâu?*

Claire không biết mình đã
lọt vào tầm ngắm, cho đến khi
những viên đạn đầu tiên rít gió
bên tai, rượt cô chạy vào khu
đất dưới ánh đèn pha rọi sáng,
vào tận tòa nhà –

*- chạy qua những hành
lang, bên tai tràn ngập tiếng
súng liên thanh và trực thăng*

*ở vòng ngoài, chạy, đạn bay
sát bên người, gần đến nỗi
làm những mảnh đá lát nền
văng trúng bắp chân...
...rồi một tiếng nổ, những
tay lính vũ trang quăn quại
dưới làn đạn thịnh nộ, và...
và mình bị bắt.*

Bọn chúng giam cầm cô
hơn một tuần, tìm đủ mọi cách
để buộc cô phải khai. Cô cũng
đã khai thật, về chuyến đi câu
với Chris, quan điểm chính trị,
nhóm bạn ưa thích của
mình... Đã đến nước này thì
cô chẳng biết mình có còn
sống sót không nữa; cô chỉ
muốn tìm anh trai của mình,
và không hiểu sao cô luôn một
mục khẳng định với bọn
chúng, rằng mình chẳng biết
chuyện hệ trọng nào có liên
quan đến Umbrella cả. Kể ra
cũng đáng tin khi mà cô chỉ

mới mười chín tuổi, cùng lắm
thì chết như một Nữ Trinh Sát
thôi. Còn những điều ít ỏi biết
được
về
nội
gián
của

Umbrella, Trent, hoặc mọi thứ
về Sherry Birkin, con gái của
nhà khoa học, đều được cô
giữ kín trong lòng.

Khi bọn chúng nhận ra rằng
cô chẳng hữu dụng hơn một
kẻ cung cấp tin tức bao nhiêu,
cô lập tức bị đưa đi. Bị bạt tai,
đe dọa, sau đó là hai phi cơ bí
mật và một trực thăng, rồi hòn
đảo. Cô thậm chí chẳng thấy
được nó vì bị trùm kín đầu,
bóng tối ngọt ngào càng khiến
cô thêm hãi hùng. Đảo
Rockfort, hình như các phi
công đã gọi nó như vậy thì

phải? Một chuyến đi dài từ
Paris, nhưng đã giúp cô mở
mang thêm kiến thức. Sấm, có
tiếng sấm. Lúc tờ mờ sáng, cô
nhớ là mình bị áp giải vào một
nhà ngục trong khu nghĩa địa
lầy lội, ánh mắt lướt qua
những phần mộ dưới cái mũ
trùm đầu, để ý tới những tấm
bia được tạc khá công phu. Đi
xuống những bậc thang, chào
mừng mi tới nhà mới, và
BÙM.

Sàn nhà rung chuyển.

Claire mở bừng mắt ra, vừa
kịp thấy ngọn đèn trên đầu tắt
phụt, những chân song kim
loại dày cộm bên trái xà lim
thình lình nổi bật lên giữa
bóng tối đen kịt. Cô đang nằm
nghiêng trên một bề mặt ẩm
ướt dơ bẩn.

*Không ổn chút nào, mau
mau đứng dậy thì hơn. Cô*

nghiên răng chịu đựng cơn đau

đầu trong lúc nhồm dậ, cơ

bấp nhúc nhôi và cứng đờ.

Căn phòng lạnh lẽo ảm thấp

chìm trong bóng tối phẳng

lặng, ngoại trừ tiếng nước nhỏ

giọt, một thứ âm thanh chậm

rãi và cô độc; nó nhắc nhở

rằng cô chỉ có một mình.

Không lâu nữa đâu. Ôi

trời, lúc này mình đã lún chân

quá sâu rồi. Umbrella đã bắt

được cô, và với những thiệt hại

cô gây ra ở Paris, sẽ không

bình thường chút nào nếu họ

đổi đãi tử tế và để cô dễ dàng

ra đi.

Hoàn cảnh khắc nghiệt

trước mắt khiến cô quặn thắt

ruột gan, nhưng cô nhất định

phải dẹp bỏ nỗi sợ sang một

bên. Cần phải nhìn thẳng vào

vấn đề, để tính toán những giải

pháp khả thi, và để sẵn sàng

vào cuộc. Cô đã không thể
sống sót ở thành phố Raccoon
nếu chỉ chìm trong sợ hãi...
*...vấn đề là mày đang ở
trên
một
hòn
đảo
của
Umbrella. Cứ cho là vượt qua
được lính gác, mày tính đi
đâu bây giờ?*

Chuyện đó để sau vậy.
Trước hết phải cố đứng dậy
đã. Ngoại trừ cục u đau điếng
ở vùng thái dương bên phải lúc
bị thằng khốn nào đó đánh
gục, cô nghĩ mình không bị
thương tích nào khác.

Lại có tiếng ầm ì đâu đó
phía xa, và một ít bụi đá trút
xuống từ trên trần, bám lên
phía sau cổ Claire. Cô đã nghĩ
âm thanh ầm ì đó là tiếng sấm

trong lúc nửa mê nửa tỉnh,
nhưng bây giờ nghe nó có vẻ
giống tiếng pháo hạng nặng
bắn vào Rockfort hơn. Còn
không thì là tiếng động của
quái vật Godzilla. Cái quái gì
đang xảy ra ngoài đó không
biết?

Cô lồm cồm bò dậy, nhăn
mặt vì chỗ bị đánh bằng báng
súng khi nãy lại đau nhói lên.
Cô phúi bụi bám trên tay, co
đuỗi những cơ bắp đang lạnh
cứng. Căn phòng dưới lòng đất
khiến cô ước gì mình đã sử
dụng trang phục ấm áp hơn,
thay vì chỉ mặc quần jean và
áo ghi lê ngắn đi gặp Chris.

*Anh Chris! Làm ơn đừng
có bị làm sao nhé!* Lúc ở
Paris, cô đã cố ý dẫn dụ đám
bảo vệ Umbrella ra xa khỏi
Leon và những người khác,
bao gồm Rebecca và hai thành

viên S.T.A.R.S. Exeter; nếu
Chris còn chưa bị bắt, Claire
tin chắc anh ấy sẽ gặp được
họ. Nếu cô có thể tìm được
một máy tính có đường
truyền, cô sẽ có thể gửi thông
điệp cho Leon...

*...phải đó, chỉ việc bẻ cong
mấy chấn song ra, tìm một
cặp súng máy rồi làm cở hết
mọi người trên đảo. Rồi bẻ
khóa một hệ thống được bảo
mật chặt chẽ, ấy là giả sử
mày tìm được một máy tính
không người sử dụng. Để rồi
tất cả những gì mày có thể nói
với Leon là chẳng biết đảo
Rockfort nằm ở đâu...*

Một giọng nói khác lớn hơn
ngắt ngang ... *nghĩ kỹ đi nào,
chuyện mĩa mai hãy để sau,
nếu mày còn sống sót ra khỏi
chỗ này. Bây giờ mày có gì
trong tay nào?*

Hỏi rất hay. Trước hết là không có ai canh gác. Bóng tối dày đặc, chỉ có một chút ánh sáng phát ra đâu đó bên phải, có thể là một lợi thế nếu...

Claire thỉnh thoảng sờ lên túi, vừa hy vọng rằng không có ai lục soát mình trong lúc bất tỉnh, vừa tin chắc là nhất định có ai đó đã làm như vậy – nó vẫn còn trong túi của cô.

”*Lũ ngốc*, ” cô thì thào, lôi ra cái bật lửa kim loại cũ kỹ mà Chris đã cho cô, cảm nhận sức nặng của nó đang làm ấm bàn tay của mình. Lúc lục soát vũ khí trên người cô, một gã nghiện thuốc lá đã lôi nó ra, nhưng rồi trả lại khi cô bảo rằng mình cũng có hút.

Claire đặt bật lửa vào lại trong túi, không muốn tự làm lóa mắt khi mà cô đang quen dần với bóng tối. Ánh sáng

xung quanh đủ để cô nhìn
thấy khắp căn phòng nhỏ - có
một cái bàn với vài ngăn học
nằm ngay bên kia xà lim, một
cánh cửa mở bên trái – giống
như cái lúc đi vào – một cái
ghế và vài đồng phân rải rác
bên phải.

Tốt, đã nắm được tình hình.

Còn gì nữa?

May mắn thay, giọng nói
bên trong còn bình tĩnh hơn
chính bản thân cô nhiều.

Claire lục lọi mấy cái túi còn
lại, lôi ra được một cặp dây
thun cột tóc và hai thanh kẹo
bạc hà dứa dứa. Kinh khủng.
Để làm một cây súng cao su
bé tẹo có đạn mùi bạc hà chắc
là được...

Có tiếng bước chân ở hành
lang bên ngoài phòng giam,
càng lúc càng gần. Cơ bắp
trên người Claire căng ra chờ

đội, miệng khô khốc. Cô
không có vũ khí và đang bị
giam, cứ theo cái kiểu nhìn
chòng chọc của vài tên lính
gác trên máy bay thì...

*...ngon thì tới đây. Có thể
tao không có vũ khí, nhưng
không phải không biết tự vệ
đâu.*

Nếu có kẻ nào muốn xâm
phạm cô, thể xác hay gì cũng
vậy, cô sẽ buộc hẳn phải trả
giá đắt. Nếu có chết, cô không
đời nào chịu chết một mình.

Thích. Thích. Theo phán
đoán của cô, chỉ có một
người, và dù là ai thì kẻ đó
cũng đang bị thương. Tiếng
chân loạng choạng, chậm chạp,
kéo lê, gần như...

Ôi không, không thể nào.

Claire nín cả hơi khi một
hình hài lẻ loi tái nhợt khập
khểng tiến vào phòng, cánh

tay nhô ra phía trước. Hắn di chuyển như một con zombie, như một kẻ say xỉn, đang quay cuồng lảo đảo, và lê bước về phía cửa xà lim của cô. Claire nhảy vọt ra sau trong hoảng hốt – nếu virus thực sự đã lan tràn trên hòn đảo này, cô thà là chờ chết sau những chấn song còn hơn.

Chúa ơi, lại một vụ rò rỉ nữa sao? Hàng ngàn người đã chết ở Raccoon. Bao giờ thì Umbrella mới chịu nhận ra, rằng những thí nghiệm sinh học điên loạn của chúng đã gây ra những hậu quả tàn khốc?

Cô phải xem lại đã. Nếu đó là một tên lính uống quá chén, và lại chỉ có một mình, cô sẽ hạ gục hắn. Nếu là một vật chủ mang virus, cô vẫn an toàn vào lúc này. Có lẽ. Bọn

chúng đâu có biết mở cửa, ít
ra là vậy với đám zombie ở
Raccoon. Claire lấy cái bật lửa
ra, bật nắp quẹt.

Claire ngay lập tức nhận ra
gã ta và thở dốc, bất giác lùi
lại thêm một bước. Cao to và
lực lưỡng, có lẽ người gốc Tây
Ban Nha hoặc Bồ Đào Nha,
có ria mép, đôi mắt lạnh lùng
bí ẩn. Chính là kẻ đã bắt được
cô ở Paris rồi áp giải đến hòn
đảo này.

*Ít ra cũng không phải là
zombie.* Không dễ chịu cho
lắm, nhưng cô sẽ làm tất cả
những gì có thể.

Cô đứng nguyên đó như
trời trồng, không biết mình
đang đợi cái gì nữa. Trông gã
ta rất khác, không chỉ bởi
khuôn mặt lăm lem và vài vết
máu loang trên áo thun trắng.
Dáng vẻ của gã bộc lộ một sự

thay đổi đáng kể trong nội
tâm. Trước đây, gã cứ như
một tay sát thủ máu lạnh. Còn
bây giờ ... bây giờ thì cô cũng
không dám chắc nữa, lúc gã
thò tay vào túi lấy ra một xâu
chìa khóa, cô cầu mong là gã
đã biến đổi theo chiều hướng
tích cực hơn.

Không nói một lời, gã mở
cửa xà lim và hất đầu sang
một bên – dấu hiệu của mệnh
lệnh “đi ra”, nếu không có gì
bất thường.

Trước khi cô có phản ứng,
gã đã quay người bước tránh
ra xa, theo cái cách ôm bụng
bằng bàn tay run run thì có vẻ
như gã đang bị thương. Có
một chiếc ghế nằm giữa cái
bàn và vách tường; gã nặng nề
quăng mình lên đó và nhấc cái
lọ nhỏ trên mặt bàn bằng
những ngón tay thấm máu. Gã

lắc cái lọ, có kích thước cỡ
một ống chỉ nhỏ, rồi quăng nó
ngang qua phòng, miệng làm
bầm.

“Hay chưa...”

Cái lọ hầu như rỗng không
lăn lông lốc trên nền xi măng,
dừng lại bên ngoài xà lim. Gã
mệt mỏi nhìn cô, giọng nói
kiệt quệ thấy rõ.

“Đi đi. Ra khỏi đây mau.”

Claire do dự bước về phía
cửa xà lim đang mở, tự hỏi
phải chăng đây lại là một trò
bịp nữa – ý nghĩ bị bắn vì “bỏ
chạy” thoáng qua trong óc,
nhưng nó có vẻ không giống
cái cách gài bẫy của một tổ
chức như thế này. Cô vẫn nhớ
rất rõ ánh mắt của gã lúc chĩa
súng vào mặt mình, nhớ rõ nụ
cười lạnh lùng trên môi của
gã.

Cô đằng hắng giọng, quyết

định thăm dò phản ứng.

*“Chính xác thì anh định nói
gì?”*

“Cô tự do rồi,” gã nói thì
thào khi ngồi thụt sâu hơn vào
trong ghế, cầm chúi thấp
xuống ngực.

*“Tôi không biết nữa, hình
như có một lực lượng đặc
nhiệm đang càn quét khắp
nơi... không còn hy vọng chạy
thoát...”* Gã nhắm mắt lại.

Bản năng mách bảo với
Claire rằng gã thật sự muốn
thả cô, nhưng cô sẽ không có
cơ may nào sống sót. Cô bước
ra ngoài xà lim và nhặt lấy cái
lọ gã vừa liệng, di chuyển
chậm rãi, cẩn thận quan sát khi
tiến lại gần. Cô không nghĩ gã
đang giả vờ bị thương; bởi
nhìn làn da gã lúc này tái nhợt
hẳn đi, cứ như đang mang một
lớp vỏ bọc trong suốt vậy. Gã

thở cũng không đều nữa, còn
quần áo thì nồng nặc mồ hôi
và mùi khói hóa học.

Cô liếc qua cái lọ. Đây là
một thứ lọ để tiêm chích với
cái nhãn ghi tên đọc không ra,
và cô bắt gặp từ “hemostatic.”

“Hemo” nghĩa là máu... *có lẽ*
là thuốc cầm máu chẳng?

Có lẽ bị chấn thương nội
tạng... cô vốn muốn hỏi xem
tại sao gã thả mình, tình hình
bên ngoài thế nào, cô phải đi
đâu bây giờ. Nhưng cô có thể
nhận ra rằng gã sắp sửa gục
ngã đến nơi rồi, mi mắt đang
co giật.

Mình không thể bỏ đi mà
không giúp gì cho anh ta-

- dẹp hết! Đi mau đi!

Anh ta chết mất...

Mày cũng chết tới nơi kìa!

Còn không chạy cho mau nữa!

Cuộc tranh cãi nội tâm diễn ra

ngắn gọn, rồi như thường lệ,
trái tim đã vượt lên trên lý trí.

Anh ta hiển nhiên không thả
cô vì mối quan hệ cá nhân,
nhưng dù với lý do gì thì cô
cũng vẫn biết ơn về điều đó.

Anh ta vốn đâu cần phải vào
đây cứu cô, nhưng không biết
sao anh lại cứ làm.

“*Còn anh?*” Cô hỏi, tự nhủ
không biết mình có thể làm gì
được cho anh ta đây. Dĩ nhiên
là cô không tài nào cõng anh
ta ra được, mà cô cũng không
phải là quân y.

“*Khỏi lo cho tôi,*” anh ta
đáp và ngẩng đầu lên nhìn lướt
qua cô, giọng nói nghe như
bực tức vì bị quấy rầy.

Trước khi cô kịp hỏi xem
bên ngoài xảy ra chuyện gì,
anh ta đã bất tỉnh, hai vai thụp
xuống, toàn thân bất động.

Anh ta vẫn thở, nhưng nếu

không có bác sĩ thì cô cũng
chẳng biết còn duy trì được
bao lâu nữa.

Cái bật lửa đang nóng dần
lên, nhưng cô vẫn chịu đựng
thêm một lúc đủ lâu để tìm
kiếm quanh gian phòng nhỏ,
bắt đầu từ cái bàn. Có một con
dao nằm lẩn lóc ở góc, một ít
giấy rời... Cô thấy có tên
mình trên một trong số đó, và
lục lọi mở tài liệu trong lúc
cắm con dao vào thắt lưng.

Claire Redfield, tù nhân số
WKD4496, ngày chuyển trại,
v.v... áp giải bởi Rodrigo
Juan Raval, Đơn vị An Ninh
Trung Ương cấp ba, Khoa Y
Umbrella, Paris.

Rodrigo. Kẻ đã bắt giữ rồi
thả cô, giờ đang nằm chờ chết
ngay trước mặt. Cô không thể
làm gì cho anh ta ngoài việc
tìm người trợ giúp.

Không thể làm điều đó
dưới này. Claire nghĩ thầm, và
đóng nắp cái bật lửa nóng rực
sau khi đã tìm kiếm xong.
Chẳng có gì khác ngoài giấy
vụn, một mớ quần áo tù ảm
mốc, cùng một đồng giấy tờ
nhét bên trong hộc. Claire tìm
thấy đôi găng tay trần mà
mình đã bị tước đi, loại dùng
để lái xe. Cô xỏ tay vào, thấy
khoan khoái với cảm giác ấm
áp mà nó mang lại. Tất cả
những gì hữu dụng lúc này chỉ
là con dao, một thứ vũ khí giết
người nếu nằm trong một bàn
tay thiện nghệ... chỉ khổ nỗi,
cô không phải người đó.

Vậy là tốt lắm rồi, phàn
nàn gì nữa. Mới năm phút
trước đây còn tay không và bị
giam giữ, bây giờ thì đã có cơ
may rồi. Mà nên mừng mới
phải, khi mà Rodrigo không

*xuống đây để kết liễu cái khổ
của mày.*

Dù gì thì cô cũng vẫn là
một tay nghiệp dư trong việc
cầm dao thôi. Sau một chốc
lưỡng lự, cô lay mạnh Rodrigo
nhưng anh ta chẳng hề nhúc
nhích. Cô tìm thấy xâu chìa
khóa nhưng quyết định không
đem theo, bởi lẽ nó sẽ làm
người khác chú ý với tiếng kêu
loảng xoảng. Nếu cần cô vẫn
có thể quay lại được.

*Đến lúc xem xét khu vực
này rồi, để xem có gì ngoài
đó.*

“Đi thôi,” cô khẽ nói, thực
ra trong bụng chẳng muốn đi
đâu cả, bởi lẽ cô biết mình sẽ
kinh hoàng với những gì có thể
gặp phải... có điều cô không
còn chọn lựa nào khác. Chùng
nào còn trên đảo, chùng đó cô
còn nằm trong tay Umbrella,

và một khi chưa nắm rõ tình
hình hiện tại thì cô đừng hòng
trốn thoát.

Giữ chặt con dao, Claire lần
bước ra khỏi phòng giam, tự
hỏi tới khi nào thì cái trò điên
của Umbrella mới chịu chấm
dứt.

*

* *

Alfred Ashford lặng lẽ ngồi
trên những bậc thềm rộng, cơn
thịnh nộ trào dâng không để
đâu cho hết. Sự hủy diệt đã
ngừng rơi từ trên trời xuống,
nhưng căn nhà của hắn, chính
xác là của họ, đã bị tàn phá.

Nó được xây cho bà cụ tổ của
hắn – một Veronica tài giỏi và
xinh đẹp, cầu Chúa cứu rồi
linh hồn bà ấy – trên một ốc
đảo biệt lập mà bà gọi là
Rockfort, nơi bà đã gây dựng
một cuộc sống kỳ diệu cho

chính bản thân và cho con
cháu của nhiều thế hệ sau...

và bây giờ, chỉ trong nháy
mắt, một bọn cuồng tín kinh
tởm đã cố tình phá hoại nó.

Hầu hết kiến trúc ở tầng hai
đều đã bị biến dạng và méo
mó, cửa vỡ tung, thứ duy nhất
còn nguyên vẹn là phòng riêng
của họ.

*Một lũ đê tiện, vô giáo
dục, mất dạy. Thật là ngu
xuẩn quá sức tưởng tượng.*

Alexia đang nhỏ lệ phía
trên những bậc thang, trái tim
nhạy cảm màu hồng ắt đang
rất đau đớn trước sự mất mát.
Chỉ nghĩ đến cảm giác đau
đớn của cô chị thôi cũng khiến
cơn giận của hấn sôi sục lên,
khiến hấn muốn tìm chỗ phát
tiết, nhưng chẳng có ai ở đây
để hấn trút giận cả, cho dù là
những người hầu thân cận.

Hắn đã theo dõi mọi
chuyện từ phòng giám sát bí
mật trong lâu đài riêng, qua
những màn hình nhỏ xíu,
chứng kiến những cảnh tượng
tàn khốc dã man và sự bất lực
đến thảm hại. Phần lớn đều đã
chết sạch, những kẻ còn sống
thì trốn chạy như thỏ rừng;
hầu như tất cả máy bay trên
đảo đều đã bị trưng dụng hết.
Đầu bếp riêng của hắn có lẽ là
người duy nhất trong lâu đài
còn sống, nhưng bà ta đã gào
thét tợn tới nỗi hắn phải bắn
chết luôn cho rảnh.

*Dẫu sao chúng ta cũng vẫn
còn đây, an toàn trước những
bàn tay nơ nhuốc của thế
giới còn lại. Dòng họ Ashford
sẽ tồn tại và trỗi dậy, để nhảy
múa trên mộ phần của kẻ thù,
để uống sâm banh đựng trong
đầu lâu những đĩa con của*

bọn chúng.

Hắn tưởng tượng thấy mình
khiêu vũ với Alexia, đang ghi
chặt cô ta, cả hai cùng nhảy
điệu Waltz giữa những tiếng
gào thét đau đớn của kẻ thù...
họ sẽ nhìn vào mắt nhau trong
niềm hạnh phúc vô hạn, cùng
chia sẻ nỗi khoan khoái của
một giống loài thượng đẳng
trước lũ người tầm thường,
trước sự ngu xuẩn của những
kẻ dám cả gan tấn công họ.

Vấn đề là kẻ nào đã gây ra
vụ tấn công này? Umbrella có
rất nhiều kẻ thù, từ những tập
đoàn được phẩm kinh địch
cho tới các cổ đông bí mật –
thị trường này đã điều đứng
sau những mất mát ở Raccoon
– rồi một số địch thủ dấu mặt
của bộ phận cơ mật chuyên
nghiên cứu vũ khí sinh học,
White Umbrella. Tập đoàn

được phảĩm Umbrella, con đề
của ngài Oswald Spencer và
của chính ông nội Alfred,
Edward Ashford, vốn là một
đế chế công nghiệp siêu lợi
nhuận.

...nhưng quyền lực thật sự
chính là ở những hành động bí
mật của Umbrella, những
chiến dịch của chúng quá lùm
xùm tới nỗi khó lòng che mắt
được công chúng. Mà bọn
gián điệp thì nhan nhản khắp
nơi.

Alfred siết chặt nắm tay,
cảm thấy hết sức nản chí, toàn
thân căng ra trong cơn điên
tiết, và rồi bất chợt nhận ra sự
hiện diện của Alexia ngay
đằng sau. Hắn đã quá chú tâm
vào những cảm xúc lộn xộn
đến nỗi không biết cô ta đã
đến.

“Đừng bao giờ tuyệt vọng,

em trai,” cô ta nhẹ nhàng cất tiếng, rồi bước xuống ngồi cạnh hắn. “*Chúng ta sẽ thắng; luôn luôn là vậy.*”

Cô ta hiểu hắn rất rõ.

Nhiều năm trước, khi cô ta rời xa Rockfort, hắn đã sống cô độc một mình, lo sợ rằng họ sẽ mất đi những mối liên hệ đặc biệt.

...nhưng rồi họ đã đến gần nhau hơn bao giờ hết. Họ chưa bao giờ nói gì về sự chia lìa, về những chuyện đã xảy ra sau cuộc thử nghiệm ở căn cứ Nam Cực. Cả hai chỉ cảm thấy hài lòng vì lại được ở cạnh nhau, vì vậy không ai muốn đá động đến quá khứ nữa để tránh làm tổn thương mối quan hệ. Hắn tin chắc là cô ta cũng biết rõ điều đó.

Hắn nhìn Alexia một lúc, thấy lòng dịu lại trước vẻ

duyên dáng của cô, một sắc
đẹp luôn khiến hấn phải sửng
sốt. Nếu không nhờ tiếng nước
nhều vọng ra từ buồng ngủ thì
hấn cũng không ngờ rằng cô
ấy biết khóc. Cô có một làn da
mỏng manh đẹp lộng lẫy, với
đôi mắt màu xanh da trời
trong vắt và ngời sáng. Ngay
cả trong tình cảnh đen tối như
thế này, ánh mắt cô ta trao
cho hấn vẫn tràn đầy sự hài
lòng...

*”Em sẽ làm gì đây nếu
không có chị?”* Alfred khẽ
hỏi, tự biết rằng chỉ nghĩ đến
câu trả lời thôi cũng đã là vô
cùng đau đớn. Hấn gần như đã
phát rồ vì sự hiu quạnh lúc cô
ấy đi xa. Đôi lúc hấn trải qua
những thời điểm lạ lùng với
những cơn ác mộng, trong đó
hấn thấy mình lẻ loi trơ trọi,
còn Alexia bỏ mặc hấn mà đi.

Đó là một trong những nguyên nhân khiến hấn khuyên nhủ cô, rằng đừng bao giờ rời khỏi nơi cư trú bí mật được bảo vệ cẩn trọng này, một địa điểm nằm ngay sau lưng nhà khách.

Cô không hề phật ý; bởi lẽ bằng những kiến thức đã có, cô nhận thức được rằng mình quá quan trọng cũng như quá hoàn mỹ đến mức không kẻ nào có đủ tư cách để ngưỡng mộ, và hoàn toàn hài lòng với sự yêu mến của người em trai.

Cô coi hấn là mối liên kết duy nhất với thế giới bên ngoài.

Giá mà mình có thể ở bên cô ấy mãi mãi, chỉ hai chúng ta thôi, xa lánh mọi thứ...

Nhưng không, hấn là kẻ mang họ Ashford, là đại biểu của nhà Ashford trong Umbrella, chịu trách nhiệm trên toàn căn cứ Rockfort. Khi người cha

kém cỏi của hắ*n*, Alexander
Ashford, mất tích khoảng
mười lăm năm trước, Alfred
trẻ tuổi đã tiếp quản vị trí đó.
Những nhân vật chủ chốt phía
sau cuộc nghiên cứu vũ khí
sinh học của Umbrella đã cố
gắng giữ hắ*n* trong vòng bí
mật, nhưng đó chỉ là vì bọn
chúng bị đe dọa bởi cái quyền
lực bẩm sinh của dòng họ
Ashford. Sau đó họ đã thường
xuyên gửi cho hắ*n* những bản
báo cáo, trình bày theo khuôn
phép về những điều họ đã thay
mặt hắ*n* ra quyết định, rằng họ
nhất định sẽ tiếp xúc với hắ*n*
ngay khi cần thiết.

*Coi bộ phải liên lạc với
bọn họ, cho họ biết những
chuyện vừa xảy ra...*

Hắ*n* luôn luôn giao phó
những vấn đề này cho tay thư
ký riêng, Robert Dorson,

nhưng Robert đã bị tống cổ
vào nhà tù vài tuần trước, sau
khi dám bộc lộ một chút tò mò
quá mức cần thiết về Alexia.
Lúc này cô đang mỉm cười
với hắn, khuôn mặt tràn đầy
vẻ cảm thông và triu mến.
Đúng vậy, cô ấy đã đối xử với
hắn tốt hơn nhiều kể từ khi trở
lại Rockfort, chính xác là dành
hết cảm tình cho hắn để đáp
lại việc hắn luôn ở bên cạnh
cô.

“Em sẽ bảo vệ chị chứ,” cô
nói chứ không phải hỏi. *“Em
sẽ tìm ra kẻ nào đã làm
chuyện này, và dạy cho bọn
chúng một bài học vì đã tính
chuyện phá hoại cái di sản
hùng mạnh của chúng ta.”*

Lòng tràn ngập triu mến,
Alfred đưa tay ra để chạm vào
cô nhưng rồi dừng lại trong
tích tắc, biết rằng cô không

thích những tiếp xúc trực tiếp.

Thay vào đó hắn gật đầu, cơn
thịnh nộ lại bốc lên khi nghĩ tới
kẻ đã định gây tổn hại cho
Alexia yêu dấu. Một khi hắn
còn sống, hắn sẽ không bao
giờ cho phép điều đó xảy đến.

“*Đúng thế, Alexia,*” hắn
mạnh mẽ cất tiếng. “*Em thế sẽ
cho chúng nếm mùi đau khổ.*”

Hắn có thể thấy được sự tin
tưởng bộc lộ trong ánh mắt
của cô, và trái tim hắn tràn
ngập một niềm kiêu hãnh,
trước khi nghĩ tới việc khám
phá cho được kẻ địch. Hắn
căm hận cái lũ đã tấn công

Rockfort tới tận xương tủy, vì
những vết nhơ non nớt mà bọn
chúng

quệt

lên

cái

tên

Ashford.

*Em sẽ khiến chúng phải
hối tiếc, Alexia, và bọn chúng
sẽ không bao giờ quên bài học
này.*

Chị hẳn đang đặt niềm tin
vào hẳn. Kẻ nào muốn động
đến cô ấy phải bước qua xác
Alfred.

Chương 2

CLAIRE ĐÓNG NẮP BẬT

LỬA khi đến bên chân cầu
thang. Cô hít một hơi thật sâu,
chuẩn bị tinh thần sẵn sàng dù
cho có chuyện gì xảy ra. Hơi
lạnh của hành lang tối tăm
phía sau đang phả vào lưng cô
như một cánh tay băng giá,
nhưng cô vẫn ngập ngừng, mồ
hôi rịn ra từ những ngón tay
cầm dao trong lúc thả cái bật
lửa vào trong túi. Cô tuyệt
nhiên không muốn thò đầu ra
để gặp những thứ không biết là

thứ gì, nhưng hiện tại chẳng
còn đường nào khác mà đi
nữa, trừ khi cô muốn quay lại
xà lim. Cô có thể ngửi thấy
mùi khói của dầu, và đoán
rằng bóng tối chập chờn trên
đỉnh những bậc thềm xi măng
là dấu hiệu của lửa.

*Nhưng có gì trên đó? Đây
là một khu nghiên cứu của
Umbrella...*

Nếu nó trở nên giống như
thành phố Raccoon, nếu cuộc
tấn công lên đảo đã giải phóng
virus, hoặc những sinh vật ghê
tởm mà Umbrella tạo ra? Phải
chăng Rockfort chỉ là một nhà
tù dành cho kẻ thù của bọn
họ? Có lẽ là các tù nhân đã nổi
loạn, có lẽ tình thế đã không
còn cứu vãn được nữa từ góc
độ của Rodrigo...

*...có lẽ mày nên leo lên cái
cầu thang chết tiệt kia và tự*

mình khám phá, thay vì cứ

tưởng tượng cả ngày.

Tim đập thành thịch, Claire
gượng bước lên nấc đầu tiên,
lơ đễnh tự hỏi sao mà mọi việc
trong phim có vẻ dễ dàng quá,
sao người ta đương đầu với
hiểm nguy một cách can đảm
quá. Cô đã có kinh nghiệm với
chuyện
này
sau
lần
ở

Raccoon. Có lẽ không có
nhiều giải pháp để lựa chọn,
nhưng như vậy không có nghĩa
là cô không biết sợ. Có điếc
mới không sợ súng thôi.

Cô chậm rãi leo lên trong
trạng thái hết sức căng thẳng,
đầu thoáng qua hình ảnh một
nghĩa địa nhỏ mà đám lính gác
đã dẫn mình đi qua. Ở đó

không có gì trợ giúp được, và
cô chỉ thấy vài bìa mộ với
những hoa văn kỳ dị ít thấy ở
một nghĩa địa cho tù nhân.
Chắc chắn có lửa cháy ở ngay
phía trên đỉnh, nhưng không
lớn lắm – bởi lẽ hơi nóng
không phả xuống tới dưới này,
chỉ có một làn gió lành lạnh
ẩm ướt mang theo mùi khói
lan tỏa khắp nơi. Có vẻ rất yên
tĩnh, và khi tiến sát đến đầu
cầu thang, cô nghe có tiếng
xèo xèo của mưa rơi trên
những tàn lửa, một thứ âm
thanh khuấy động lẻ loi.
Sau khi đã ra hẳn bên
ngoài, cô trông thấy nguyên
nhân của đám cháy, cách đó
chừng vài mét. Một chiếc trục
thăng rơi, phần thân to tướng
của nó đang bùng cháy giữa
một làn khói dày đặc. Bên trái
có một bức tường, một bức

khác ở ngay bên kia đám

cháy; bên phải là nghĩa địa

thênh thang, u ám và chìm lấp

trong màn mưa lúc chập tối.

Claire nheo mắt nhìn qua

làn mưa và thấy có nhiều bóng

người, không một ai động đậy;

lại có thêm bia mộ nữa đây,

cô nghĩ thầm. Lối thì thầm

giúp cô khuấy khỏa đôi chút;

dù chuyện gì xảy ra thì nó

cũng đã chấm dứt.

Hay thật, Claire không ngờ

mình lại có thể thoải mái vì

được ở một mình trong nghĩa

địa giữa đêm hôm thế này.

Nếu là sáu tháng trước, cô

nhất định đã sợ chết khiếp vì

tưởng tượng ra đủ thứ kinh dị

rồi. Ma quỷ và những linh hồn

bị nguyên chẳng là cái đình gì

nữa, sau những biến cố cô gặp

phải với Umbrella.

Claire rẽ phải theo lối đi

hình chữ U, di chuyển chậm
rãi, nhớ lại xem mình đã bị
dẫn đi như thế nào trước lúc bị
đẩy xuống cầu thang. Và khi
cô nghĩ mình thấy một thứ
giống như cánh cửa ở tít phía
sau những phần mộ giữa nghĩa
địa, hay ít nhất cũng là một lỗ
hổng trên vách tường đằng
xa...

...thì thành linh cô bị hất
bay đi, một tiếng nổ vang lên
đình tai nhức óc. BÙM, một
luồng hơi nóng như thiêu đốt
ném cô vào giữa đồng bùn.
Không gian ẩm ướt lúc chập
tối thành linh sáng rực lên,
những thứ hóa chất bị cháy
bốc mùi nồng nặc làm mất mũi
cô đau nhói. Cô rơi xuống đất
trong một tư thế khó coi,
nhưng vẫn cố gắng tránh bị
đâm trúng bởi chính con dao
của mình, mọi chuyện xảy ra

quá nhanh đến độ cô không

kịp cảm thấy bối rối.

...chắc

là

không

bị

thương... hẳn do thùng nhiên

liệu trực thăng phát nổ...

“Unnnh...”

Claire lập tức đứng bật dậy.

Tiếng rên rĩ yếu ớt đó có một

tác động đáng sợ, và nó được

hưởng ứng bởi một tiếng nữa,

rồi tiếng nữa. Cô nhìn quanh,

thấy con đầu tiên đang lắc lư

tiến tới từ chỗ tàn dư của

chiếc trực thăng bốc lửa, một

gã đàn ông, với quần áo và

đầu tóc đang cháy, làn da bần

thiêu phỏng rộp lên.

Cô quay lại, thấy thêm hai

con nữa đang ngoi dậy từ vũng

bùn, khuôn mặt nhuốm màu

trắng xám đến phát tởm,

những ngón tay xương xẩu
quơ quào về phía cô, chộp vào
khoảng không khi chúng lão
đảo tiền tới.

Khốn kiếp! Y như ở

Raccoon, những virus tổng
hợp của Umbrella đã biến họ
thành zombie, hủy diệt sinh
mệnh và nhân tính của họ.

Cô không có thì giờ để nghỉ
ngờ hay hoảng hốt nữa, khi
mà ba con zombie đang đến
rất gần, đã vậy còn có những
con khác thấp thoáng trên
đường đi nữa. Chúng loạng
choạng tiến ra từ bóng tối,
những khuôn mặt uể oải tàn
khốc chậm chạp quay về phía
cô, ánh mắt trống rỗng vô hồn.
Đó là các lính gác và tù nhân,
một số mặc những mảnh đồng
phục xám ngoét rách tả tơi.
Lại có thêm một vụ lây nhiễm
nữa.

“Uhhhh...”

“Ohhh...”

Những tiếng rên rỉ càng lúc
càng kéo dài, âm thanh của kẻ
đói khát đang tìm kiếm một
bữa
tiệc.

Tiên

sư

bọn

Umbrella! Chính nó đứng sau
tấn bi kịch này, biến đổi người
ta thành những sinh vật mất trí
chết dần chết mòn, bị thổi rửa
trong lúc lê lết bước chân.

Những vật chủ mang virus chỉ
có một con đường chết, nhưng
cô không thể khóc thương cho
chúng được, không phải lúc
này, thân mình chưa xong hơi
đâu lo chuyện bao đồng.

Chạy MAU!

Claire nhận định và phân
tích tình thế trong vòng không

đẩy một giây, rồi bắt đầu di chuyển, kế hoạch duy nhất của cô lúc này là chạy cho xa. Với việc lối đi bị chặn ở cả hai hướng, cô chỉ còn cách nhằm vào trung tâm bãi tha ma, trèo qua những phiến đá cẩm thạch dùng làm nơi yên nghỉ cuối cùng của người chết. Cái quần jean ướt bùn dính chặt vào chân hết sức vướng víu, còn đôi giày thì cứ trượt đi trên mấy tấm bia phẳng lì, nhưng rồi cô cũng đã xoay sở để leo lên và giữ thăng bằng giữa hai tấm bia mộ, ngoài tầm với của bọn chúng được một chốc.

*Được một giây! Phải chuẩn
khởi đây, nhanh.* Con dao không có tác dụng gì mấy, bởi lẽ cô không chắc mình đến được đủ gần để ra tay – chỉ một cú ngoạm chắc nịch của một con thoi là đủ để biến cô

thành một trong số chúng, ấy
là nếu chúng không tính ăn
sống cô trước.

Tên có khuôn mặt bản thiêu
đang ở gần cô nhất, mái tóc
của nó đã bị đốt trụi hết, một
phần cái áo thì vẫn cháy âm ỉ.

Nó gần đến nỗi cô ngửi được
mùi mỡ tôm lợm bốc ra từ
những thớ thịt bị cháy, hòa lẫn
với mùi nhiên liệu hết sức khó
chịu. Cô có tới đa mươi hoặc
mười lăm giây trước khi nó
đến đủ gần để chớp lấy cô.

Claire bắn một tia nhìn về
góc đông nam bãi tha ma, hai
tay giương ra giữ thăng bằng.

Chỉ có hai đũa chắn giữa cô và
lối thoát, nhưng chừng ấy là
quá nhiều để cô có thể chạy
vượt qua được. Biến cố ở
Raccoon cho cô biết một điều,
chúng rất chậm chạp, và
những kỹ năng hoạt động chỉ

ở mức tối thiểu – chúng thấy
con mồi, rồi di chuyển tới đó
theo đường thẳng, bất chấp có
vật cản trên đường hay không.
Nếu có thể dụ chúng rời khỏi
cánh cửa...

Một ý kiến hay, ngoại trừ
việc có quá nhiều đũa dưới
đất, sáu hay bảy gì đó, cô bị
bao vây rồi...

*...sẽ không thành vấn đề
nếu đứng trên mấy tấm bia.*

Nơi cô đang đứng nằm ở
dãy huyết mộ trung tâm, có
khá nhiều con zombie xuất
hiện ở cả hai phía, nhưng chỉ
có một con phía cuối dãy,
thẳng ngay đằng trước... và
trông nó hết sức thảm hại, với
một con mắt lòi ra ngoài, một
tay bị gãy và treo lủng lẳng.
Đây là một giải pháp hết sức
mạo hiểm, chỉ một cú sảy
chân là cô tiêu đời ngay,

nhưng con zombie cháy sém

kia lại đang vói tới mắt cá

chân cô bằng những bàn tay

đen sạm run run, mưa rơi trên

mặt nó phát ra tiếng xèo xèo.

Claire nhảy vọt qua, hai tay

chới với khi đặt chân lên phiến

đá hẹp té của phần mộ bên

cạnh. Cô chúi nhủi tới trước,

toàn thân lao đảo trong nỗ lực

giữ thăng bằng, nhưng không

được, cô đang bị ngã –

- và không kịp suy nghĩ, cô

nhảy nhanh tới trước, lại nhảy

tiếp, lấy những bề mặt ghồ ghề

làm điểm tựa như thể đang

băng qua sông trên những tảng

đá, lợi dụng sự mất thăng bằng

làm đà phóng tới. Một vật chủ

virus có khuôn mặt tái mét

chộp lấy chân cô, nó cất tiếng

rên rỉ đầy thèm khát, nhưng cô

đã kịp thoát qua nó, hướng tới

tám bia kế tiếp. Cô không có

thì giờ để suy tính xem làm
cách nào để dừng lại, mà cũng
chẳng sao – bởi lẽ cô chỉ phải
nhảy qua một cái nữa, rồi sau
đó là một cú lăn mình trên mặt
đất bùn cách bên dưới chừng
một mét.

Một cú ngã mạnh, nhưng
cô cũng đã lấy lại đà và chồm
dậy, hai chân lão đảo giữa
vũng bùn. Con zombie một
mắt đang lừ đừ tiến tới, cất
tiếng kêu òng ọc, nó chỉ cách
có một sải tay, nhưng Claire
đã nhanh chóng chạy vòng về
bên phía con mắt chết, dao
hờm sẵn. Nó chậm chạp quay
mình, cố định vị bữa ăn một
lần nữa, nhưng Claire đã kịp
vượt khỏi tầm nhìn của nó.

Claire đánh liều nhìn ra
phía xa trong lúc chân đang
lảo đảo, trông thấy những con
zombie khác đang đến gần.

Bùn đất trên người cô đã được
cơn mưa nặng hạt gột rửa sạch
sẽ.

*Thành công rồi, chỉ vài
giây nữa thôi...*

Sinh vật chột mắt kia cào
cấu cánh tay còn nguyên vẹn
vào không khí, như thể nắn
lòng trước thất bại. Những
móng tay bẩn thỉu đen thui
quẹt ngang ngực cô, cùng lúc
nó cất tiếng rên rỉ, lớp vải
bông ướt đầm bị rách một
đường, may mà chưa ăn vào
sâu.

*Lạy Chúa, nó chộp trúng
mình rồi.*

Vừa hoảng hốt vừa ghê
tởm, Claire vung dao lên, tạo
thành một khe hồng sâu hoắm
đắm máu trên cổ tay của nó.

Con zombie vẫn tiếp tục chộp
tới, không ngừng tiến lên bắt
chấp vết thương cô vừa tặng

cho, và Claire biết rằng mình phải chạy ngay lập tức. Cô thu tay lại, nắm thành đấm, tung một đòn mạnh hết cỡ vào giữa ngực nó. Cô quay lại phía dãy bia mộ ngay khi con zombie ngã bật ra sau, lúc này những con khác đã đến rất gần rồi. Claire cũng chẳng biết làm sao mà mình có thể leo lên trên nhanh đến không ngờ như vậy; một giây trước cô đang dưới đất, một giây sau cô đã ở trên mặt đá. Cửa thoát giờ đã trống trải, những con zombie đang túm tụm lại gần bức tường phía tây.

Claire tiếp tục chặng nhảy cóc thứ hai qua những bia mộ, lần này tương đối thành thực hơn, cứ thêm một bước nhảy là cô thêm phần tin tưởng, rằng mình sẽ không thể bị chấn thương vì trượt ngã. Con

mưa đã ngớt, và cô có thể
nghe thấy tiếng chân sũng
nước của chúng chậm chạp
rượt theo sau lưng; trừ khi một
tên nào đó thành linh nhớ ra
cách chạy bộ, bằng không thì
đừng hòng đuổi kịp cô.

*Giờ chỉ cầu mong cho cái
cửa không bị khóa chặt, cô
choáng váng nghĩ tới khả năng
đó, lúc nhảy xuống khỏi cái
bia cuối cùng. Vòm cửa rộng
hoác, nhưng cánh cửa thì
không; nếu mà nó bị khóa thì
xem như cô tiêu đời.*

Thêm ba bước dài nữa, cô
đã đến bên mái vòm và chạm
vào tay vịn của cánh cửa kim
loại, một lối thoát nằm ăn sát
vào tường. Nó nhẹ nhàng mở
ra và cô hờm sẵn dao trong
tay, hy vọng chiếm được chút
lợi thế nếu có vật chủ bị nhiễm
nào bên trong. Sau lưng cô,

những sinh vật ăn thịt người
đang gào lên tiéé rẻ, tiếng rên
rỉ vang vọng khi cô bước qua
cửa.

Bên trong là một dạng sân
nhỏ, những mảnh vụn đồ nát
vương vãi khắp nơi, với một
vài tháp canh tương đối thấp.
Có một phương tiện di chuyển
nằm lật úp phía bên trái, đang
chìm trong lửa. Màn đêm
buông xuống khá nhanh,
nhưng trăng cũng đã mọc,
trông nó khá đầy đặn hay
cũng gần như vậy, và lúc đóng
chặt cánh cửa sau lưng, Claire
nhận thấy không có môi đe
dọa tức thời nào – ít ra thì
không có con zombie nào
đang nhắm vào cô. Có nhiều
thi thể nằm bất động xung
quanh, và khi nhắm đếm bằng
tay, cô thấy ít nhất một trong
số đó có súng và đạn.

Một ngọn đèn thành linh
rực sáng, loại đèn pha trên
tháp canh, độ sáng của nó
khiến cô lóa mắt và phải quay
tránh đi theo phản xạ, rồi có
tiếng súng liên thanh nổ tạch
tạch, đạn xối tung bùn đất
dưới chân cô. Bị chói mắt và
hoang mang, Claire lăn nhào
xuống tìm chỗ nấp, đầu óc rối
tung lên trong nỗi sợ hãi, và cô
nghĩ rằng mình lẽ ra nên cứ ở
yên trong xà lim cho rồi.

*

* *

Cuộc chiến đã chấm dứt
một lúc lâu, tiếng súng nổ gần
nhất cách đây đã hơn một giờ,
nhưng Steve Burnside nghĩ
mình nên cứ ở nguyên tại chỗ
thêm một lát nữa cho chắc.

Với lại trời vẫn đang mưa, còn
gió biển thì đang thổi nhẹ từng
đợt. Tháp canh này khá an

toàn và khô ráo, không có tử
thi hay con zombie nào xung
quanh, và cậu có đủ thời gian
để ngăn chặn bất cứ kẻ nào tới
gần... dĩ nhiên là với sự trợ
giúp của khẩu súng máy gắn
trên rìa cửa sổ, một thứ vũ khí
đầy uy lực. Cậu đã tiêu diệt tất
cả bọn zombie trong sân nhỏ
mà không tốn một giọt mồ hôi.
Ngoài ra còn có khẩu súng lục
cỡ 9 ly mà cậu lấy từ một tên
đã-từng-là-lính-gác, hỏa lực
của nó không quá mạnh,
nhưng cũng rất được việc.

*Chờ ở đây thêm chừng một
giờ, nếu trời không đổ mưa
thì sẽ kiếm đường rời khỏi cái
bãi đá này.*

Steve nghĩ mình có thể lái
được máy bay, bởi lẽ đã từng
thấy... chính xác là từng ở
trong buồng lái, nhưng coi bộ
đi tàu thì tốt hơn – dù sao thì

nó cũng không rơi bỏ nhào
nếu cậu có lỡ bị choáng váng.
Steve ngả người tựa vào rìa
cửa sổ, nhìn ra mặt sân lung
linh ánh trắng, tự hỏi không
biết mình có nên lòng sục nhà
bếp trước khi biến khỏi đây
chăng. Công việc của bọn lính
canh không phải là phục vụ
bữa trưa, nhất là khi bọn họ
đều đã chết cả rồi. Và mặc dù
Steve đã lục lọi khắp tháp
canh, nhưng cậu vẫn không tài
nào tìm được thứ gì để bỏ
bụng cả. Đến chết vì đói mất.

*Có lẽ mình nên đến châu
Âu, thưởng thức những món
ăn quốc tế. Mình có thể đi bất
cứ đâu mình muốn, bất cứ lúc
nào. Không gì có thể cản
được mình.*

Ý nghĩ về những khả năng
ấy đáng lẽ phải khiến cậu cảm
thấy hứng thú, nhưng trái lại,

nó chỉ làm cậu thấy thêm lo âu
về số mệnh của mình, và cậu
quay về thực tế để tính toán
đường thoát. Cổng chính dẫn
ra khỏi nhà giam đã bị khóa
chặt, nhưng cậu cho là mình
có thể tìm được chìa khóa từ
đám lính canh. Cậu đã tình cờ
gặp tay giám trại, Paul Steiner
quá cố, nhưng tất cả chìa khóa
đều đã biến mất.

*Và cái mặt cũng biến gần
hết.* Seteve thăm nghĩ, chẳng
thấy có gì là không vui với
chuyện đó. Steiner là một
thằng khốn đúng nghĩa, lúc
nào cũng vênh váo ra vẻ ta đây
là vua một cõi, luôn luôn cười
khẩy khi có tù nhân phải vào
bệnh xá. Và chưa có ai từng
trở về được từ đó –

- Kết

Steve cứng cả người lại,
nhìn chăm chăm vào cánh cửa

kim loại ngay phía trước tháp
canh. Cậu đã lên nhìn ra đó
sau khi hạ hết đám mây ma
trong này, và biết rằng còn cả
đám zombie ở khu nghĩa địa
bên kia cửa . Lạy Chúa, bọn
nó biết mở cửa sao? Chúng là
những cái đầu bã đậu biết đi,
đáng lẽ chúng không thể biết
cách mở cửa, nếu mà chuyện
này xảy ra, liệu bọn nó còn
biết làm gì nữa đây...

*...đừng sợ. Mà có súng
máy mà, nhớ chưa?*

Tất cả tù nhân đều đã chết.

Nếu có người nào còn sống,
gã ta hoặc ả ta nhất định
không phải là bạn của cậu...

còn nếu không phải người mà
là zombie, cậu sẽ hào phóng
ban cho nó một ân huệ. Dù
thế nào đi nữa, cậu cũng sẽ
không chút do dự, và cũng
không chút sợ sệt. Sợ sệt là

hèn nhát.

Steve đặt tay phải lên công
tắc đèn pha, tay trái hờm sẵn
trên cò súng. Lúc cánh cửa đã
mở ra, cậu nuốt đánh ực một
cái rồi bật đèn, khai hỏa ngay
khi định vị xong mục tiêu.

Một loạt đạn bay vụt ra, lực
phản chấn lan truyền khắp bàn
tay của cậu, đạn làm bùn đất
văng tung tóe. Cậu đã thoáng
thấy một màu hồng, có lẽ màu
áo, rồi mục tiêu di chuyển
xuyên qua làn đạn, động tác
nhanh nhẹn hơn hẳn bọn ăn
thịt người kia. Cậu có từng
nghe về những con quái vật
mà Umbrella nuôi dưỡng, và
dù có súng máy hay không,
cậu cũng cầu mong là mình
không vừa gặp phải một trong
số chúng.

Tôi không sợ, tôi không...

Cậu lia đèn sang phải và tiếp

tục bắn, mồ hôi rịn ra trên
trán. Người hay vật gì đó đang
nấp sau gờ tường gần dưới
chân tháp, ở ngoài tầm nhìn,
nhưng dù sao nếu cậu không
giết được nó thì cũng có thể
làm nó sợ. Những mảnh vụn xi
măng bắn tung lên, ngọn đèn
cao áp rọi sáng nửa thân dưới
của một xác lính canh, mặt
bùn, rồi những mảnh vỡ,
nhưng không thấy mục tiêu...
...và có tia lửa lóe lên phía
sau gờ tường, một khuôn mặt
tái nhợt thoáng qua...

ĐOÀNG!

ĐOÀNG!

ĐOÀNG!

...và ngọn đèn vỡ toang,
vụn kim loại nóng hồi trắng
xóa rơi rào rào xuống nền
phòng. Steve buột miệng la lớn
trong lúc nhảy tránh ra xa chỗ
đặt súng máy, ai đó vừa bắn

cậu ta. Không biết làm như
vậy có phải là hèn nhát hay
không, có điều anh chàng sợ
đến vãi ra quần rồi.

“Đừng bắn nữa!” cậu la
lên, giọng nói đứt quãng. *“Tôi
xin thua!”*

Một sự im lặng chết chóc
kéo dài vài giây, rồi tiếng một
cô gái vọng lên từ bóng tối,
giọng thấp và có phần khô
hài.

“Chấp nhận.”

Steve chớp mắt trong lưỡng
lự, thấy bối rối, và bắt đầu hít
thở bình thường trở lại, cảm
thấy đỏ bừng cả mặt khi nổi sợ
qua đi.

“Tôi xin thua,” nghe chẳng
ra làm sao cả. *Ấn tượng đầu
tiên quá tệ.*

“Tôi xuống đây,” cậu nói
một cách thoải mái, lần này
không bị đứt quãng nữa. Một

người có thể pha trò sau khi bị
bắn thì chắc không thể là kẻ
xấu. Nếu cô ta là kẻ địch, cậu
cũng còn khẩu 9 ly... nhưng
dù có cùng phe hay không,
phen này nhất quyết không nài
cô ta ngừng bắn nữa, kéo lại
mất hết cả oai phong.

*Nhất là với một cô gái... có
lẽ là một cô xinh xắn.*

Cậu cố gắng rũ bỏ ý nghĩ
đó ra khỏi đầu, e rằng hy vọng
càng nhiều thì thất vọng càng
lớn. Coi nào, cô ta chắc phải
cỡ chín mười tám tuổi, đầu
trụi tóc, và hút xì gà... mà cho
dù không tệ tới mức đó, cho
dù cô ta có hấp dẫn đến đâu đi
nữa, cậu cũng không muốn
chiều cố thêm cho bất cứ ai
khác ngoài chính bản thân
mình, *đồ quỷ tha ma bắt*. Bây
giờ cậu là kẻ tự do. Được ai
đó kỳ vọng cũng tệ chẳng kém

gì bị phụ thuộc vào người

khác...

Nghĩ tới những chuyện ấy

thì chẳng thoải mái chút nào,

và Steve quyết định dẹp nó

sang một bên. Dù sao thì tình

hình lúc này cũng không lấy gì

làm lãng mạn cho lắm, với

hàng tá con quái vật bệnh

hoạn chạy rong và cái chết

chực chờ ở từng góc khuất.

Cũng cần nói thêm, chết ở đây

hơi bị nhớt nhúa bởi giới bọ

và máu mủ.

Steve bước xuống mặt sân

và tiến tới chỗ cô gái, đôi mắt

bắt đầu quen dần với bóng tối.

Cô ta đứng ở giữa sân, súng

lăm lăm trong tay... và tất cả

những gì cậu ta có thể làm

trong lúc đến gần, đó là tránh

không nhìn cô ta chăm chăm.

Khắp người cô nàng ướt

bùn, nhưng quả thật đây là cô

gái xinh đẹp nhất cậu từng
gặp, với khuôn mặt của một
người mẫu, đôi mắt to tròn và
sắc sảo, nét mặt cũng vậy. Mái
tóc hơi đỏ cột lên thành đuôi
phía sau. Thấp hơn cậu một
hoặc hai inch, và cậu nghĩ cả
hai có lẽ cùng tuổi – cậu đã
mười tám tuổi lẻ vài tháng, còn
cô ta trông không lớn hơn bao
nhiêu. Cô mặc quần jean,
mang giày ống, chiếc áo ghi lê
màu hồng cộc tay khoác bên
ngoài cái áo chên màu đen, lộ
ra phần bụng trắng thớm, tất
cả y phục làm nổi bật lên vóc
người khỏe khoắn thanh mảnh
của cô... và mặc dù trông có
vẻ vừa mệt mỏi vừa cảnh giác,
nhưng đôi mắt màu xanh xám
của cô vẫn toát lên vẻ lạnh lợi.

*Nói gì đó thật ấn tượng, cư
xử thật ấn tượng vào, bắt
chấp...* Steve muốn nói xin lỗi

vì đã nhắm bắn cô ta, rằng
mình là ai và chuyện gì đã xảy
ra trong đợt tập kích, muốn
nói gì đó cho có vẻ tinh tế,
từng trải, và đáng quan tâm...

“*Cô*

không

phải

là

zombie...” anh chàng buột
miệng, thậm chí rửa mình
ngay khi vừa thốt nên lời. Quá
hay.

“*Còn phải nói,*” cô đáp
nhẹ, và thỉnh thoảng cậu nhận
thấy cô ta vẫn đang chĩa vũ
khí vào mình, mặc dù để ở
tầm thấp, nhưng chắc chắn là
đang nhắm vào cậu. Ngay khi
cậu thấy lạnh mình thì cô ta
đã lùi lại và nâng súng lên,
quan sát cậu cẩn thận, ngón
tay đặt ngay cạnh khóa an
toàn, hòng súng chỉ cách mặt

cậu có vài inch. “*Còn cậu là
tên quái nào vậy?*”

Anh chàng có khuôn mặt
trẻ nít mỉm cười. Dù cậu ta có
lo lắng hay không thì điều đó
cũng không thể hiện ra ngoài
mặt. Claire không rời ngón tay
khỏi cò súng, nhưng cô đã hơi
tin rằng anh chàng này không
phải là mối đe dọa với cô. Mặc
dù cô đã bắn trúng đèn, nhưng
cậu ta vẫn có thể dễ dàng cày
nát mặt sân và hạ gục cô đấy
thôi.

“*Thư giãn nào, người
đẹp,*” cậu nói, miệng vẫn mỉm
cười. “*Tên tôi là Steve
Burnside, tôi là... tôi đã là tù
nhân ở đây.*”

“*Người đẹp?*” Hay thật
đấy. Với Claire, thật không có
gì khó chịu hơn là gặp một kẻ
ra vẻ bề trên. Đã vậy cậu ta
còn trẻ hơn cô nữa, nghĩa là

anh chàng chẳng qua chỉ
muốn ra vẻ bản lĩnh nam giới,
muốn chứng tỏ mình là đàn
ông chứ không phải cậu nhóc.

Theo kinh nghiệm bản thân
cô, cái khó ư nhất là một
người cố gắng bắt chước thành
một ai đó khác.

Cậu ta nhìn cô từ trên
xuống dưới, hiển nhiên là
muốn quan sát, và cô lùi thêm
một bước nữa, súng vẫn giữ
nguyên; hiện tại cô không
muốn mạo hiểm chút nào.

Đây là một khẩu M93R, loại 9
ly sản xuất tại Ý, thứ súng
ngắn tuyệt hảo và có vẻ là loại
tiêu chuẩn xài cho lính gác.

Anh Chris cũng có một khẩu
thế này. Cô tìm được nó lúc
nấp tránh đạn, kế bên một cái
xác, trong bàn tay của một gã
mặc đồng phục... nếu cô bắn
vào mặt anh chàng Burnside

từ khoảng cách này, bảo đảm
bộ mặt đẹp trai ấy sẽ sụm
ngay xuống đất. Trông cậu ta
giống một diễn viên nào đó mà
cô từng thấy, đóng vai chính
trong một bộ phim về con tàu
đắm, giống đến khác thường.

*“Tôi đoán là cô không phải
người của Umbrella,”* cậu ta
thốt. *”Xin lỗi vì đã đón tiếp
cô theo kiểu này. Tôi tưởng ở
đây chẳng còn ai sống sót,
nên khi cửa mở...”* cậu nhún
vai.

“Dù sao thì,” cậu ta
nhường mày nói tiếp, hiển
nhiên cố ra vẻ quan tâm. *“Tên
cô là gì?”*

Không có lý do gì để

Umbrella tuyển dụng một cậu
nhóc thế này, Claire đoán chắc
vậy từ cái cách nói chuyện của
cậu ta. Cô từ từ hạ súng
xuống, tự hỏi sao Umbrella lại

muôn giam giữ một người trẻ
như vậy.

*Thì họ cũng giam giữ mày
đấy thôi. Cô cũng mới có
mười chín tuổi.*

“Claire, Claire Redfield,”
cô đáp. *“Tôi mới bị chuyển
đến đây hôm nay.”*

“Thật đúng lúc,” Steve nói,
và cô cười cười đáp lại; có vẻ
cô ta cũng đang nghĩ cái điều
cậu đang nghĩ.

“Claire, tên đẹp thật,” cậu
ta vừa tiếp lời vừa nhìn vào
mắt cô. *“Tôi nhất định nhớ
mãi cái tên này.”*

Ôi trời. Cô tự hỏi mình nên
buộc cậu ta ngậm miệng lại
ngay bây giờ hay để sau – cô
và Leon vốn đã có quan hệ
khá khăng khít rồi – và quyết
định là để sau thì hơn. Không
chút nghi ngờ gì về việc cô sẽ
phải đi cùng cậu ta để tìm

đường thoát, và cô không
muốn khiến anh chàng xấu hổ
suốt dọc đường.

*“Ừm, tuy rằng tôi cũng
thích đi dạo loanh quanh lắm,
nhưng hiện tại tôi cần tìm cho
mình một chiếc máy bay,”* cậu
ta vừa nói vừa thở dài rất kịch.

*“Nếu tìm được, tôi sẽ chờ cô
trước khi cất cánh. Và cẩn
thận đấy, chỗ này nguy hiểm
lắm.”*

Cậu ta tiến tới một cánh
cửa bên cạnh tháp canh, đối
diện cánh cửa cô vừa đi qua.

“Gặp lại cô sau.”

Claire hết sức ngạc nhiên
thấy mình không thốt lên được
tiếng nào. Cậu ta gan dạ thật,
hay là đồ đàn? Lúc cậu ta tới
bên cửa thì cô mới nói vọng
theo.

*“Steve, chờ đã! Chúng ta
nên đi chung với nhau...”*

Cậu ta quay lại và lắc đầu,
ra vẻ điệu bộ đến khó tin. “*Tôi
không muốn cô đi theo, được
chứ? Tôi không muốn xúc
phạm, nhưng mà cô sẽ làm tôi
bị chậm trễ mất.*”

Cậu ta lại cười đắc thắng,
ánh mắt lộ vẻ hau háu không
lẫn vào đâu được. “*Mà cô thì
dễ làm người ta mất tập trung
lắm. Không sao đâu, chỉ cần
nhanh mắt và thính tai một tí
là cô sẽ ổn thôi.*”

Cậu ta chuồn qua cánh cửa
và biến mất trước khi cô kịp
lên tiếng. Chết lặng và hết sức
bực bội, Claire nhìn cánh cửa
vừa đóng lại, tự hỏi liệu cậu ta
có thể sống sót được bao lâu
đây. Theo điệu bộ mà nói, anh
chàng có vẻ nghĩ đây chỉ là
một trò chơi điện tử cỡ bự, và
cậu ta không thể nào bị giết
hay bị thương được. Thái độ

ây hiện nhiên xuất phát từ một
thứ... thứ mà đám choai choai
luôn có thừa mứa.

Máu yêng hùng.

Cậu ta khó mà đi được xa
nếu cứ giữ cái thói phớt tỉnh
như vậy. Cô phải đi theo ngay,
không thể để anh chàng chết
được...

Arrooooooooo....

Một thứ âm thanh tàn khốc,
lẻ loi và kinh hoàng thỉnh thoảng
xé toạc màn đêm, chính là thứ
tiếng cô đã từng nghe trước
đây ở Raccoon, và nó phát ra
phía sau cánh cửa Steve vừa đi
qua. Tuyệt đối không nhầm
lẫn được. Là chó, loại bị
nhiễm T-Virus, đã biến đổi từ
một gia súc thành một sinh vật
giết người tàn bạo.

Sau khi tìm nhanh qua
những xác chết trong sân, cô
lấy thêm được hai băng đạn

đây và một băng đã voi. Claire

hít vài hơi để chuẩn bị sẵn

sàng, và từ từ đẩy cửa mở ra

bằng ánh sáng, hy vọng rằng

Steve Burnside có đủ may

mắn đến khi cô tìm thấy cậu

ta... và rằng vận may của

mình sẽ không chuyển thành

xui xẻo với cuộc gặp gỡ này.

Chương 3

CHO DÙ KINH HOÀNG

VÀ NẠN CHÍ trước sự hủy

hoại của Rockfort, nhưng

Alfred vẫn không khỏi lấy làm

thích thú với việc hạ gục

những thuộc hạ ít ỏi của mình,

trên đường đến phòng điều

khiển chính của khu vực huấn

luyện. Hắn không sao tả hết

được sự hài lòng khi chứng

kiến bọn chúng chết dần chết

mòn, còn hai tay thì không

ngừng vồ lấy hắn để thỏa mãn

con đói – đáng đời cái lũ ưa

nói xâu sau lưng hắn, luôn gọi
hắn là đồ bất bình thường
trong khi ngoài mặt thì thề thốt
trung thành, giờ thì cho tụi bây
biết tay. Có một hệ thống máy
quay và thiết bị nghe trộm
giăng khắp khu nhà, được lắp
đặt bởi chính người cha hoang
tưởng của hắn, và một phòng
giám sát bí mật trong dinh thự
riêng; nhờ vậy mà Alfred biết
được những chuyện chẳng hay
ho gì, rằng đám nhân viên
Umbrella tuy có sợ nhưng
chẳng hề kính nể hắn như đã
tưởng.

Và bây giờ...

Bây giờ chẳng quan trọng
nữa, hắn trầm nghĩ và cười
khẩy, đồng thời bước ra khỏi
thang máy để nhìn thấy John
Barton ở cuối hành lang bên
kia, đang lảo đảo tiến về phía
hắn với vòng tay giang rộng.

Barton là kẻ phụ trách việc huấn luyện lực lượng an ninh ít ỏi của Umbrella, ít nhất là tại khu vực Rockfort này, và là một tên thô lỗ cục mịch, lúc nào cũng vênh váo đi lại với điều xì gà rẻ tiền trên tay, ra sức vắn vẹo khoe mẽ mấy thứ cơ bắp cuộn cuộn, lúc nào cũng nồng nặc mùi mồ hôi, và luôn luôn cười rộ. Sinh vật tái nhợt và máu me đang đến gần, hắn trông không giống lắm, nhưng nhất định là gã đó chứ không ai khác.

“Mày hết cơ hội cười rồi nhé, Barton.” Alfred lạnh lùng cất tiếng, khẩu súng trường cỡ .22 giương lên, tia sáng đỏ phát ra từ ống ngắm rơi lên con mắt trái của nó. Gã Barton rên rỉ và nhều nước kia chẳng hề chú ý...

Dừng!

...mặc dù gã chắc phải biết
trình độ xạ kích cũng như tài
chọn đạn của Alfred. Khẩu
.22 này được nạp đạn an toàn,
thứ đạn được thiết kế để
khuếch tán bề mặt tiếp xúc –
gọi là “an toàn” vì nó không
hề đi xuyên qua mục tiêu, nên
không thể làm ai khác bị
thương. Phát súng của Alfred
đã tiêu hủy con mắt của
Barton, tạo thành một lỗ hồng
trên sọ và biến gã thành một
cái xác vô hại thực sự. Tám
thân hộ pháp đổ ập xuống
nền, máu loang ra thành vũng.
Một số sinh vật đột biến
còn lại thì quá yếu ớt, có lẽ
phần lớn trong số chúng đã bị
cách ly trong các khu vực
nghiên cứu, hoặc đã bị giết
sạch sẽ - hẳn nhất định sẽ khó
mà dạo quanh nếu có thêm
một ít sinh vật ấy thoát ra

ngoài, nhưng cho tới giờ thì
những vật chủ virus chưa gây
cho hắn một sự đe dọa nào.
Alfred đã gặp khá nhiều đàn
ông – có cả đàn bà nữa – bị
biến thành zombie. Theo kinh
nghiệm mà hắn đã trải qua từ
thưở nhỏ tới tận lúc trưởng
thành, thì đây chính là tác
động của T-Virus. Thật ra,
chưa bao giờ có nhiều hơn
năm hoặc sáu chục tù nhân ở
Rockfort một lúc cả; dưới bàn
tay của tiến sĩ Stoker cùng các
gã nghiên cứu và giải phẫu làm
việc trong “bệnh xá,” luôn cần
một số lượng nhất định cho
hoạt động huấn luyện mục tiêu
và thay thế các bộ phận, vì vậy
mà không kẻ nào ở khu vực
này có thể tồn tại trong nhà
thương quá sáu tháng.

*Vậy trong sáu tháng tới,
bạn ta sẽ ở đâu đây?*

Alfred bước qua cái xác to
đùng của Barton, tiến tới
phòng điều khiển để liên lạc
với trụ sở Umbrella. Có nên để
Umbrella tái xây dựng lại
Rockfort không nhỉ? Liệu hẳn
có nên chấp thuận không?
Hắn và Alexia đã được miễn
nhiệm tuyệt đối với virus, bởi
lẽ hai lối đi nối liền khu nghiên
cứu với nhà riêng của bọn họ
được thiết kế để ngăn chặn sự
lây lan trong không khí.
Nhưng với việc những kẻ địch
của Umbrella đã dùng đến
những biện pháp bạo lực,
không biết hẳn có nên mạo
hiểm để phòng thí nghiệm xây
lên gần nhà mình chẳng? Nhà
Ashford không biết đến sợ hãi,
nhưng kinh suất là chuyện
khác.

*Alexia sẽ không bao giờ
đồng ý đến gần khu nghiên*

*cứu, không phải bây giờ, khi
mà cô ấy đã đến rất gần mục
tiêu rồi...*

Alfred kết thúc lộ trình,
nhìn chằm chằm vào dãy thiết
bị hình ảnh và âm thanh, vào
những màn hình vi tính đen
thui đang trở mắt nhìn lại hắn
bằng những con mắt to tướng
bất động. Hắn nhìn mà chẳng
thấy gì cả, bởi một sự trống
rỗng kỳ lạ đang tràn ngập
trong hắn, làm hắn hết sức bối
rối. Alexia đã ở đâu? Mục tiêu
gì?

Đi rồi. Cô ấy đi rồi.

Hắn có thể cảm nhận sự
thật ấy sâu đến tận xương tủy
– nhưng sao cô ấy lại có thể
rời bỏ hắn, sao lại nhẫn tâm
làm thế, cô ấy có biết rằng hắn
coi cô như trái tim của mình,
rằng hắn sẽ chết mất nếu
không có cô?

*Một vật thể kỳ quái, đang
gào thét và quờ quạng trong
tuyệt vọng. Lạnh, lạnh quá.
Kiến chúa trần trụi và bị treo
 lơ lửng giữa biển, hắn không
sao với tôi được cô ấy, mà chỉ
cảm thấy lớp thủy tinh cứng
rắn lạnh ngắt dưới ngón tay...*

Alfred thở hồn hển, những
hình ảnh ác mộng đó giống y
như thật, kinh hoàng đến độ
hắn không biết mình đang ở
đâu, đang làm gì nữa. Hắn
cảm thấy tay mình đang siết
càng lúc càng chặt quanh một
thứ gì đó, bóp chặt hắn lên...
...rồi có tiếng ọt ọt phát ra
từ bàn điều khiển đằng trước,
nghe rất lớn và khô khốc.

Alfred nhận ra có người đang
nói.

*“...làm ơn, có ai nghe tôi
nói không – đây là Tiến sĩ*

Mario Tica ở khoa thí nghiệm

*tầng hai, ” giọng nói tràn ngập
nỗi khiếp đảm. “Tôi đang bị
kẹt, mấy cái bể chứa đã bị rút
cạn hết, chúng đang bước
ra... làm ơn cứu tôi với, tôi
chưa bị nhiễm, thề có Chúa,
làm ơn giúp tôi ra...”*

Tiến sĩ Tica, bị kẹt trong
phòng có mấy cái bể nuôi
phôi. Tica, kẻ đã gởi những
bản báo cáo bí mật đến
Umbrella về tiến độ của hấn
trong dự án Albinoid, với nội
dung khác với cái hấn trình
bày cho Alfred xem. Alexia đã
có ý là nên giao Tica cho Tiến
sĩ Stoker từ vài tháng trước...
không biết bây giờ cô ấy có
thích thú khi nghe tiếng van
nài của Tica không?
Alfred với tay lên tắt cái loa
đang phát ra tiếng của Tica,
bất chợt cảm thấy thư thái hơn
đôi chút. Alexia đã căn dặn

hắn không biết bao nhiêu lần
về những thời điểm kỳ quặc
này – cô nhấn mạnh rằng đó
chỉ là sự căng thẳng, rằng hắn
không nên nghiêm trọng hóa
vấn đề, rằng cô sẽ không bao
giờ tự ý bỏ rơi hắn. Cô yêu
mến hắn rất nhiều.

Sau những suy nghĩ về
Alexia, về tất cả những rắc rối
và khổ sở mà cái căn cứ vô
dụng của Umbrella đem đến
cho họ, Alfred quyết định
không thực hiện cuộc gọi nữa.
Giờ này thì trụ sở chính chắc
chắn đã biết về cuộc tập kích,
không cần phải gọi bọn nó...
hơn nữa, cái lũ ấy không đủ tư
cách để nghe hắn mô tả tình
hình hiện tại, cũng như về
những mối nguy cơ phải
đương đầu. Hắn không phải
nhân viên của bọn đó, không
phải là một tên đầy tớ đi làm

báo cáo cho cấp trên. Nhà
Ashford đã tạo ra Umbrella; và
bọn chúng mới là kẻ phải báo
cáo cho hắn.

*Và ta đã nói với Jackson
cách đây một tuần, về con
nhãi Redfield...*

Alfred trợn tròn hai mắt, bộ
não làm việc cật lực. Claire
Redfield, em gái của Chris
Redfield, một cựu thành viên
S.T.A.R.S. ưa xen vào chuyện
của kẻ khác, vừa bị giải đến
đây vài giờ trước cuộc tập
kích. Con bé đó bị bắt ở Paris,
ngay trong tổng hành dinh đầu
não của Umbrella, nghe nói là
đang tìm kiếm anh trai của nó
– và bọn họ giải nó đến chỗ
hắn, để giam giữ tạm trong lúc
chờ xem nên làm gì tiếp.

Nhưng... biết đâu chừng đây
lại là một kế hoạch nhằm dẫn
dụ thằng anh của con nhãi ấy

vào cuộc, để diệt tận gốc cuộc
nổi loạn lồ bịch của nó, một kế
hoạch mà bọn chúng vô ý
quên cho hấn biết? Không
chùng con bé đã được thẳng
anh và các đồng bọn bám theo
đến tận Rockfort, để chỉ điếm
cho cuộc tấn công...

*...hay là nó đã cố y sa bẫy
ngay từ đầu?*

Một câu hỏi không lời đáp.

Dĩ nhiên, dĩ nhiên là con bé có
thể lắm. Thông minh thật, xem
ra nó đã nhập vai khá đạt đấy.

Umbrella có chủ động khơi
mào cuộc tấn công này hay
không thì cũng chẳng quan
trọng nữa, không phải lúc này,
hấn sẽ xử lý với bọn nó sau.

Vấn đề lúc này là con bé

Redfield kia đã kéo theo kẻ
địch đến Rockfort, và giờ này
ắt nó vẫn còn sống, đang thu
thập thông tin, do thám, dám

chừng đang nghĩ cách làm hại

đến Alexia...

“*Không,*” hắn thì thào, nổi

sợ vụt chuyển thành cơn thịnh

nộ. Đây chắc chắn là toàn bộ

kế hoạch của con nhãi đó, với

mục tiêu làm Umbrella tồn thất

càng nhiều càng tốt, mà Alexia

hiển nhiên là bộ não khoa học

xuất sắc nhất trong việc nghiên

cứu vũ khí sinh học, thậm chí

là trên mọi lĩnh vực nữa. Claire

sẽ không bỏ đi mà không có

cô ấy. Cho nên hắn phải tìm

con nhãi... hay tốt hơn là đợi

nó tìm đến chỗ hắn, vì nó nhất

định sẽ đến. Hắn sẽ chờ nó

như thợ săn rình mồi.

Và việc gì phải giết nó

ngay chứ, trước tiên sao em

không bày vài trò vui với nó

đã? Giọng Alexia xuất hiện

trong suy nghĩ, làm hắn nhớ

đến những trò chơi thời thơ

âu, nhớ lại sự thích thú mà họ từng trải nghiệm. Làm cho nạn nhân đau đớn, chứng kiến nó vật vã cho đến chết. Điều đó làm cho mối liên hệ của cả hai càng thêm khăng khít, để cùng chia sẻ những thứ thân mật...

...Ta có thể để nó sống, để Alexia đùa với nó... hay tốt hơn là hãy dẫn nó vào mê lộ, chứng kiến nó chống chọi lại bọn thú nuôi... Có rất nhiều biện pháp khả thi. Chỉ cần vài thao tác, Alfred có thể mở tất cả các cổng trên đảo bằng máy tính, có thể dễ dàng dẫn dụ con bé đến bất cứ đâu hần muốn, muốn thao túng thế nào cũng được. Claire Redfield đã quá coi thường hần, tất cả đồng bọn của nó cũng thế, nhưng đừng hòng có lần sau... và nếu mọi việc diễn ra theo đúng như Alfred mong đợi,

đây sẽ là một ngày tiên hung

hậu kiết.

*

* *

Nếu có con chó đột biến

nào chạy rong ở đây, thì hẳn

là nó đang nấp đâu đó. Cái sân

Claire vừa bước vào la liệt

những xác chết. Da thịt của họ

có màu xám ngoét dưới ánh

trắng, ngoại trừ những chỗ

đang rỉ máu lênh láng; không

có con chó nào, không có gì di

động trừ những đám mây trôi

lững thững trên bầu trời tối

mịt. Claire đứng đó một lúc,

quan sát bóng tối, chờ đến khi

nắm được hoàn cảnh xung

quanh rồi mới tiến vào.

“*Steve,*” cô thì thào, sợ

rằng la lớn sẽ khiến cái gì đó

trỗi dậy. Thật không may,

Steve Burnside cũng bật tằm y

như con chó tru lên khi này;

có vẻ cậu ta không lượn lờ

quanh đây mà đã chạy luôn

một mạch.

Tại sao? Sao cậu ta lại

muốn đơn độc? Có thể cô đã

nhầm, nhưng việc Steve không

muốn bị vướng bận có vẻ

không hợp lý lắm. Lúc cô vô

tình rơi vào cơn ác mộng ở

Raccoon, cuộc gặp gỡ với

Leon đã tạo nên một sự khác

biệt; họ không bị sa lầy cùng

một chỗ, nhưng đâu sao cũng

biết rằng có một ai đó đang

sốc và sợ hãi giống như

mình... thay vì cảm thấy vô

dụng và lẻ loi, cô đã có thể đặt

ra cho mình những mục tiêu

rõ ràng hiện hữu, những việc

cần làm để sống sót – tìm

chuyến xe dẫn ra ngoài thành

phố, tìm kiếm Chris, bảo vệ

Sherry Birkin.

Và theo quan điểm an toàn,

*có người trông chừng sau
lưng nhất định là tốt hơn việc
đi một mình.*

Bất kể lý do của cậu ta là gì
thì cô cũng phải cố hết sức
can ngăn mới được, tất nhiên
là nếu tìm được anh chàng.

Cái sân trước mặt rộng hơn
nhiều so với cái sau lưng cô,
bên phải là một cabin dài có
một khoang, bên trái là một
bức tường không cửa, có lẽ là
phần hậu của toà nhà lớn. Một
đốm lửa yếu ớt đang nhảy
múa trên khung cửa sổ vỡ toạc
của bức tường, và nhiều mảng
đổ nát che phủ trên các tử thi,
cho thấy dấu hiệu của một
cuộc tấn công khốc liệt. Ngay
bên phải cô có một cánh cửa
bị khóa, đối diện là một lối đi
dơ bẩn sáng mấp mờ dưới ánh
trắng, và một cánh cửa đóng
kín... có nghĩa là Steve hoặc

đã vào trong cabin, hoặc đã đi theo con đường bên tay phải ở góc sân đằng xa.

Cô quyết định xem qua cabin trước... và khi leo lên cái hành lang có tay vịn chạy suốt chiều dài toà nhà, cô tự hỏi không biết kẻ nào đã tấn công Rockfort, và tại sao.

Rodrigo đã nói gì đó về một lực lượng đặc biệt, nhưng nếu đúng vậy thì họ nhận lệnh của ai? Dường như Umbrella có không ít kẻ thù, một tin tốt lành – nhưng dù thế nào, cuộc tập kích lên đảo vẫn là một tấn bi kịch. Những tù nhân đã chết cùng với các nhân viên, mà T-Virus – không chừng cả G-Virus và gì gì nữa mà có Chúa mới biết – đâu có phân biệt người tốt với người xấu.

Claire tiếp cận cánh cửa gỗ của cabin, khẩu 9 ly sẵn sàng.

Cô khẽ đẩy cửa và rồi đóng lại
lập tức, bởi lẽ có hai vật chủ
bên trong, đang đi lê lét quanh
cái bàn. Một giây sau, có tiếng
nện thùm thụp lên cửa, cùng
với tiếng rên rỉ khe khẽ ghê
rợn.

Thử đường kia thôi. Cô
không tin là anh chàng Steve
kiêu ngạo đó lại có thể dễ
nguyên hiện trường như thế
nếu đã vào trong cabin, và nếu
vậy thì cô hẳn đã nghe thấy
tiếng súng...

*...trừ khi bọn nó vô trúng
cậu ta trước.*

Chris không ưa cái giả thiết
này, nhưng với tình trạng nguy
ngập như hiện tại thì cô không
thể cho phép mình lãng phí
đạn chỉ để tìm hiểu tường tận.
Cô phải theo lối đi đằng kia để
xem nó dẫn đến đâu, và nếu
không tìm thấy Steve thì anh

chàng phải tự lo lấy thân thôi.

Cô đương nhiên muốn làm
điều tốt, nhưng cũng biết rõ
rằng việc của mình mới là ưu
tiên nhất; cô phải quay lại

Paris để gặp Chris và những
người khác, và đừng hòng làm
được nếu cứ phí đạn không
đâu để rồi bị xơi tái.

Cô đi dọc theo hành lang,
các giác quan tập trung cao độ
khi đến gần điếm cuối tòa nhà.

Cô còn chưa quên âm thanh
của một hoặc nhiều con chó
khi nãy, và chờ nghe thấy
tiếng móng vuốt cào trên đất,
tiếng thở nặng nề hồng hộc
giống như kinh nghiệm trải
qua hồi ở Raccoon. Màn đêm
lạnh lẽo, ẩm ướt, và im ắng,
một làn gió nhẹ lướt ngang qua
sân, Claire chỉ nghe thấy có
mỗi nhịp thở của mình.

Không có gì quanh góc

cabin khi Claire liếc nhìn cả,
chỉ có một xác đàn ông nằm
vắt vẻo nửa trong nửa ngoài
chỗ lỗ thông của toà nhà, cách
đó chừng năm mét. Đi thêm
mười mét nữa là đến lối rẽ bên
phải, và Claire thở phào nhẹ
nhõm khi thấy có dấu chân đi
qua một cánh cửa có chốt
khóa; hiện tại cái chốt đã được
mở.

*Anh chàng hắc đã đi qua
đó, hướng về bức tường phía
tây...* Thật là khuây khỏa khi
biết chắc được một điều gì đó,
nhất là khi có dính tới
Umbrella. Cô lần theo lối đi,
ngẫm nghĩ xem nên làm cách
nào để thuyết phục anh chàng
ngông nghênh đó chịu đi
chung với mình. Chắc là nên
kể về Raccoon, giải thích rằng
cô đã có kinh nghiệm với
những

thăm

họa

của

Umbrella...

Claire vừa dợm bước qua

phần thân trên của cái cây thì

nó nhúc nhích.

Cô bật lùi lại, chĩa súng vào

cái đầu đầm máu, tim đập

thình thịch – và nhận ra nó

chết thật rồi, có ai hoặc thứ gì

đó khuất trong lỗ thông đang

kéo chân cái xác một cách

đều đều và mạnh bạo.

..giống như một con chó

đang kéo một vật nặng nề

bằng răng.

Cô không kịp nghĩ thêm gì

nữa mà nhảy qua cái cây và

tăng tốc, bởi lẽ cô biết con chó

- nếu đúng là nó – sẽ không bị

phân tâm quá lâu. Cái khoảng

cách không đầy một mét khiến

cô phải chạy nước rút thật

nhANH tới lổ rỗ, đôi giầy nện
thình thịch lên nền đất ẩm ướt,
hai tay vung lên không ngừng.

Bọn zombie chậm chạp và rời
rạc, còn lũ chó mà cô với

Leon từng gặp thì lại hung dữ
và nhanh như chớp. Cho dù
có vũ khí, cô cũng không
muốn đối mặt với bọn chúng
chút nào. Chỉ một vết cắn thôi
là cô bị lây nhiễm ngay.

Arroooooo! Tiếng tru ghê
ron phát ra từ đằng xa và từ
phía cái lỗ thông, từ đâu đó
của góc sân phía sau.

Khốn kiếp, bao nhiêu...

Cóc cần biết vì cô sắp tới nơi
rồi, sinh lộ nằm ngay bên trái.

Claire không hề nhìn lại,
không dám chậm trễ một bước
nào tới khi đến được cánh
cửa, chộp lấy nắm xoay rồi
đẩy mạnh. Nó mở ra một cách
dễ dàng, và khi không thấy có

hàm răng nào chờ sẵn bên
trong, cô nhảy vào và đóng
sầm cánh cửa lại...
...để rồi nghe thấy nhiều
tiếng rên rỉ của bọn zombie,
mùi thối rửa của những vật
chủ mang virus xộc lên mũi,
đồng thời có thứ gì đó xô vào
cánh cửa sau lưng và bắt đầu
cào cào, cất tiếng gầm gừ như
thú hoang.

*Bao nhiêu con chó, bao
nhiêu zombie?* Một ý nghĩ
thoáng qua bộ óc kinh hoàng
của cô. Việc tiết kiệm đạn đã
ăn sâu vào thói quen sau lần ở
Raccoon, và *nếu mình chui
vào đường cùng thì sao?* Cô
suýt nữa đã quay lại để chấp
nhận mạo hiểm, trước khi
trông thấy vị trí của những con
zombie.

Khu vực này tối tăm ảm
đạm, nhưng vẫn đủ để cô quan

sát thấy có khá nhiều hình
dáng lão đảo trong những khu
cách ly, cách nơi cô đứng khá
xa. Một con đang lắc mạnh
khung cửa mắt lưới với cánh
tay trơ xương lủng lẳng đầy
những vết hoại tử, không may
may biết đau đớn với phần
thân thối rữa.

Một loại lòng nhốt...

Claire tiến vài bước lại gần,
lo ngại nhìn vào cái ổ khóa
đơn giản và mỏng manh dùng
để khóa cửa – và thấy có ba
con zombie không bị nhốt
trong lồng đang nhắm tới chỗ
mình, cái miệng há hốc nhuộm
đầy nước miếng và một thứ
chất lỏng đen thui, những ngón
tay xò ra muốn chộp lấy cô.
Cô đã quá chú tâm đến những
con bị nhốt, nên không nhận
ra còn những con khác bên
ngoài.

Claire nhún mình xuống và
tung một cước vào ngực, đòn
đánh đầy uy lực khiến nó bật
nhào ra sau. Cô thậm chí cảm
thấy giày của mình ngập sâu
vào trong thịt của nó, nhưng
chẳng có thời gian để kinh tởm
nữa, vì khẩu 9 ly đã giương
lên...

...và có tiếng kim loại loảng
xoảng, cửa lồng bật tung ra, và
thình lình cô thấy mình đối
mặt với bảy con chứ không
phải ba nữa. Chúng đổ xô về
phía cô, lê lét qua một thùng
rác, vài cái thùng chứa, mấy
cái cây của đồng bọn.

Đoàng! Claire bắn ngay vào
con đầu tiên mà không cần
suy nghĩ, khoét luôn một lỗ
trên thái dương bên phải của
nó. Cô nhận ra mình đang gặp
rắc rối to trong lúc nó đổ ập
xuống nền đất bẩn thỉu. Quá

nhiều con, vòng vây đang siết
chặt, cô sẽ không thoát được –
những cái thùng! Một trong số
chúng có ký hiệu dễ cháy,
*giống như cách mình đã làm
ở Paris...*

Claire cúi người nấp sau
một cái thùng rác lớn, chuyển
súng sang tay trái khi ngồi
xuống. Cô vòng tay qua cái
thùng và bắn vào mục tiêu sau
khi đã định vị cẩn thận, trong
lúc đám zombie còn đang bờ
ngõ tìm kiếm, cất tiếng rên rỉ
đầy đói khát...

Đoàng! Đoàng! BÙM!

Cái thùng dội lại vào vai,
khiến cô té bật ra sau. Cô co
rúm người lại, bên tai vang lên
tiếng dội ong ong khi những
mảnh kim loại lởm chởm nóng
rực rơi xuống rào rào trên cái
thùng, có một ít rớt trúng chân
trái. Cô phải hết chúng đi,

hoảng hồn nhận ra là mọi
chuyện đã ổn, rằng mình hãy
còn sống.

Cô ngồi xỏm dây, tìm kiếm
những gì còn lại của những kẻ
tấn công. Chỉ có một con
nguyên vẹn đang nặng nề dựa
vào chỗ cái lồng, quần áo tóc
tai bốc cháy, nửa thân trên
của con thứ hai vẫn đang cố
nhoài tới chỗ cô, lớp da đen
thui và sủi bọt của nó rớt ra
cách đó vài inch. Những đứa
khác đều đã yên nghỉ, những
cụm lửa phụt lên dưới đất
đang nuốt lấy những phần
thảm hại còn lại của chúng.

Claire nhanh chóng kết liễu
hai con còn sống, tim cô nhói
đau trước giờ phút cuối cùng
của những kẻ đã từng là
người. Từ sau biến cố ở
Raccoon, cô toàn mơ về
zombie, về những sinh vật hồi

hám nhều nhão chỉ biết lấy thịt
sống dùng bữa. Umbrella đã
tạo ra những con người quái
gở này ngoài ý muốn, giống
như những thầy ma biết đi
trong phim ảnh, và chúng
không có chọn lựa nào khác
hơn là giết hoặc bị giết.

*Ngoại trừ việc cách đây
không lâu họ vẫn là người,
những người có gia đình và
cuộc sống của mình. Dù họ đã
làm việc cho bọn bắt lương,
nhưng cũng không đáng bị
chết một cách kinh tởm như
vậy.*

Cô nhìn xuống những cái
xác cháy trụi, cảm thấy buồn
nôn xen lẫn nỗi căm hờn ngấm
ngấm với Umbrella.

Claire lắc lắc đầu, cố gắng
đẹp bỏ những suy nghĩ bi
quan, cô biết rằng nỗi đau khổ
sẽ khiến mình bị lường lự

trong những thời điểm quyết
định. Giống như quân nhân
thời chiến vậy, cô không được
phép nhân đạo với kẻ địch...
mặc dù cô luôn biết rõ kẻ thù
thực sự là ai, và cô cầu mong
sao bọn cầm đầu Umbrella
phải bị đọa dưới địa ngục vì
những gì chúng đã làm.
Không muốn tiếp tục bị giết
mình nữa, nên Claire cẩn thận
kiểm tra từng góc tối của lối đi
sau mỗi bước chân. Sau lưng
cái lồng là một máy chém còn
tốt, với những vết nhơ giống
như máu khô. Chỉ nhìn thôi
cũng đã thấy rùng mình, nó
gợi lại trong cô ký ức về sếp
Irons ở tòa nhà RPD, và lãnh
địa tối mật của lão; Irons là
bằng chứng sống của một
điều, đó là Umbrella đã không
kiểm nghiệm tâm lý những
nhân viên mật của chúng.

Đằng sau cái thiết bị hành
hình ghê tởm đó là một cánh
cửa, nhưng hiển nhiên Steve
đã không đi đường này, vì
trong lồng còn bọn zombie kia
mà. Kế bên lồng là một loại
cửa trượt kim loại, nhưng
không có dấu hiệu cho thấy nó
đã được mở... và cạnh đó là
cái cửa duy nhất anh chàng có
thể đã đi qua, bởi lẽ con
đường này là một ngõ cụt.

Claire bước tới cánh cửa,
bất chợt cảm thấy hết sức mệt
mỏi và già nua, dường như
mọi cảm xúc đều cạn kiệt. Cô
kiểm tra lại khẩu súng trước
khi đặt tay lên chốt cửa, băng
quơ tự hỏi không biết mình có
còn được gặp lại anh Chris
không. Chỉ việc giữ vững niềm
tin thôi cũng đã là một gánh
nặng khủng khiếp với cô, càng
nghiêm trọng hơn khi cô

không tài nào quên nó được,
dù chỉ một chốc.

*

* *

Steve nhảy nhồm lên khi
nghe thấy tiếng nổ bên ngoài,
đảo mắt nhìn quanh căn phòng
bừa bộn chật hẹp, tường đâu
bức tường sắp đổ sụp xuống.
Sau một hồi đánh lô tô trong
bụng, anh chàng bắt đầu an
tâm trở lại và cho rằng chỉ là
một vụ nổ hơi nữa. Kể từ sau
đợt tập kích, những đám cháy
không kiểm soát đã bùng lên
khắp khu vực nhà giam, đôi
lúc liếm qua những vật bắt lửa,
bình ôxy hoặc dầu chẳng hạn,
và gây ra những tiếng nổ.
Giống y như cái tiếng nổ đã
cứu sống cậu ta vậy – anh
chàng đã bị mảng tường va
trúng khi một thùng dầu phát
nổ, rồi bị che lấp bởi những

mảnh vỡ. Tới lúc tỉnh lại thì
bọn zombie đã lan tràn khắp
nơi, gần như mọi tù nhân và
lính gác đều đã chết...

Những hồi tưởng tệ hại.

Cậu xua tan chúng đi và tập
trung vào màn hình máy tính,
vào cái thư mục chứa hồ sơ
tình cờ bắt gặp trong lúc định
tìm kiếm bản đồ hòn đảo.

Thằng ngốc nào đó đã viết mật
mã lên một miếng giấy bầy
hầy và dán bên cạnh đĩa cứng,
nhờ đó mà cậu có thể dễ dàng
truy cập vào các thông tin cơ
mật. Chỉ khổ nỗi, phần lớn
đều chẳng chút giá trị – ngân
sách nhà tù, những cái tên và
ngày tháng mà cậu mù tịt,
thông tin về một loại hợp kim
đặc biệt mà máy dò kim loại
không phát hiện được... có
một cái cũng đáng quan tâm,
đó là cậu phải đi qua thiết bị

dò kim loại tự khóa hai chiều
trước khi vào văn phòng, có
điều chỉ cần ba bốn viên đạn
trúng đích là giải quyết được
cái máy đó rồi. Kể ra cũng
không phải hoàn toàn vô ích;
vì cậu đã tìm thấy những chìa
khóa của cổng chính nhét
trong ngăn kéo bàn, có lẽ nhờ
nó mà cậu sẽ không đánh
động tới hệ thống tự khóa
trong lúc thoát ra.

*Tất cả những gì mình cần
bây giờ là sơ đồ tới chỗ tàu
hoặc máy bay gần nhất, rồi
lặn mất tăm. Cậu sẽ đón cô
nàng đi chung sau khi đã quét
sạch đường đi, sẽ nhập vai một
chàng hiệp sĩ với bộ giáp lấp
lánh... và cô ta chắc chắn sẽ
tán thưởng nồng nhiệt, không
chừng còn muốn...*

Đập vào mắt cậu ta là cái
tên của một thư mục. Steve

cau mày, rướn người tới sát
màn hình. Có một thư mục ghi
chữ Redfield, C... Claire
Redfield chẳng? Cậu mở nó ra
trong sự tò mò và chăm chú
đọc, đến khi có một tiếng động
vang lên đằng sau.

Anh chàng chớp lấy khẩu
súng trên bàn và quơ ngang,
thầm mắng mình đã quá lơ
đểnh trước khi nhận ra Claire.
Cậu hướng vũ khí xuống đất
rồi nhìn cô với vẻ hơi cáu
kỉnh.

“Cậu đang làm gì vậy?”

Cô坦然 hỏi, làm như
chẳng hề biết là mình vừa làm
anh chàng giật thót người.

*“Làm sao mà cậu vượt qua
được đám zombie ngoài kia?”*

“Tôi chạy,” cậu đáp, thấy

khó chịu với câu hỏi. Bộ cô ta
cho là cậu vô dụng lắm sao?

“Tôi đang tìm bản đồ... Đây,

cô

có

liên

hệ

gì

với

Christopher Redfield không?”

Claire cau mày. “*Chris là
anh tôi. Sao vậy?”*

Anh em. Thảo nào. Steve

ngó lại máy tính và băng quơ

tự hỏi, hình như mấy người

mang họ Redfield đều cừ khôi

hết thì phải. Anh của cô ta quả

là một tay khó chơi, một cựu

phi công và là thành viên đội

S.T.A.R.S., một tay thiện xạ

đáng gờm và là cái gai trong

mắt Umbrella. Còn lâu anh

chàng mới chịu thừa nhận điều

đó ra mặt, nhưng dù gì thì

Steve cũng rất ấn tượng.

“Chắc cô cần biết một

điều, rằng Umbrella đang coi

*anh ta là một đối tượng cần
giám sát,” cậu vừa nói vừa lùi
lại, để cô có thể thấy được
những gì trên màn hình. Hình
như Redfield đã ở Paris, mặc
dù Umbrella vẫn chưa tìm thấy
nơi ẩn nấp của anh. Steve lấy
làm thích thú khi moi ra được
một hồ sơ có ý nghĩa với
Claire; một chút xiu biết ơn từ
một cô gái xinh xắn thì không
bao giờ thừa.*

Claire duyệt qua các thông
tin và nhấn vài phím, rồi nhìn
cậu với một vẻ khuây khỏa.

*“On Chúa là có vệ tinh liên
lạc. Tôi có thể báo cho Leon,
một người bạn, giờ này chắc
anh ta đang đi chung với
Chris...”*

Cô vừa giải thích vừa di
chuyển ngón tay trên bàn
phím. “...bạn tôi xài chung
một hộp thư... nó đây, thấy

*không? ‘Liên lạc ngay lập
tức, tất cả đều ở đây.’ Anh ấy
gửi nó ngay buổi tối tôi bị
bắt.”*

Steve nhún vai, chẳng mấy
quan tâm đến những người
bạn của Claire. “*Sao không
lui lại hồ sơ trước, coi thử coi
kinh độ và vĩ độ của cái bãi
đá này là bao nhiêu,*” cậu vừa
nói vừa cười khẩy. “*Sao cô
không báo cho anh cô biết
phương hướng luôn, để anh ta
tới đây tiếp viện?*”

Cậu ngỡ sẽ nhận được một
cái nhìn cău kính, nào ngờ
Claire chỉ gật đầu với vẻ thành
thật. “*Ý kiến hay đấy. Tôi sẽ
nói là có một vụ rò rỉ ở tọa độ
này. Họ sẽ hiểu ý.*”

Cô ta đẹp ra phết, nhưng
mà cũng ngốc ra phết. “*Chỉ là
trò đùa thôi,*” cậu lắc đầu nói.

Họ đang ở một nơi không biết

là ở đâu kia mà.

Cô nhìn anh chàng chăm

chăm. *“Vui quá hả. Để tôi nói*

lại với Chris chừng nào gặp

anh ấy.”

Một cơn phẫn nộ thành linh

dâng lên khắp người Steve,

một mớ bùng bong của sự tức

tối xen lẫn tuyệt vọng, cùng

hàng loạt những cảm xúc mà

cậu không sao hiểu nổi. Cậu

chỉ hiểu một điều là cô nàng

Claire này thật sai lầm; ngu

ngốc, ngờ nghệch, và sai lầm.

“Cô đùa hay sao? Với tình

cảnh hiện tại, cô nghĩ anh ta

sẽ xuất hiện thật sao? Nhìn

vào tọa độ kia kìa!”

Ngôn từ vọt ra chứa đầy sự

cay cú và bất cần, với âm

lượng lớn ngoài mong đợi,

nhưng cậu cóc cần quan tâm.

“Đừng có ngu ngốc như vậy –

tin tôi đi, cô không thể phụ

*thuộc người khác như vậy, rồi
cô sẽ chỉ tự làm hại mình thôi,
cô sẽ không trách được ai
khác ngoài chính bản thân
mình vì điều đó.”*

Claire nhìn Steve như thể
cậu ta mất trí vậy, và cơn thịnh
nộ của cậu biến thành cảm
giác hồ thẹn, vì đã cư xử lập dị
ngoài ý muốn. Cậu cảm thấy
nước mắt đang chực trào ra vì
bị mất mặt, và cậu không thể
để mình khóc như con nít
trước mặt cô ta được, tuyệt
đối không. Trước khi cô kịp
nói gì, cậu đã quay người bỏ
chạy, cực kỳ bẽ mặt.

“Steve, chờ đã!”

Steve đẩy mạnh cánh cửa
đằng sau và chạy thẳng một
mạch, chỉ muốn thoát ra ngoài
và đi thật xa, *mặc xác bản đồ,*
mình có chìa khóa rồi, mình
sẽ làm gì đó, sẽ giết bất cứ

thứ gì cản đường...

Steve đi dọc theo hành lang
dài, qua một cửa kim loại và ra
bên ngoài, vũ khí hờm sẵn,
cảm thấy hơi thất vọng khi
chạy qua chỗ cái lồng nhốt,
đôi lần trượt chân vì vũng
nước và mấy cái cây cháy âm
ỉ - không còn gì để bắn nữa,
không còn ai để trút giận, để
giúp cậu ta xoa dịu những cảm
xúc lẫn lộn lúc này.

Cậu đẩy cánh cửa dẫn ra
mặt sau nhà nghỉ, và bắt đầu
lần mò quanh tòa nhà dài xọc,
mồ hôi túa ra, tim đập thình
thịch, tóc dính bết vào da đầu
bất chấp không khí lạnh lẽo –
cậu đã bị cơn điên rồ của
mình lấn át, đã chạy bất kể
phương hướng, và đã không
thấy hay nghe gì cả đến khi
quá muộn.

Wham. Thứ gì đó tông vào

cậu từ sau lưng, hất cậu té
sấp. Steve lật mình lại ngay lập
tức, cảm giác một nỗi kinh
hoàng không sao tả xiết – và
thấy hai con chó canh ngục,
một con đang vòng lại sau khi
nhảy xổ vào cậu, con kia gầm
gừ trong cổ họng và đang từ từ
tiến tới.

Chúa ơi, tội nó...

Chúng đã từng là giống chó
dữ, nhưng giờ thì hết rồi;
chúng đã bị lây nhiễm, cậu có
thể thấy điều đó qua con mắt
đỏ lò dò và cái miệng nhều
nước, qua những thớ cơ kỳ
quặc uốn cong thành búi dưới
lớp da nhầy nhụa. Lần đầu
tiên kể từ sau cuộc tập kích,
sự điên loạn không giới hạn
của Umbrella – bao gồm
những thí nghiệm tối mật, về
ngoài lô bìch và thói thù dai –
thật sự làm cậu ta bị sốc. Steve

vốn thích chó, thậm chí còn
thích hơn người nữa, nên
những gì xảy đến cho những
con vật khốn khổ này thật là
không công bằng.

*Không công bằng, không
phải ở đây, không phải lúc
này. Mình không đáng bị như
vậy, mình đâu có làm gì sai...*

Steve thậm chí không nhận
thấy rằng lòng trắc ẩn của
mình đã chuyển đổi tượng,
rằng cậu ta đang thú nhận với
chính mình về tình cảnh tồi tệ
hiện tại, rằng mình đang ở thế
bí; cậu không còn thời gian để
chọn lựa nữa. Không đầy một
giây sau khi trở mình, những
con chó đã chuẩn bị tấn công.

Mọi chuyện chấm dứt sau
đó một giây, thời gian đủ để
bóp cò, rồi định hướng và bóp
cò lần nữa. Cả hai con thú đồ
vật xuống, một con bị bắn

trúng đầu, con kia hứng đạn
vào ngực. Con thứ hai tru lên
một tiếng, không biết là đau
đớn, sợ sệt, hay kinh ngạc,
trước khi ngã xuống bùn. Nỗi
căm hờn của Steve với
Umbrella gia tăng gấp bội theo
âm thanh đó, trí óc cậu không
ngừng lặp lại rằng điều đó thật
không công bằng, khi lồm cồm
đứng dậy và lao đảo chạy tiếp.
Cậu có chìa khóa mở cổng
nhà giam, cậu sẽ không còn là
tù nhân của chúng nữa.

Giờ là lúc đòi nợ đây, cậu
quả quyết trong lòng, thành
linh hy vọng và cầu nguyện
rằng mình sẽ đụng độ với một
tên nào đó, một thằng khốn
Umbrella chịu trách nhiệm về
những chuyện này. Không
chừng cậu sẽ thấy dễ chịu hơn
nếu nghe thấy hân van vi đê
được chết cho yên thân.

Chương 4

CHRIS REDFIELD VÀ

BARRY BURTON đang ngồi

nạp đạn ở căn phòng đằng

sau, trong một ngôi nhà an

toàn tại Paris, cả hai đều im

lặng và căng thẳng, không ai

nói tiếng nào. Mười ngày tồi tệ

đã qua mà vẫn không biết

Claire đã gặp chuyện gì,

không biết Umbrella đã làm gì

Claire...

...*ngừng ngay*, một giọng

nói trong thâm tâm anh vang

lên quả quyết. *Em mình còn*

sống, nhất định. Không thể

tưởng tượng nổi đến những

khả năng khác. Anh đã tự nhủ

với mình như vậy từ mười

ngày trước, và giờ đây anh

càng lúc càng nghi ngờ điều

đó. Không gì khổ sở hơn khi

được biết rằng Claire đã ở

Raccoon lúc nó bị hủy diệt,

rằng cô đã đến đây để tìm
anh. Leon Kennedy, anh bạn
cảnh sát trẻ tuổi của cô, đã
cho anh biết tường tận mọi
chuyện về cuộc gặp gỡ đầu
tiên của họ. Cô ấy đã sống sót
ở Raccoon để rồi lại dây vào
phi vụ của Trent trên đường
tới châu Âu, cả cô ấy lẫn Leon
và
ba
cựu
thành
viên
S.T.A.R.S. nữa; kết quả là một
cuộc đụng độ với một lũ quái
vật khác của Umbrella, trong
khu nghiên cứu tại Utah. Chris
vốn không biết gì về chuyện
đó cả, anh cứ tưởng là cô em
của mình vẫn đang an toàn
học tập trong trường đại học.
Claire dính phần trong cuộc
chiến chống lại Umbrella,

chuyện đó đương nhiên chẳng

hay ho gì – nhưng biết rằng

Umbrella đã bắt giữ cô, rằng

em gái mình có thể đã bị

giết... mới thật sự khiến anh

chết điếng trong lòng. Anh đã

cố hết sức để ngăn mình vác

súng xông thẳng vào trụ sở

Umbrella, lòng kiếm cho ra

manh mối, bởi lẽ như vậy chỉ

là tự sát.

Barry lên nòng khẩu súng

trong lúc Chris hốt lên một mớ

đạn và cho vào hộp, không khí

đầy mùi thuốc súng cay nồng

quen thuộc. Anh thấy mừng

thậm khi ông bạn thân có vẻ
biết anh đang cần yên tĩnh, âm
thanh duy nhất vang lên trong
phòng lúc này là tiếng lên đạn
đều đặn.

Thật may là có việc để mà
làm sau một tuần chỉ có ngồi
không và cầu nguyện, hy vọng
Trent sẽ mang đến tin tức và
trợ giúp họ. Chris chưa từng
gặp mặt Trent, nhưng con
người bí ẩn ấy đã hỗ trợ họ vài
lần trong quá khứ, bằng những
thông tin lấy từ nội bộ

Umbrella. Mặc dù chưa ai rõ
động cơ thật sự là gì, nhưng
mục tiêu của ông ta thì quá rõ
ràng – đó là phá hoại nhánh vũ
khí sinh học bí mật của tập
đoàn dược phẩm. Thật không
may, chờ đợi Trent là một biện
pháp đòi hỏi tính kiên nhẫn, vì
ông ta chỉ tìm đến họ khi có
việc cần kíp, còn họ thì chẳng

có cách nào tiếp cận được ông

ta, cái viễn cảnh trông chờ

Trent trợ giúp không phải lúc

nào cũng có hiệu quả.

Click. Click. Âm thanh lặp

đi lặp nghe thật dễ chịu, một

quy trình cơ học lặng lẽ diễn

trong không gian yên tĩnh của

căn nhà. Tất cả đang làm

những phần việc được phân

định cụ thể vì mục đích tiêu

diệt Umbrella, một nhiệm vụ

càng lúc càng cấp bách theo

thời gian. Chris đã giúp Barry

trông coi vũ khí trong khoảng

một tuần rưỡi nay, nhưng anh

vẫn luôn để mắt giám sát đến

trụ sở của Umbrella.

Họ đã nhận được một

thông điệp của Jill vài tuần

trước, cô ta đang trên đường

đến châu Âu. Chris tin rằng

những kỹ năng của cô sẽ rất

hữu dụng trong việc thám

thính tình hình bên trong.

Leon thì gần như đã biến

thành một tay hacker, lúc này

anh chàng đang ngồi với cái

máy tính ở phòng bên cạnh; từ

lúc Claire bị bắt tới giờ, anh ta

chẳng khi nào ngủ yên giấc,

mọi thời gian có được đều

dùng để theo dõi động tĩnh của

Umbrella. Còn bộ ba thành

viên S.T.A.R.S. đã đi cùng

Leon và Claire đến châu Âu –

gồm Rebecca, xuất thân từ đội

đã giải tán ở Raccoon, với hai

người ở Maine là David và

John – hiện đang ở London để

gặp một tay môi giới vũ khí.

Sau tất cả những chuyện đã

trải qua, ba người họ luôn

hành động chung thành một

nhóm.

Không có nhiều người,

nhưng chúng tôi có những kỹ

năng và mục tiêu cụ thể. Còn

Claire...

Sau khi cha mẹ qua đời,
mối quan hệ giữa anh và
Claire là rất mật thiết, nên anh
nghĩ mình hiểu Claire rất rõ;
cô là người thông minh, dẻo
dai, và tháo vát, luôn luôn là...
nhưng cũng là một sinh viên
cao đẳng, lầy Chúa. Không
giống mọi người, cô không hề
trải qua một đợt huấn luyện
quân sự chính thức nào. Anh
không thể đẹp bỏ ý nghĩ rằng
vận may của em mình cũng có
giới hạn, mà một khi dính tới
Umbrella thì may mắn thôi
chưa đủ.

“Chris, qua đây mau!”

Tiếng Leon, nghe có vẻ
khẩn cấp. Chris và Barry nhìn
nhau, và Chris thấy Barry
cũng lộ vẻ lo lắng y như mình
khi cả hai cùng đứng dậy. Tim
đập thành thịch, Chris lao

nhanh ra lối đi dẫn tới chỗ

Leon làm việc, vừa háo hức

vừa sợ.

Anh cảnh sát trẻ đang đứng

cạnh máy tính, thật khó đoán

được điều gì qua dáng vẻ của

anh ta.

“Cô ấy vẫn sống,” Leon

nói ngắn gọn.

Chris thậm chí không nhớ

nồi có bao nhiêu ý nghĩ tồi tệ

đã lẩn quẩn trong óc mình,

trước khi nghe thấy mấy từ

ngắn ngủi đó. Cảm giác giống

như trái tim thành linh được

nhả ra sau khi bị đè nén suốt

mười ngày trời, thấy thư thái

cả tâm hồn lẫn thể xác, nét

phấn khích lộ hẳn ra ngoài.

Sống, em còn sống...

Barry vỗ vai anh, mỉm cười.

“Dĩ nhiên rồi, cô bé mang họ

Redfield mà.”

Chris cười toe toét, ánh mắt

hướng về phía Leon và thấy
một nụ cười thoáng qua trên
vẻ mặt có phần dè dặt. Có gì
đó khác thì phải.

Trước khi anh kịp hỏi, Leon
đã chỉ vào màn hình, hơi thờ
nặng nề. *“Bọn chúng đã mang
cô ấy đến đảo, Chris... và đã
có tai nạn.”*

Chris đâm bổ đến chỗ máy
tính bằng một cú sải chân.

Anh đọc cái thông điệp ngắn
gọn đến hai lần, cảm giác khó
lòng nuốt trôi được sự thật.

*Có lây nhiễm ở vị trí 37 độ
nam, 12 độ tây sau cuộc tập
kích, không rõ nguyên do. Em
nghĩ không ai còn sống, và
hiện tại đang bị mất kết. Anh
nên cẩn thận, bọn họ đang
truy lùng khắp thành phố lẫn
các ngã đường. Sẽ cố về nhà
sớm.*

Chris đứng dậy, nhìn Leon

chăm chăm trong lúc Barry

đọc thông điệp. Leon mỉm

cười gượng gạo.

“Anh chưa thấy cái cách

Claire hành động ở Raccoon

đâu,” anh nói. “Cô ấy biết tự

lượng sức mình, Chris. Và cô

ấy còn kiếm được một cái

máy tính nữa, thấy không?”

Barry ngẩng lên, tiếp lời

Leon. *“Nghĩa là cô bé không*

bị nhốt,” anh ta nghiêm giọng.

“Và nếu Umbrella mà biết có

thêm một vụ lây nhiễm virus

nữa, bọn chúng bằng mọi giá

sẽ nhúng tay vào. Quan trọng

nhất là cô bé còn sống.”

Chris lơ đãng gật đầu, trong

óc suy tính những gì cần làm

cho cuộc hành trình. Tọa độ

Claire tiết lộ chỉ là một cái

chấm lẻ loi nhỏ tí xíu giữa

Nam Thái Bình Dương, nhưng

có một người bạn thân trong

không quân chịu ơn của anh,
cậu ta sẽ giúp anh đến Bueno
Aires, có thể tại Capetown; rồi
anh sẽ thuê tàu ra khơi, đồ
*nghe tùy thân, dây thừng, túi
cứu thương, hàng tá súng
đạn...*

“Tôi sẽ đi với cậu,” Barry
nói, hiển nhiên là đã đọc thấy
điều đó trên mặt anh. Họ làm
bạn với nhau suốt một thời
gian rồi.

“Tôi nữa,” Leon lên tiếng.
Chris lắc đầu. “Không,
tuyệt đối không được.”

Hai người bắt đầu phản đối,
và Chris lớn tiếng để ngắt lời
họ.

“Các anh đã thấy cô ấy nói
gì rồi đấy, Umbrella đang
nhắm vào tôi, vào chúng ta,”
anh quả quyết nói. “Nghĩa là
*chúng ta phải chuyển chỗ, có
lẽ đến đâu đó ở ngoại thành –*

ai đó phải ở lại đây chờ nhóm Rebecca, và ai đó cần thám thính một chỗ ẩn thân mới. Và đừng quên là Jill cũng sắp tới đây.”

Barry cau mày, vân vê bộ râu, miệng mím lại thành một đường thẳng. *“Tôi không thích chút nào. Xâm nhập một mình là giải pháp rất tồi...”*

“Chúng ta đang trong giai đoạn then chốt, anh biết mà,”

Chris nói. *“Ai đó phải quán xuyến công việc, Barry, và người đó chính là anh. Anh có kinh nghiệm, anh biết mọi mối quan hệ.”*

“Thôi được, nhưng ít ra nên để cậu nhóc đi cùng,”

Barry nói, hướng về phía Leon. Lần đầu tiên không thấy anh chàng phản ứng lại cái danh xưng này, mà chỉ gật đầu và đứng thẳng dậy, đầu ngẩng

cao.

“Cứ cho là không phải vì cậu thì cũng nên nghĩ tới Claire,” Barry tiếp tục. “Cô bé sẽ ra sao đây nếu cậu bị giết? Cậu cần được hỗ trợ, phải có ai đó làm điểm tựa nếu lỡ cậu có bị ngã.”

Chris không chút nhượng bộ. *“Barry, anh biết rõ là cần làm chuyện này càng kín đáo càng tốt. Umbrella có thể đã gọi người tới làm công việc dọn dẹp rồi. Một người thôi, vào rồi ra trước khi có ai đó kịp phát hiện.”*

Barry vẫn nhúu mày, nhưng không thấy phản bác lại nữa.

Cả Leon cũng vậy, mặc dù Chris thấy anh ta có vẻ tức tối về chuyện này, anh cảnh sát và Claire coi bộ có mối quan hệ khá gần bó.

“Tôi sẽ đưa Claire trở về,”

Chris cất tiếng, ngữ điệu mềm
mỏng trong lúc nhìn Leon.
Leon ngáp ngừng, rồi gật đầu,
hai má thoáng ửng đỏ lên,
khiến Chris tự hỏi không biết
anh ta và Claire đã gần bó đến
mức nào.

*Để sau. Mình sẽ đề cập tới
nó sau nếu hai anh em còn
sống mà quay về...*

*...khi hai anh em còn sống
quay về. Anh nhanh chóng
chỉnh lại. “Nếu” không phải là
thứ anh chọn lựa.*

“Quyết định thế nhé,”

Chris nói. *“Leon, tìm cho tôi
bản đồ về khu vực, địa lý,
chính trị, mọi thứ, phòng khi
cần tới. Đồng thời thông báo
lại cho Claire, để cô ấy biết
trong trường hợp có kiểm tra
lại tin nhắn – nói là tôi đang
trên đường tới. Barry, tôi cần
gói ghém những vật dụng cần*

*thiết, nhưng nhẹ thôi, những
thứ tôi có thể dễ dàng che dấu
khi gặp chuyện, có lẽ thêm
đồng hồ nữa... việc này anh
là chuyên gia, nên giao cho
anh nhé.”*

Cả hai người gặt đầu và bắt
tay vào việc, còn Chris nhắm
mắt lại một giây để cầu
nguyện.

*Làm ơn, làm ơn an toàn
đến khi anh tới đó nhé,*

Claire. Như thế là quá ít,
nhưng Chris nghĩ mình sẽ có
thêm hàng giờ cầu nguyện trên
đường đi.

*

* *

Phòng giám sát bí mật nằm
đằng sau bức tường sách trong
khu ở riêng của nhà Ashford.
Lúc về tới nơi, một chỗ ẩn sau
cái nhà khách “chính quy,”
Alfred treo khẩu súng lên và

bước ngay đến bức tường, lần
lượt ấn nhanh vào sau gáy của
ba quyển sách liên tiếp. Hắn
cảm giác như có hàng trăm
con mắt đang quan sát mình từ
trong bóng tối của đại sảnh;
mặc dù đã quen với những bộ
sưu tập búp bê của Alexia từ
thuở nhỏ, nhưng hắn vẫn ước
gì bọn chúng đừng có nhìn
mình chăm chú như vậy.

Nhiều lúc hắn mong sao mình
có được một chút riêng tư.

Khi vách tường mở ra, hắn
nghe tiếng rúc rích của mấy
con dơi nấp dưới mái che và
nhăn mặt, môi mím lại. . Xem
ra phần mái đã bị hư hỏng sau
cuộc tấn công.

Đừng nghĩ. Đừng nghĩ. Để
lúc khác. Hắn còn nhiều thứ
quan trọng hơn để làm. Alexia
có vẻ đã lui về phòng riêng
một lần nữa, một dấu hiệu tốt;

bởi lẽ Alfred không muốn làm
cô ấy lo lắng thêm, nhất là với
tin tức về những kẻ tấn công
Rockfort. Hắn rảo bước vào
căn phòng bí mật, không quên
nhấn nút đóng sập vách tường
sau lưng lại.

Có chừng bảy mươi lăm cái
máy quay khác nhau cùng với
mười màn hình nhỏ để hắn
quan sát, nhưng khá nhiều
thiết bị của khu nhà đã bị hư
hại, nên hắn chỉ còn theo dõi
được ba mươi chỗ. Đoán rằng
mục tiêu của Claire là đánh
cấp thông tin và tìm Alexia,
nên Alfred quyết định chờ sự
xuất hiện của cô ta ở khu vực
nhà giam. Hắn tin chắc con bé
phải đi qua đó một chỗ; trừ
khi nó đã chết vì cuộc tập
kích... sau một hồi kiên nhẫn
chờ đợi trong háo hức, hắn bắt
đầu ngờ rằng con bé đã tiêu

đòi rồi.

May mắn thay, sự chờ đợi của hắn đã được đền đáp. Có những tù nhân khác đang chạy qua cổng chính, và hắn trông thấy con bé Redfield trong đó.

Alfred hài lòng quan sát cách bọn nó lưỡng lự, thấy Claire cố đuổi theo một thanh niên, có bảng số 267 dán sau lưng bộ đồng phục, hình như tên này không biết mình đang bị theo sau.

Trong lúc gã thanh niên dừng lại trước cầu thang dẫn ra ngoài nhà giam, ngập ngừng chọn lựa giữa khu dinh thự và trung tâm huấn luyện, Alfred nhập số 267 vào bàn phím bên trái và tìm thấy tên cậu ta, Steve Burnside. Chẳng có ý nghĩa gì, và hắn mặc kệ chàng trai ở đó để hướng sự chú ý trở lại con mồi của mình, thích

thú với việc con bé sẽ sớm
tham gia vào cuộc chơi ngắn
ngủi. Claire đang lò dò bước
qua một cây cầu treo đã hư
hại vì cuộc tấn công, chỉ sau
Burnside một chốc, bước chân
uể uải như một vận
động viên. Có vẻ con bé đang
hoàn toàn tự chủ, thận trọng
nhưng không hề e ngại khi
phải băng qua cầu... nó cũng
rất cẩn thận tránh nhìn vào
bóng tối đầy sương mù bên
dưới, nơi có những vách đá
nứt nẻ sâu hàng trăm feet,
không chần chừ một chút nào.
Từ trong căn phòng âm áp,
Alfred mỉm cười, tưởng tượng
đến nỗi khiếp sợ của con bé...
và nhớ lại cái trò đùa mà hắn
và Alexia đã từng làm với một
tay cận vệ.
Lúc họ chừng sáu hoặc bảy
tuổi, Francois Celaux là một

tay đội trưởng khôn kiép, một
trong những tay chân thân tín
của cha hắn. Đó là một kẻ
chuyên bợ đỡ, nịnh hót, nhưng
chỉ với Alexander Ashford.

Lúc ông ta không có mặt, hắn
đã cười chế nhạo Alexia khi
cô bị trượt ngã trong một cơn
mưa chiều, quần áo lấm lem
bùn đất. Không thể nhin nổi
chuyện đó.

*Chúng ta đã bàn tính đến
tận khuya để tìm cách trả đũa
cho thái độ không thể bỏ qua
của hắn, những cái đầu non
nớt đã lục lọi mọi phương
pháp...*

Kế hoạch cuối cùng rất đơn
giản, và họ đã tiến hành suôn
sẻ chỉ hai ngày sau, khi
Francois làm nhiệm vụ gác
công chính. Alfred đã năn nỉ
đầu bếp để mình mang cà phê
sáng đến cho Francois, một

việc hẳn thường làm cho
những nhân viên được ưu ái.
...và trên đường đến cây
cầu treo, Alexia đã trộn vào đó
một hợp chất giống như nhựa
độc do chính cô ta tổng hợp.
Chất này làm tê liệt cơ bắp,
nhưng hệ thần kinh vẫn hoạt
động bình thường, khiến cho
nạn nhân không thể cử động
hay nói chuyện, nhưng vẫn
cảm nhận và hiểu được sự vật
xung quanh.

Alfred chậm rãi đi đến cổng
chính, chậm đến nỗi Francois
mất kiên nhẫn và phải đến đón
hắn. Hắn mỉm cười, biết rằng
Alexia đã trở lại phòng giám
sát để theo dõi và lắng nghe –
Alfred có mang theo một cái
micrô – hắn tiến đến gần rào
chắn, trước khi tỏ vẻ xin lỗi và
trao cái tách cho Francois. Hai
chị em khoái trá quan sát tên

gác công uổng cạn nó, và vài
giây sau, gã đã thở hổn hển,
thân người nặng nề tựa vào tay
vịn cầu. Nếu có ai trông thấy,
cũng chỉ nghĩ rằng cậu bé và
người đàn ông đang nhìn gì đó
trên cầu... tất nhiên không kể
Alexia, người đã tỏ vẻ ngưỡng
mộ tài đóng kịch của hắn.

*Ta đã nhìn vào mắt gã,
nhìn vào nỗi khiếp đảm đông
cứng trong cái hình hài thô
kệch, giải thích việc bọn ta đã
làm, và sắp làm.*

Francois cố thốt ra một
tiếng rên yếu ớt trong kẽ răng,
hắn cuối cùng đã hiểu rằng
mình hoàn toàn không có cơ
hội chống lại một đứa trẻ.
Trong gần năm phút, Alfred đã
nguyên rửa gã ta thậm tệ, rồi
đâm vào bắp đùi gã bằng một
cây kim may, nhiều đến nỗi
không đếm xuể.

Bị tê liệt, Francois chỉ có thể gánh chịu nỗi đau đớn và nhục nhã, chắc hẳn gã rất hối tiếc vì đã cư xử thô lỗ với Alexia trong lúc tâm trạng chịu trận. Đến khi Alfred đã mệt mỏi với trò chơi, hắn đá vài cái vào đôi giày bẩn thỉu của tay gác cổng, rồi tường thuật cho Alexia biết cảm giác của hắn khi nhìn Francois trượt đi dưới tay vịn và rơi thẳng xuống vực.

*Và ta hét lên, giả vờ khóc
lúc khi có người chạy lên cầu,
cố gắng an ủi cậu chủ nhỏ
trong lúc chất vấn kẻ khác
xem tại sao lại xảy ra chuyện
này. Sau đó, một hồi sau,
Alexia đã vào phòng mình và
hôn lên má, môi cô ấy mới
mềm mại và ấm áp làm sao,
bím tóc óng ả quệt vào cổ
họng...*

Những màn hình đăng

trước lời hắt ra khỏi cái ký ức
ngọt ngào, Claire lúc này đang
đứng ở đúng vị trí mà gã
Burnside phân vân. Tự trách
mình vì đã lơ đãng, Alfred mất
một lúc để tìm thẳng lối ranh
kia, chuyển qua lại giữa các
máy quay, sau cùng thấy gã
đang đứng trước bậc thềm dẫn
vào nhà tiếp khách. Alfred
nhanh chóng kiểm tra lại tất cả
các bảng điều khiển, để bảo
đảm rằng mọi cửa ra vào đều
đã mở khóa, ngò rằng cậu
nhóc lại lưỡng lự...

...và khoái trá khi thấy

Claire đang đi theo đúng con
đường của tên bạn đồng hành.

Nỗi kinh hoàng của nó sẽ

tăng thêm gấp bội, khi chứng

kiến tên Burnside đổ máu...

Nếu muốn tiếp đón họ cho

thật long trọng, hẳn cần rời xa

chỗ này. Sau khi đứng lên và

mở vách tường, con phần
khích của hắn gia tăng khi
đóng nó lại và bước ra đại
sảnh. Hắn rất muốn báo cho
Alexia biết kế hoạch của
mình, để chia sẻ một vài ý
kiến, nhưng lại băn khoăn vì
thời gian hạn hẹp.

*“Chị sẽ trông chừng cho,
em yêu,”* cô ta nói.

Alfred giật mình khi thấy cô
ta trên đỉnh cầu thang, đứng
gần con búp bê giống như thật
treo ngoài ban công, một trong
những món đồ chơi ưa thích
nhất của cô. Hắn bắt đầu hỏi
tại sao cô lại biết, để rồi thấy
câu hỏi mới ngu ngốc làm sao.
Dĩ nhiên là cô ấy biết, bởi vì
cô ấy thấu hiểu hắn; giống như
những nhịp đập đều đặn trong
khuôn ngực trắng như tuyết
ấy.

“Đi đi, Alfred,” cô nói, nở

một nụ cười khích lệ. “*Hưởng*

thụ bọn nó vì cả hai ta.”

“*Nhất định rồi, chị yêu*

dấu,” hắn trả lời, miệng mỉm

cười lúc quay lưng lại, một lần

nữa thấy hãnh diện vì được

làm em trai của một phép màu

của tạo hóa, thấy may mắn khi

cô ấy luôn hiểu được những

thèm muốn và khao khát của

hắn.

*

* *

Một bước ngoặt kỳ quặc

thật sự, Claire nghĩ vậy khi

đóng cánh cửa sau lưng lại.

Không khí nơi cô đang đứng

cũng lạnh lẽo và đầy mùi tử

khí, chẳng khác gì lúc ở trong

sân nhà giam tối tăm... thật

không thể tin nổi, nhưng xem

ra cô chẳng có lựa chọn nào

khác khi dính vào Umbrella.

Nhưng thật sự là nó quá

ngghiêm trọng.

Trải rộng trước mắt cô là
khu tiền sảnh uy nghi tráng lệ,
sàn nhà bị dẫm bừa bãi bởi
những vết chân lấm bùn, vách
tường màu vỏ trứng thanh nhã
lấm tẩm những giọt máu khô.

Ngoài ra còn có những kẽ nứt
rộng hoác trên trần, và một
dấu tay màu nâu sẫm đã khô
in trên một cây cột trang trí
bắt mắt, gần bức tường phía
tây, những vết màu đỏ chảy
dài xuống từ vị trí cuối lòng
bàn tay.

*Xem ra các tù nhân không
phải là những kẻ khốn khổ
duy nhất.* Cô biết như vậy là
nhỏ mọn, nhưng quả thật cô
thấy hài lòng với việc bọn tay
chân của Umbrella cũng bị tổn
hại như bao người khác.

Cô đứng tại chỗ một hồi
lâu, cảm thấy đã bớt lạnh hơn

và vẫn chưa hết bàng hoàng
khi được mục kích những
đường nét kiến trúc của trung
tâm Rockfort. Có một cánh
cửa màu lam đằng sau một
cây cột bên trái, cái thứ hai ở
góc tây bắc của căn phòng
rộng lớn. Thẳng ngay phía
trước là cái bàn tiếp tân màu
gụ tinh xảo, tiếp giáp với dãy
cầu thang dọc tường bên phải
hướng lên ban công tầng hai,
trên đó có treo một bức chân
dung đã bị hư hại. Bề mặt của
nó không biết sau lại có đầy
vết trầy xước.

Claire tiến vào trong tiền
sảnh, khom người xuống để
quẹt tay lên một dấu chân; nó
còn ướt, và có nhiều dấu như
vậy đi về phía góc. Cô không
chắc có phải của Steve không,
nhưng khả năng là rất lớn. Cậu
ta đã để lại dấu vết, từ cánh

cửa nhà giam mở toang cho
tới vài vỏ đạn rớt ra ngoài biệt
thự, chưa kể hai con chó bị
giết. Những phát đạn chính
xác đến kinh ngạc, không
giống của một thanh niên đang
bị rối trí chút nào.

*...mà việc gì phải giúp cậu
ta để rồi chuốc vạ vào thân
chứ? cô chưa chát nghĩ. Cậu
ta đâu có cần mình, và xem ra
mình đâu thể làm được gì
hơn.*

Lúc cậu ta bỏ chạy đi, cô
đã không đuổi theo ngay vì
còn phải gửi một thông điệp
cho Leon; cô cũng lòng kiếm
một lượt căn phòng đó, để
xem có thiết bị y tế nào hữu
dụng cho Rodrigo không,
nhưng cô đã không tìm được
gì...

“Cứu! Cứu vớiiiii!” Một
tiếng gào nghe như mắc

ngheñ, phát ra đầu đó trong
tòa nhà.

Steve?

*“Thả tao ra! Có ai đó
không, cứu với!”*

Claire vụt chạy đến cánh
cửa trong góc, súng lăm lăm
trong tay. Cô đập mạnh vào
lớp gỗ dày, cánh cửa bật tung
ra để lộ một hành lang dài
dằng dặc. Steve lại la lên từ
phía đầu kia hành lang. Claire
ngập ngừng một thoáng khi
thấy ba thi thể nằm sóng xoài
không chút động đậy dưới nền
gạch, và chạy, hướng thẳng tới
cánh cửa trước mặt.

“Cứu với!”

*Lạy Chúa, chuyện gì đã
xảy đến với cậu ấy? Giọng
cậu ta bị đứt quãng, rõ ràng
đang tràn ngập nỗi khiếp đảm.*

Claire xô mạnh cánh cửa
khi chạy đến cuối hành lang,

vừa chạy vừa rà súng xung
quanh – và không thấy gì khác
ngoài một căn phòng đầy
những kệ và ghế. Có chuông
báo động vang lên, nhưng cô
không sao thấy được vị trí của
nó.

Claire quay sang trái, tìm
kiếm trong tuyệt vọng – và
thấy một đoạn phim đang
chiếu lên một màn hình nhỏ
trên vách, không có âm thanh
và hình ảnh thì run rẩy. Có hai
đứa bé tóc vàng kháu khỉnh,
một trai một gái, đang nhìn
vào mắt nhau. Thằng bé cầm
một vật gì đó quăn quại –
- *một con chuồn chuồn*, và
thằng bé –

Claire phẫn nộ và quay mặt
đi theo phản xạ. Thằng bé
đang giật đôi cánh ra khỏi
mình con chuồn chuồn, miệng
mím cười, cả hai đứa đều

cười.

“*Steve!*” Sao cậu ta không
lên tiếng nữa, cậu ta đâu rồi?
Có lẽ cô đã vào nhầm chỗ...

“*Claire? Claire, đây này!*
Mở cửa ra!”

Giọng cậu ta vang lên đằng
sau màn chiếu. Claire lao
ngang qua phòng, lục soát bức
tường, trong lúc lơ đãng thấy
hai đứa trẻ tóc vàng thả con
chuồn chuồn vào trong một cái
hộp đầy kiến, quan sát con vật
bị đốt đến chết.

“*Cửa nào, ở đâu?*” Claire
hét lên, hai tay sờ soạng khắp
bức tường, thử đẩy một cái
thùng, ấn vào màn hình –
- và màn hình nâng lên,
trượt vào trong rãnh. Đằng sau
nó là một bảng điều khiển,
một bàn phím, và sáu cái
khung hình xếp thành hai hàng
ba, mỗi cái đều có công tắc

bên dưới.

*“Claire, làm gì đi. Tôi sắp
bị nướng rồi!”*

*“Làm gì bây giờ, làm sao
mà cậu kẹt trong đó được,
Steve?”*

Không có tiếng trả lời, và
cô có thể cảm thấy giọng mình
tràn ngập nỗi tuyệt vọng, cảm
thấy đến sâu tận trong óc –
- tập trung nào. Làm ngay.

Claire đè nén cơn hoảng
hốt xuống, một giọng nói trong
óc bắt đầu phân tích tình hình.
Nếu cô cứ hoảng sợ thì Steve
sẽ chết mất.

*Không có cửa. Có một
bảng điều khiển và những cái
khung.*

Đúng vậy, đây chính là chìa
khóa. Steve vừa thốt lên một
tiếng gào kinh khủng nữa,
nhưng Claire chỉ tập trung vào
mấy cái khung, *chúng đều*

khác nhau, chiếc tàu, con

kiến, khẩu súng, con dao,

khẩu súng, máy bay...

Không hoàn toàn khác

nhau vì có tới hai khẩu súng,

một súng lục bán tự động và

một súng lục ổ quay, công tắc

bên dưới dán nhãn “C” và

“E.” Không có gì khác ăn

khớp, và cô nghĩ ngay đến một

bài kiểm tra tương tự ở trường.

Không chút do dự, Claire với

tay gạt hai công tắc. Hai cái

khung sáng đèn lên –

- và một cái kệ bên tay phải

trượt ra. Chuông báo động vụt

tắt, và một luồng hơi nóng như

trong lò nướng từ khe hồng

xộc thẳng đến chỗ cô. Chừng

nửa giây sau, Steve lao ra và

khụy gối xuống, cánh tay và

mặt mày đỏ bừng. Cậu ta đang

cầm một cặp súng khá giống

nhau, loại Lugers mạ vàng.

*Cò vẽ mình đã chọn đúng
hình.*

Cô cúi xuống nhìn cậu ta,
cố nhớ lại triệu chứng say
năng – có lẽ là chóng mặt và
buồn nôn, cô nghĩ. ”*Cậu ổn
chứ?*”

Steve ngược nhìn cô. Với
hai gò má đỏ bừng và dáng vẻ
gần như ngượng ngùng, trông
cậu ta không khác gì một cậu
bé tằm nắng quá nhiều. Áo
giác đó vụt biến mất khi cậu ta
nhe răng ra cười.

“*Sao cô chậm thế?*” anh
chàng gắt, đồng thời gượng
đứng dậy.

Claire đứng thẳng lên, giọng
cáu kỉnh. “*Chào mừng cậu.*”

Nụ cười của anh chàng dịu
đi, rồi cậu ta cúi nhanh xuống,
vén mái tóc dày trên trán.

“*Xin lỗi.. tôi xin lỗi vì hành
động trước đây. Vô cùng cảm*

ơn cô.”

Claire thở dài. Ngay vào lúc
cô nghĩ cậu ta là một tay
chăng ra gì, thì cậu ta lại trở
nên đứng đắn.

“Xem tôi có gì nè,” cậu ta
nói, giương cao hai khẩu súng
và trở vào một một cái kệ.

*“Chúng được treo trên một
bức tường đằng sau đó, đã
được nạp đầy đạn. Tuyệt đấy
chứ?”*

Cô phải kìm lại cái ý định
đang thành linh trỗi dậy, muốn
chộp lấy hai vai Steve và thức
tỉnh cậu ta. Cậu ta can đảm,
cô biết điều đó, và hiển nhiên
là có một ít kỹ năng cần thiết
để tồn tại... nhưng cậu ta có
biết là mình sẽ chết nếu cô
không nghe thấy tiếng kêu
cứu?

*Nơi này đầy những bẫy;
làm sao để buộc cậu ấy dừng*

chạy bậy bạ nữa?

Cô quan sát cậu ta đang
nhắm hồ vào một kệ sách và
bâng quơ tự hỏi, phải chăng
cái vẽ yêng hùng của anh
chàng là một cách để đương
đầu với sợ hãi – và một giải
pháp tiếp cận khác thành lĩnh
xuất hiện trong đầu cô, một
cách mà cô tin chắc sẽ hiệu
nghiệm.

*Cậu ta muốn làm một anh
chàng Bất Trị, cứ để cậu ta
làm. Chỉ việc xuôi theo là
được.*

*“Steve, tôi hiểu là cậu
không định tìm một người
đồng hành, nhưng tôi, cô nói
với vẻ hết sức chân thật.*

*“Tôi... tôi không muốn đi một
mình ở chỗ này.”*

Cô có thể thấy anh chàng
đang ưỡn ngực lên, và cảm
nhận một sự khuây khỏa nhẹ

nhàng, biết chắc nó có hiệu
nghiệm trước cả khi cậu ta lên
tiếng. Có hơi đáng thẹn vì đã
gạt cậu ta thật, nhưng chỉ hơi
hơi thôi; cô chẳng qua chỉ
muốn tốt cho anh chàng thôi
mà.

*Với lại, thật sự mình đâu
có nói xạo. Mình thật sự
không muốn đi một mình.*

*“Tôi nghĩ cô có thể đi theo
được,”* cậu ta nói một cách
cởi mở. *“Nếu cô thấy sợ.”*

Cô chỉ cười cười mà không
hé răng, bởi lẽ cô không chắc
mình sẽ thốt lên cái gì nếu mở
miệng ra cảm ơn anh chàng.

*“Dù sao thì, tôi cũng đã
biết cách để đưa chúng ta ra
khỏi đây,”* anh chàng nói một
cách đầy hăng hái, không có
vẻ khoa trương như thường lệ.

*“Có một bản đồ nhỏ bên dưới
cái quầy ở bàn ngoài. Nó cho*

*thấy có một bến tàu ở phía
tây, và một đường băng gần
đó. Nghĩ là chúng ta có thể
tùy chọn phương tiện đi lại,
nhưng mà kỹ năng bay của tôi
không tốt cho lắm, nên tôi
nghĩ mình nên chọn đường
biển. Chúng ta có thể đi ngay
bây giờ.”*

Xem ra cô đã đánh giá cậu
ta hơi thấp. “*Thật ư? Tuyệt
quá...*” Claire chột ngưng bật.

Rodrigo, cô không thể bỏ rơi
Rodrigo, *hai chúng ta có thể
đưa anh ấy đến bến tàu...*

“*Cậu có thể cùng tôi quay
lại nhà giam trước không?*”
cô hỏi. “*Người cứu tôi ra khỏi
xà lim còn ở đó, anh ta bị
thương nặng...*”

“*Anh ta cũng là tù nhân
à?*” Steve nghinh mặt lên hỏi.
Uh-Oh. Cô có thể nói dối,
nhưng rồi cậu ta cũng sẽ biết

thôi. “Ừm, tôi không nghĩ
vậy... nhưng anh ta đã thả tôi
ra, và tôi cảm thấy mình mắc
nợ...”

Steve cau mày, và cô nhanh
chóng bời tiếp. “... và có vẻ
như, ừm, đó là vấn đề danh
dự, ít nhất cũng nên mang cho
anh ta dụng cụ cứu thương
chứ?”

Steve không nghĩ vậy.

“Quên chuyện đó đi. Nếu hẳn
ta không phải tù nhân thì tức
là làm việc cho Umbrella,
hẳn đáng bị như vậy. Hơn
nữa, bọn chúng sẽ sớm cử
người đến đây; cứ để chúng
tự giải quyết với nhau. Bây
giờ cô có đi với tôi không
đây?”

Claire nhìn thẳng vào mắt
cậu ta, nhận ra trong đó đầy
vẻ giận dữ và tổn thương, hiển
nhiên là do Umbrella gây nên

chứ không ai khác. Cô rất
thông cảm với những gì cậu ấy
cảm nhận, nhưng trường hợp
của Rodrigo thì không thể
đồng tình được. Cô đoán chắc
rằng anh ta sẽ chết trước khi
Umbrella đến nơi, nếu không
có ai giúp đỡ.

“Tôi không thể,” cô đáp.

Steve quay lưng đi thẳng
một nước về phía cửa, và rồi
ngừng lại, thở ra nặng nề. Cậu
ta quay lại, rõ ràng là hết sức
cáu tiết. *“Tôi không đòi nào
liều mạng mình để cứu một
tên Umbrella đâu, đừng hòng,
còn cô lại cứ muốn làm cái
chuyện vớ vẩn đó... nhưng tôi
sẽ đợi cô, được chưa? Đi mà
đưa cho gã đó băng gạc hoặc
bất cứ gì cô muốn, rồi gặp tôi
ở bến tàu.”*

Claire gật đầu trong ngạc
nhiên. Mọi chuyện diễn ra

không như cô hy vọng, nhưng
tốt hơn cô mong đợi nhiều,
nhất là sau khi đã nghe cái bài
diễn văn khó hiểu của cậu ta,
theo kiểu người-ta-sẽ-bỏ-rơi-
cô-cho-mà-xem.

- *Oh.*

Lần đầu tiên, cô chợt nghĩ
đến việc tại sao Steve thốt lên
những điều đó, tạo sao cậu ấy
phủ nhận việc mình bị tổn
thương bởi những chuyện đã
xảy ra, và đang xảy ra. Rõ
ràng cậu ấy lẻ loi một mình...
giải thích hợp lý nhất phải
chẳng là do bị ruồng bỏ?
Claire nở một nụ cười ảm
áp với Steve, nhớ lại hồi lúc
còn nhỏ, cô đã giận đến thế
nào khi cha mẹ qua đời. Cảm
giác bị xa rời gia đình không
dễ chịu chút nào. “*Mọi
chuyện sẽ ổn khi về tới nhà
thôi,*” cô nhã nhặn nói. “*Cha mẹ cậu nhất định sẽ rất*

vui... ”

Steve ngắt lời một cách dứt

khoát và thô bạo. *“Nghe này,*

dù cô có tới bến tàu hay

không, tôi cũng không thể đợi

cả ngày được đâu đấy nhé? ”

Claire giật mình, lặng lẽ gật

đầu, nhưng Steve đã sải bước

ra khỏi phòng. Cô ước gì mình

chưa nói gì cả, nhưng đã quá

muộn... dù sao thì, bây giờ cô

đã biết mình không nên nói gì.

Chàng trai khốn khổ, cậu ta

nhất định nhớ cha mẹ mình

lắm. Cô cần phải cố tìm hiểu

thêm đôi chút.

Claire nhìn quanh căn

phòng chật hẹp kỳ lạ một lần

cuối, trước khi trở lại cửa

trước, tự hỏi xem mình có thể

làm gì cho Rodrigo. Steve nói

đúng, người của Umbrella nhất

định đang trên đường tới đây,

họ nhất định sẽ lo liệu cho

Rodrigo, nhưng cô thấy mình
có trách nhiệm phải trấn an
Rodrigo trước khi ra đi. Cô
cần tìm cho ra loại thuốc cầm
máu; mặc dù không biết gì
nhiều về lĩnh vực này, nhưng
có vẻ đó là thứ hữu ích cho
anh ta.

Cô lần lượt mở hai cánh
cửa trên hành lang trở ra tiền
sảnh, dừng lại một chút ở cái
đầu tiên khi nhìn thấy những
bức chân dung, dường như
đây là phòng tranh truyền
thống của một dòng họ tên là
Ashford. Có một cái bình
đựng cốt vỡ toang dưới nền,
ngoài ra chẳng còn gì khác.

Cánh cửa thứ hai dẫn vào một
phòng hội nghị trống trơn, chỉ
có một ít giấy nằm rải rác và
không khí im lặng như tờ.

Claire quay lại hành lang
trước, quyết định là mình nên

xem thử cái tầng lửng trước
khi lui gót; nó ở ngay phía trên
cây cầu dẫn tới nhà giam đây
thôi – không phải cô không
dám thưởng thức tiếng kêu
kẽo kẹt của cây cầu, chỉ là
còn một vài cánh cửa cô đã bỏ
qua lúc theo dấu Steve.

Bỗng một chấm đỏ xuất
hiện trên mặt đất làm cô chú
ý, trông giống như loại đèn
hồng ngoại mà các giáo sư
môn hình học hay sử dụng.
Nó di chuyển nhanh tới chỗ
cô, trong lúc Claire nhìn lên
theo hướng của tia sáng đỏ...

Chú. Cô lao mình tìm chỗ
nấp khi phát đạn đầu tiên găm
thẳng xuống nền, cách vị trí
vừa đứng có vài inch, gạch vụn
bay tứ tung. Cô đâm sầm ra
sau một cây cột bài trí khá bất
mất khi phát thứ hai xé gió
bay ngang tiền sảnh, hất tung

lên không nhiều mảnh vụn

nữa.

Cô co người lại, cổ thu nhỏ

cơ thể càng nhiều càng tốt, tự

hỏi phải chăng mình đã thấy

được cái cần thấy – một gã tóc

vàng mảnh khảnh với khẩu

súng trường có ống ngắm hồng

ngoại, bên ngoài khoác chiếc

áo vét đồng phục màu đỏ thẫm

của hội du thuyền, cà vạt trắng

có viền vàng phát phơ. Trông

giống như kiểu ăn mặc của

một đứa trẻ thuộc giới quý tộc.

“Tên ta là Alfred Ashford,”

một giọng nói hợm hĩnh cất

lên. *“Ta là chủ nhân của căn*

cứ này, mau khai báo cho ta

biết, cô làm việc cho ai?”

Cái gì? Claire ước mình có

được cái gì đó hay ho để đáp

lễ, một đòn phản pháo đích

đáng, nhưng cô chẳng có gì

hơn trong tay cả.

“Ông nói sao?” cô la lớn.

“Vờ vĩnh chẳng có tác

dụng gì đâu?” hấn nói tiếp,

cái giọng chế giễu dường như

di chuyển, có lẽ hấn đang

bước xuống cầu thang. “*Cô*

Claire Redfield. Ta biết cô

toan tính chuyện gì, biết ngay

từ đầu nửa kia, nhưng cô

không biết mình đang đương

đầu với ai đâu, Claire. Cô

đang thách thức một người

mang họ Ashford.”

Hấn cất tiếng cười rúc rích

ngạo nghễ như con gái, và

Claire thỉnh lình quả quyết

rằng hấn nhất định là một tên

lập dị, cô đang tiếp chuyện với

một tên lập dị.

Đúng rồi, cố dụ cho hấn

lên tiếng đi, nếu mày không

muốn mất đầu hấn. Cô có thể

thấy tia sáng đỏ lập lòe trên

bức tường sau lưng mình,

trong lúc tầm nhìn của hắn vẫn
dán vào cây cột.

*“Thôi được, Ashford. Vậy
ông nghĩ tôi đang tính làm gì
đây?”* Cô kiểm lại vũ khí trong
tay, cố gắng càng êm càng tốt,
để bảo đảm rằng còn đạn
trong ổ.

Alfred nói cứ như là cô
chưa hề hỏi vậy. *“Cái di sản
chứa đầy bề dày kiến thức,
quyền uy, và sự cách tân của
chúng ta chính là động lực,”*

Hắn kiêu ngạo. *“Di sản này
được ta và chị kế thừa từ
hoàng tộc châu Âu, và từ một
số những bộ óc kiệt xuất trong
lịch sử. Nhưng chủ nhân của
cô chắc đâu có đề cập tới
chuyện này, đúng không?”*

Chủ nhân? *“Tôi không biết
ông nói gì cả,”* Claire hét lớn trong lúc vẫn quan sát cái
chấm đỏ lung linh. Cô quyết
định lao sang mặt kia của cây

cột, rồi bắn trả trước khi hắn
định vị được mình. Alfred
càng nói lâu, cô càng cảm
thấy việc mặt đối mặt với hắn
là một giải pháp rất tồi. Tận
dụng lúc hắn phân tâm là biện
pháp tốt nhất.

Hắn nói về chị... phải
chăng chúng là những đứa trẻ
trong đoạn phim, với con
chuồn chuồn? Không có bằng
cớ nào để chứng minh, nhưng
trực giác cho cô biết đúng là
như vậy. Có vẻ hắn đã tái diễn
trò cũ, từ một đứa trẻ tàn nhẫn
biến thành một kẻ tàn nhẫn.

*“Tất nhiên, nếu cô đầu
hàng ta ngay bây giờ,” Alfred
ậm ừ. “Không chừng ta sẽ tha
mạng cho cô. Hãy thú nhận là
mình phản lại cấp trên...”*

Đúng lúc!

Claire ló đầu sang bên kia
cột, súng giương lên – thì bụp,

gỗ và thạch cao vỡ vụn ngay
sát bên mặt cô, đạn cày nát
phần rìa cột trong lúc cô lùi
lại. Claire tựa mình vào cột thở
gấp. Chỉ trong đường tơ kẻ tóc
thôi...

*“Mày có vẻ giống một con
thỏ nhanh nhẩu bé bỏng,”*

Alfred nói với vẻ thích thú
không lẫn vào đâu được. *“Hay
tao nên gọi là chuột mới
đúng? Chính là mày đấy,
Claire, một con chuột. Chỉ là
một con chuột trong lòng.”*

Lại là cái tiếng cười quái
đản điên rồ đó... nhưng lần
này xa dần, lẫn với tiếng hân
bước lên cầu thang. Tiếng
chân, rồi tiếng đóng cửa, và
hắn đã biến mất.

Claire chờ thêm một lát để
chắc chắn rằng hắn không còn
ở đó, rồi thở ra nặng nề, thấy
khuây khỏa hơn nhưng chẳng

thoải mái chút nào. Dĩ nhiên
rồi, cô sẽ không thể thoải mái
được tới khi nào thoát khỏi
Rockfort, bỏ lại Umbrella cùng
những con quái vật và gã mất
trí này lại đằng sau. Lạy Chúa,
cô mệt mỏi với những chuyện
này quá rồi. Cô chỉ mới vừa
quá tuổi thành niên được một
năm. Cô thích khiêu vũ và
chơi mô tô, thích uống cà phê
sữa nóng trong mưa. Cô cần
Chris và chỉ muốn về nhà... và
bởi vì những điều đó khó mà
xảy đến trong lúc này, nên cô
nghĩ mình chỉ có nước giải tỏa
bằng một điệu breakdown
mạnh mẽ, kết hợp với những
tiếng hét và những quả đấm
kích động trên nền nhà.
Nghe thật lòi cuốn, nhưng
mà chuyện đó phải để sau
thôi. Cô thở dài. Alfred
đã lên cầu thang, và cô nghĩ

nên coi thử mấy cánh cửa gần

cây cầu mà mình đã bỏ qua,

để xem có tìm được gì cho

Rodrigo không.

“Ít ra mọi chuyện còn chưa

tệ hơn,” cô rầu rĩ nghĩ, một

cảm giác ngờ ngợ kỳ quái

dâng lên khi mở cái cửa đang

trước.

Giống

như

ở

Raccoon...

nhưng

không

đúng, vì hồi đó là một biến cố

nghiêm trọng, đúng hơn là một

thảm họa biệt lập.

Khác nhau xa.

Claire không thể nào ngờ

rằng, những việc cô trải qua

lúc này chẳng thấm tháy gì

nếu so với những thứ đang chờ

phía trước.

Chương 5

CÁI BẾN CẢNG NÀY

THẬT

SỰ

KHÔNG

RA

DÁNG BẾN CẢNG gì cả,

Steve quá sức thất vọng khi

nhận ra không hề có bóng

dáng con tàu nào ở đây. Cậu

đã hy vọng mình sẽ đặt chân

đến một bến cảng rộng lớn với

những cột trụ và những đàn

mòng biển, cùng hàng tá

thuyền chứa đầy lương thực

dự trữ, bên trong từng khoang

là những chiếc giường ngủ êm

ái. Nhưng đó chỉ là hy vọng,

thực tế thì nói lên điều ngược

lại, cậu ta chỉ tìm được một

bậc thềm nhỏ xíu trên một

khoảng sân màu xám, được

bảo vệ khỏi sự tác động của

biển bằng những gờ đá nhấp

nhô mà cậu ta có thể nhận ra
được trong bóng tối. Có một
thứ giống như buồng lái với
bánh lái tàu gắn cố định sát
mép ngoài bậc thềm, trông
qua cứ ngỡ là một “chiến tích
của biển” hay đại loại thế, một
cái bàn bị gãy với đầy rác và
chuột trên đó, một mớ áo
khoác cũ nát nằm ì ở một góc,
một quả cam tươi đã đổi sang
màu đục ngầu của mù tạc.

Thứ to nhất trong tầm mắt là
một chiếc xuồng đang neo vào
cái bến cảng đặc biệt này, thật
chẳng ra làm sao cả.

*Tuyệt! Làm sao mà những
người đó thoát khỏi cái hòn
đảo này được, bằng cách bơi
ngửa à? Còn nếu có sân bay,
vậy thì nó đang nằm ở chỗ
quái quỷ nào không biết?*

Điều oái ăm bây giờ là
Steve phải nhanh chóng tìm

một lối thoát khác, trong khi
lại đã hẹn với Claire sẽ gặp
nhau ở đây. Cậu không thể cứ
vậy mà đi, nhưng cũng không
muốn đứng yên một chỗ mà
chờ đợi.

*Mày có thể bỏ lại cô ấy
mà.*

Vẻ mặt Steve lộ vẻ cău
kỉnh, anh chàng giận dữ đá
vào cái vỏ thép đã rỉ sét của
một trong số đồng máy móc
nằm ngổn ngang. Cô ấy có vẻ
có hơi phiền phức và hơi khờ
khạo một tí... nhưng không
thể chối cãi rằng chính cô ấy
đã cứu cậu, cô ấy quay về để
cứu mạng một tên Umbrella
đang bị thương chỉ vì hắn đã
thả cô ấy đi, điều đó thật sự
hơi... tốt thôi, điều đó hoàn
toàn đáng phải làm. Thật sai
quấy nếu bỏ rơi cô ta.

Không chắc phải làm gì tiếp

theo, nên cậu bước đến chỗ
cái bánh lái và bắt đầu xoay,
ngạc nhiên khi nó hoạt động
một cách rất trơn tru so với vẻ
bề ngoài cũ kỹ...

...và có tiếng động cơ nhỏ
vang lên, cái bệ phía dưới
chân cậu bỗng tách ra khỏi vị
trí đang đứng và trượt ra ngoài
mặt nước, cùng lúc những
bong bóng khổng lồ bắt đầu
nổi lụp bụp lên mặt nước phía
trước.

Lạy Chúa! Steve nắm chặt
cái bánh lái bằng một tay, tay
còn lại nhắm thẳng khẩu
Luger vàng về phía những bọt
bong bóng đang nổi lên. Nếu
đó là một trong số lũ sinh vật
của Umbrella, ắt là nó phải thở
ra hơi chì nóng hổi...

...và một chiếc tàu ngầm
nhỏ trôi lên khỏi mặt nước
như một con cá kim loại đen

trúi trúi, nắp tàu bật lên ngay
trước chân cậu. Có một cầu
thang dẫn xuống con tàu, bên
dưới hoàn toàn trống rỗng.

Trông nó rất cứng cáp và được
bảo quản rất tốt, không giống
như bị bỏ phế chút nào.

Steve nhìn nó chăm chăm
đầy ngạc nhiên. Cái thứ chết
tiệt này là sao? Nó giống như
trò chơi ở công viên giải trí, kỳ
 lạ đến nỗi cậu chẳng biết phải
nghĩ sao nữa.

*Còn có thứ gì kỳ lạ hơn
những điều mình gặp phải
hôm nay chẳng?*

Đúng rồi. Tấm bản đồ mà
cậu đã nhìn thấy sau biệt thự
hình như có một cặp mũi tên
cùng những mô tả về bến tàu
và đường băng... và hiển
nhiên là cậu phải dùng con tàu
ngầm này để đến được nơi đó.

Umbrella thật là một công ty

lắm trò.

Steve bước xuống nấc

thang trên cùng và hơi do dự,

làn da cậu vẫn còn đỏ ửng do

hậu quả của lần dẫn bước vào

một nơi bất định mới đây.

Chết đuối cũng chẳng khá hơn

bị thiêu sống là mấy.

Ái chà! Đành phải liều

thôi.

Lại đúng nữa. Steve trèo

xuống, và dẫm lên một tấm

đệm áp suất dưới sàn lúc rời

khởi thang. Nắp tàu phía trên

đóng lại. Cậu ta vội dẫm lên

nó lần nữa thì nắp tàu mở ra.

Ít nhất thì cậu cũng biết mình

sẽ không bị chết ngộp.

Bên trong con tàu bài trí rất

đơn sơ, kích thước của nó có

lẽ to cỡ bằng một cái phòng

tắm, và bị chia đôi bởi cái cầu

thang ngay chính giữa. Có một

băng ghế đệm bên hông, một

nhà vệ sinh phía sau, và một
buồng điều khiển phía trước.

*“Để xem mình sẽ tìm được
cái gì ở đây,”* Steve lẩm bẩm
rồi bước vào buồng điều
khiển. Mọi thứ thật đơn giản
đến mức buồn cười khi chỉ có
một cần gạt với hai thiết lập.
Nó đang nằm ở vị trí ghi chữ
“Main.” Thiếp lập bên dưới
biểu thị bằng chữ “Transport,”
và Steve bật cười, kinh ngạc vì
sao nó lại dễ dàng như vậy. Có
thể nói là thân-thiện-với-
người-dùng.

Cậu đạp lên đệm áp suất
lần nữa cho nắp tàu đóng lại,
tự hỏi không biết Claire sẽ có
ấn tượng thế nào với phát hiện
của mình trong khi hạ cần
điều khiển xuống. Cậu nghe
thấy tiếng động cơ khẽ vang
lên và con tàu bắt đầu dịch
chuyển, lặn xuống nước. Có

mỗi một ô cửa sổ, nhưng nó
quá tối để nhìn thấy những thứ
bên ngoài, nếu không kể đến
những bọt bong bóng đang nổi
lụp bụp.

Quãng đường đi xuống kéo
dài khoảng mười giây. Con tàu
có vẻ đã ngừng chuyển động,
và Steve nghe thấy âm thanh
kim loại sắc gọn phát ra từ nắp
tàu, dường như đang lướt qua
vật gì đó – chắc chắn không
phải là âm thanh ở dưới nước.

*Tiếng lướt tới trước và lên
trên.* Nắp tàu mở ra, và Steve
bắt đầu trèo lên, tay nắm chặt
súng... rồi đặt chân trên một
tầng hầm có sàn kim loại, vách
tường bằng thủy tinh hoặc hợp
chất plexi, bao bọc bởi một làn
nước tối thui. Có vài nấc thang
dẫn xuống một hành lang
được thấp sáng đầy đủ, nơi chỉ
có bức tường bên trái được

thiết kế nhô ra ngoài luồng

nước.

Yees! Chỗ này có kiểu kiến

trúc giống như trong một vài

khu thủy cung, cho phép mọi

người có thể đi xuyên qua

đường hầm dưới nước để

ngắm cá. Cậu chẳng hề thích

thứ việc này tí nào, khi nghĩ tới

hình ảnh những mảnh kính bị

vỡ chỉ bởi bọn cá mập nảy ra

ý định thăm hỏi... hoặc thứ gì

đó tệ hơn nữa.

Thôi đủ rồi. Steve bước

xuống hành lang, men theo lối

đi quẹo qua hai ngã rẽ, thận

trọng quan sát phía trước. Lần

đầu tiên kể từ lúc hòn đảo bị

tập kích, cậu thật sự cảm thấy

lo ngại – một nỗi sợ hãi mơ hồ

khi nghĩ đến tình trạng bị cô

lập, đến một thứ gì đó sẽ vọt

ra từ màn nước và tiến tới lớp

kính, một con thú hay đại loại

thê - có thể là một bàn tay tái
nhợt, hoặc một bộ mặt trắng
bạch chết chóc áp sát cửa sổ,
nhe răng cười với cậu.

Không dám tưởng tượng
thêm nữa. Steve vọt thẳng, và
khi thấy hành lang dẫn đến
một cánh cửa có vẻ là lối thoát
khỏi căn phòng nước này, cậu
tự gọi mình là “Đồ nhát cáy,”
nhưng cũng đồng thời cảm
thấy nhẹ nhõm hẳn ra.

Cậu đẩy cửa, và thấy một,
hai, ba,... bốn con zombie, tất
cả bọn chúng đều đang rất
muốn làm bạn với cậu. Từng
con bắt đầu xoay người lại và
lê từng bước đi khập khiễng
tiến thẳng về phía cậu, những
mảnh vải toi tả của bộ đồng
phục chúng đang mặc – đồng
phục của Umbrella, không còn
nghĩ ngờ gì nữa – đang bay lất
phất theo những cánh tay

giang rộng. Xộc vào mũi là

một thứ mùi của cá chết.

“*Unnnh,*” một trong số

chúng đang rên rỉ, rồi một tên

khác xen vào, âm thanh khe

khẽ kỳ quái giống như đang

đau buồn và mất mát. Khi nghĩ

đến những điều mà Umbrella

đã gây ra cho mình, Steve

không cảm thấy thông cảm gì

cho lắm. Thật sự là không.

Căn phòng này bị ngăn đôi

bởi một bức vách, ba con

zombie ở phía bên trái không

thể nhìn thấy con đang lang

thang ở phía bên phải... mặc

dù cậu nghĩ là chúng có thấy,

khi quan sát gần hơn. Mỗi con

trong bộ ba đều có cặp mắt đỏ

sẫm sáng rực kỳ lạ. Nó làm

cậu nhớ lại một bộ phim đã

xem qua, nói về một người có

khả năng nhìn xuyên tất cả

mọi thứ bằng tia X.

Chắc hẳn mình sẽ chẳng
bao giờ biết được chúng thấy
cái gì. Steve nhắm thẳng về
phía tên gần nhất, nhắm một
mắt lại, và pằng, phát đạn
xuyên thẳng qua trán tạo nên
một lỗ trống hoác trên cái trán
màu xanh xám của nó như có
phép màu. Con mắt đỏ của nó
mờ dần đi và tắt hẳn khi nó
gục xuống, bắt đầu từ khuỷu
chân, rồi nằm dài trên mặt đất.
Các đồng bọn của nó không
hề quan tâm tới, và vẫn tiến về
phía cậu. Còn tên đơn độc kia
bị cản lại bởi cái bàn, hắn vẫn
cứ bước tới mà không biết
mình đang dậm chân tại chỗ.
Steve xử tên thứ hai cũng
giống như tên đầu tiên, một
phát ngay đầu, nhưng vì một
lý do nào đó, cậu chẳng cảm
thấy gì về vang khi bắn hạ bọn
chúng như vậy. Không như ở

khu vực trại giam, lúc đó cậu
chẳng thấy chán chút nào –
thậm chí còn thấy khoan khoái
nữa kia; cậu bị mắc kẹt trong
cái chốn chết tiệt đó lâu đến
nỗi muốn phát điên, và việc
nắm được quyền điều khiển đã
tạo cảm giác như trong lễ
Giáng sinh, như một món quà
Giáng sinh vĩ đại mà một đứa
trẻ chờ đợi suốt nhiều năm,
giống như cậu đã từng phải
chờ...

Thôi ngay đi. Steve không
muốn nghĩ về điều đó nữa, thật
vô nghĩa. Vậy ra cậu chẳng
còn thích thú với việc vỗ tay
mỗi lần hạ một tên trong bọn
chúng, vậy thì sao nào? Tất cả
những điều đó cho thấy cậu đã
bắt đầu chán ngán.

Steve hạ hai tên còn lại một
cách nhanh gọn, những phát
súng dường như vang to hơn

trước, phải nói là chới tai. Cậu
đảo mắt nhìn quanh căn phòng
xem có gì xài được không -
nếu mớ kẹp giấy và mấy ly cà
phê dơ bẩn kia mà hữu dụng
thì chắc cậu yên vị rồi – và
tiếp tục đi tới. Tấm vách đằng
sau có hai cánh cửa nằm ở hai
bên. Nguyên tắc chung là
chọn phía bên trái. Theo như
cậu đọc được ở đâu đó, khi
buộc chọn lựa giữa trái và phải
thì hầu hết tất cả đều chọn bên
phải.

Sau khi đã kiểm tra đạn
được cẩn thận, cậu đi ngang
qua một cái bể cá rộng và lớn
chiếm hầu như toàn bộ bên
trái căn phòng, đẩy nhẹ cho
cánh cửa hé mở vừa đủ để có
thể quan sát nhanh đằng sau.

Tối tăm, góc ngách, có mùi
dầu máy và nước mặn, không
có thứ gì chuyển động. Cậu

bước vào bên trong, rà quanh
bằng khẩu Luger trên tay...
...và bỗng cười thật lớn,
một nỗi vui sướng tràn ngập
khắp cơ thể khi tiếng cười dội
lại xung quanh. Đây là nhà để
máy bay, và một chiếc thủy
phi cơ to tướng đang đậu ngay
trước mắt cậu. Phải nói là quá
to, vì dù sao đi nữa cậu thường
chỉ dùng máy bay cá nhân loại
hai động cơ nhỏ bé. Hết sức
thỏa mãn, Steve bước về phía
chiếc máy bay đang đậu bên
dưới tấm lưới sắt mà cậu đang
đứng. Tuy là một tên phi công
còn thiếu kinh nghiệm, nhưng
cậu cũng có đủ hiểu biết để
không làm hỏng món đồ chơi
này.

*Việc cần làm trước tiên là
leo lên nó kiểm tra nhiên liệu,
tình trạng chung, nghiên cứu
hệ thống vận hành máy bay...*

Steve dừng lại bên rìa, nhìn xuống phía dưới và khẽ nhăn mặt. Cậu đang đứng trên cửa trước ít nhất mười feet, và có vẻ như nó đã bị khóa chặt.

Có một dây máy móc bên trái của cậu với vài bảng đèn sáng rực. Steve bước đến quan sát chúng, và mỉm cười khi thấy nút điều khiển để khởi động thang máy. Căn cứ theo sơ đồ thì hệ thống này cũng dùng để mở cửa máy bay.

“*A lê háp,*” cậu vừa nói vừa ấn vào công tắc. Tiếng máy móc ầm ĩ và khó chịu rền vang khắp nhà để máy bay làm Steve rụt người lại, nhưng nó đã ngưng sau vài giây, cùng lúc một cái thang máy có sức chứa hai người trượt đến và tạm dừng lại ở mép hành lang.

Cậu bước lên thang máy, nghiên cứu bảng điều khiển

trên đó – và bắt đầu nguyên
rửa bằng những ngôn từ thô
tục nhất nghĩ ra được. Kế bên
ba lỗ trống hình lục giác là
dòng chữ, “Gắn những chìa
khóa thích hợp vào đây”.

Không chìa khóa, không khởi
động.

*Chúng có thể ở khắp nơi
trên cái hòn đảo chết tiệt này!
Và chắc gì cả ba cái khóa trời
đánh đó nằm chung một chỗ?*

Cậu hít hơi thật sâu để trấn
tĩnh lại một chút, và dành vài
phút tiếp theo để hình dung sự
liên quan giữa bộ điều khiển
máy bay với toàn bộ hệ thống
còn lại, cố tìm cách để bỏ qua
những cái chìa khóa. Và sau
một hồi trầm tư cân nhắc kỹ
lượng, cậu lại bắt đầu nguyên
rửa. Cuối cùng, khi đã chửi
đến mỗi miệng, cậu đành chấp
nhận sự thật.

Steve đi quanh và bắt đầu
tìm kiếm khu vực này, quan
sát kỹ từng khe nứt nhỏ, liên
tục hình dung ra nơi có thể
giấu chìa khóa trong lúc đặt
tay lên những cái vỏ máy nhóp
nháp bám đầy bụi bặm – và
quyết định là sẽ nhảy nhót trên
thi thể của tên nhân viên
Umbrella bị bắn hạ tiếp theo,
cho đáng cái tội đã làm việc ở
một nơi vô cùng phức tạp quá
mức cần thiết. Chìa khóa, biểu
tượng, huy hiệu và tàu ngầm,
thật không thể hiểu nổi tại sao
họ lại thích làm việc ở cái
chỗ quái quỷ như vậy.

*

* *

Một tên nhiễm virus mặc
loại áo khoác trong phòng thí
nghiệm, hàm dưới của hắn đã
bị đập nát hoặc rơi đâu mất;
nó rên rỉ và lấp bắp trông rất

kính khùng, cái lưới ngoằn
nghèo cựa quậy treo lủng lẳng
lắc lư dưới cần cổ. Claire
không thể đoán được đây là
đàn ông hay đàn bà, mặc dù
cô ấy tin rằng điều ấy không
quan trọng. Nhìn nó ghê rợn
chẳng kém gì thương hại, và
cô giải thoát nó khỏi sự đau
đớn bằng một phát ngay thái
dương, rồi tiếp tục rà soát –
đây là văn phòng làm việc của
phòng thí nghiệm, một nơi
chật hẹp chứa đủ thứ đồ -
trước khi quay lại hành lang,
cảm thấy đầy thất vọng vì
không thu được kết quả gì sau
cuộc tìm kiếm.

Cô đã dẫn bước vào lối đi
này sau khi rời tòa lâu đài, nó
dẫn đến một khoảng sân tương
đối rộng, đầy bụi bặm và hoàn
toàn riêng biệt - giống nhà tù
hơn là lâu đài; thậm chí sau

khi đã lục lọi qua vài căn
phòng, cô vẫn không biết
chính xác mình đang ở đâu;
có lẽ là khu kiểm nghiệm sản
phẩm, hoặc khu huấn luyện
dành cho các nhân viên an
ninh hoặc quân đội.

*Hoặc giả chỉ là một loại
kiến trúc làm ra để đập tan
mọi hy vọng.* cô bi quan nghĩ
thăm trong lúc nhìn về phía
cửa trước. Cô đã vào đây
khoảng mười phút trước, với
hy vọng rằng Rodrigo hãy còn
sống, rằng Steve thì tìm được
một chiếc thuyền, và ngài
Ashford điên khùng kia cùng
với chị của hắn sẽ không nghĩ
tới chuyện cho nổ tung hòn
đảo này - và mười phút ngắn
ngủ sau, những hy vọng đó đã
hoàn toàn biến mất. Điều cô
thật sự muốn có bây giờ là
một lọ thuốc, bởi nó sẽ giúp cô

đến gần hơn với cuộc đào

thoát.

Cô bắt đầu tìm kiếm từ tầng

trên, trải qua một cuộc mạo

hiểm nho nhỏ đầy thú vị và rất

khó chơi đối với độ tuổi của

cô. Tất cả những gì mà cô tìm

thấy trên đó là một phòng thí

nghiệm bị khóa và những

mảnh kiếng vỡ rơi vãi khắp nơi

trên sàn nhà, có vẻ là từ cái bệ

chứa bị vỡ. Cô trông thấy

những thiệt hại bên trong qua

một khung cửa sổ, và buộc

phải tránh xa nó ra khi một gã

tội nghiệp đầy máu me mặc đồ

bảo hộ lao đầu tới lớp kính.

Gã đang giãy chết; bộ đồng

phục hiên nhiên chẳng giúp

ích được gì, còn cái đầu của

gã hầu như đã nổ tung, mặt

trong cái nón bảo hộ phủ đầy

máu. Nó khiến cô có cảm giác

tim mình bị bóp nghẹt lại, nếu

không muốn nói là sợ gần
chết, và rồi cuộc tìm kiếm ở
tầng trên chấm dứt theo tiếng
còi báo động của hệ thống an
ninh, rõ ràng là do gã mặc bộ
đồ thí nghiệm gây ra. Claire đã
phải đâm đầu lao xuống cầu
thang để khỏi bị mắc kẹt lại
trong đó.

Phù!

Cô đã hạ có đến chín con
zombie, ba trong số đó mặc
đồng phục của nhân viên
phòng thí nghiệm hoặc của
nhân viên vệ sinh, thế mà
chẳng kiếm được lấy một cái
giẻ lau nhà. Chẳng có gì trong
phòng thay quần áo - ấy là cô
đã kiểm tra kỹ từng cái tủ, xới
tung từng cái khoé đeo cùng
mấy tờ báo khiêu dâm và vài
thứ khác, cũng không có gì
trong cái nhà tắm chật hẹp lặc
lõng, không và không. Cô đã

nghĩ rằng một công ty dược
chắc hẳn cũng phải có vài lọ
thuốc nằm đâu đó, nhưng lúc
này thì điều đó thật đáng ngờ.

Claire quay trở lại đoạn
hành lang dài phân nhánh từ
tầng một của tòa nhà, nó dẫn
đến một cái sân nhỏ ngoài trời.

Cô hy vọng mình có thể tìm
được thứ gì đó cho Rodrigo
mà không phải rời khỏi tòa
nhà này khi chưa đến lúc thích
hợp, nhưng không còn sự lựa
chọn nào khác.

*Nếu bị lạc, mình vẫn có thể
lần theo dấu vết những xác
chết để quay lại, cô vừa suy nghĩ vừa lướt nhanh trên đoạn
hành lang không có gì nổi bật.*

Thật khó mà cười nổi trong
lúc này, khi mà mọi thứ đang
ngoài tầm kiểm soát. Cộng
thêm việc đạn sắp hết, khiến
cô chẳng còn tâm trí đâu mà
phấn khởi nữa.

Cô bước ra khỏi đoạn hành
lang ẩm áp để tiến vào một cái
sân lạnh lẽo chìm trong màn
sương. Mùi của biển tràn ngập
trong bầu không khí lành lạnh
ấm đạm ban đêm. Một ngọn
lửa nhỏ đang cháy bén vào
bức tường. Toàn bộ khu nhà
máy Rockfort này được bố trí
một cách kỳ lạ, cô nghĩ thầm,
một sự kết hợp khác thường
giữa xưa và nay. Không mang
lại tác dụng gì nhưng nhìn rất
ấn tượng; cái sân nhỏ trải đầy
sỏi, chắc chắn không phải là
mới được làm gần đây...

Claire cảm thấy ớn lạnh.

Một tia sáng đỏ từ cái ống
nhòm lazer xuyên qua làn
sương mù trước mặt, quét
thẳng về phía cô từ chỗ nào đó
ở phía trên. Có một ban công
thấp phía bên phải của cô, cái
cầu thang dẫn lên đó nằm sát

bức tường phía đông.

Cái cầu thang, chỗ nắp!

Đó là những gì mà cô có

thể nghĩ ra được trước khi cái

chấm đỏ nhỏ lướt ngang ngực.

Cô phóng người ra khỏi lối đi

ngay khi phát súng đầu tiên

xuyên thủng bầu không khí

lạnh lẽo, viên đạn găm sâu vào

đài phun nước nhỏ bằng đá.

Cô lăn tròn và chạy nhanh về

phía cầu thang, trong lúc tia

sáng đỏ giật lại và rà rà để tìm

cho được cô. Pằng, thêm một

phát thứ hai, tuy hụt nhưng đủ

gần để cô có thể nghe tiếng

viên đạn cắt xuyên qua không

khí, gây ra một âm thanh the

thé. Cô ấy thoáng nhìn thấy kẻ

đi sẵn trước khi cúi xuống nắp

sau cái lan can thấp bằng đá,

không ngạc nhiên gì khi nhận

ra mái tóc vàng bóng mượt và

bộ vết đỏ được tô điểm bằng

vàng.

Cô cảm thấy tức giận hơn
là sợ, đáng lẽ phải cảnh giác
hơn sau những gì đã trải qua -
và cô hầu như đã mệt lữ vì
một tên kỳ quặc lén lút thuộc
giai cấp quý tộc.

*Phải ngưng cái trò này
ngay.* Claire gác khẩu súng lục
của cô lên tay vịn cầu thang
bằng đá và nã hai phát về
hướng ngài Alfred. Ngay lập
tức cô nhận được những tiếng
thét đau đớn tức giận. *Cho mi
nắm mùi bị một kẻ tay mơ bắn
trả.*

Tận dụng thời điểm hấn bị
bất ngờ, Claire trèo lên ba bậc
thang và đánh liều nhìn qua
tay vịn, vừa đúng lúc thấy hấn
chạy về phía cánh cửa ở bức
tường phía tây và đóng sầm
lại.

Cô nhảy lên cầu thang và

đuổi theo hắn, tông thẳng vào
cửa và đi xuống một đại sảnh
nhuộm đầy ánh trắng, những
tia sáng mỏng manh nhẹ
nhàng xuyên thấu bóng tối.

Đuổi theo hắn lúc này thật sự
không phải là một quyết định
sáng suốt, cô không muốn bị
lọt vào bẫy phục kích của hắn
nữa. Cô thấy một thứ giống
như máy bán nước ngọt ở cuối
đại sảnh, và vẫn nghe được
tiếng bước chân đang chạy
của hắn...

...và nghe tiếng cửa đóng
sầm lại trước khi cô đến được
cuối hành lang, nơi đó có một
căn phòng nhỏ với hai cái máy
bán hàng tự động và hai cánh
cửa cho cô lựa chọn.

Claire do dự, hết nhìn cái
này tới cái kia – rồi đặt hai tay
lên đầu gối để lấy hơi, từ bỏ
việc truy đuổi. Cô biết là hắn

đang đứng ở phía bên kia của
một trong hai cánh cửa này,
đợi cho cô đi qua đó. *Coi như*
ghi được một điểm trước
thằng gàn ấy. Dù gì cũng
không phải là một chiến thắng
vẻ vang. Chỉ cần một chút may
mắn nữa là sẽ cô sẽ sớm rời
khỏi hòn đảo này, gã Alfred
Ashford sẽ chỉ còn là một ký
ức tồi tệ.

Một lát sau, cô đứng thẳng
dậy, bước đến chỗ hai cái máy
bán hàng tự động để kiểm tra -
một cái bán snack còn cái kia
thì bán nước giải khát. Cô
thình lình nhận ra mình đang
đói cồn cào và rất khát nước.

Lần cuối cùng cô ăn là lúc nào
nhi? Cả hai cái máy đều đã
hư, nhưng bằng vài cú đá trời
giáng cô đã giải quyết được
vấn đề hết sức nhẹ nhàng. Hầu
hết đều đã bị ôi thiu, nhưng

cũng còn vài túi đậu hỗn hợp
với mấy lon nước cam có thể
dùng được. Tuy không bằng
một bữa ăn tối, nhưng dù sao
đi nữa, trong tình cảnh này thì
thu hoạch được như vậy cũng
không phải tồi. Cô ăn ngấu
nghiến, rồi nhét mấy gói chưa
khui vào túi áo để dành, bất
giác cảm thấy tự tin hơn hẳn.

*Vậy... cửa số một hay cửa
số hai? Sắp-ngửa-sắp-ngửa...*

Cửa màu xám, cái nằm bên
phải hành lang. Cô ngờ rằng
gã Alfred vẫn đang kiên nhẫn
đứng chờ, vì thế cô cẩn thận
nép sát người vào cánh cửa để
đề phòng, đẩy nó mở ra bằng
nòng súng 9 ly.

Claire thở phào nhẹ nhõm.

Đây là một căn phòng nhỏ ấm
cúng, có hai chiếc giường và
một cái máy đánh chữ đặt trên
bàn, một cái hòm đầy bụi bặm

nằm trong góc. Có vẻ an toàn,
vậy là gã Alfred phải ở cửa số
một. Cô bước vào bên trong và
bắt đầu tìm kiếm, lục lọi trong
đống đồ linh tinh nằm trên một
cái giường – và nín thở lại, hai
mắt mở to.

Cảm ơn nhé, ngài Alfred!

Ai đó đã vớt một cái túi đồ
lên giường, và nó rơi xuống kế
bên cây cột, trong đó có chứa
một ống tiêm và hai cây kim
đã tiệt trùng, một hộp diêm
không thấm nước, một nửa
băng đạn cỡ 9 ly, và một nửa
lọ thuốc cầm máu cùng loại
với thứ mà Rodrigo đã dùng
hết, chính xác đây là thứ mà
cô đang tìm. Có vài món đồ lặt
vặt dư thừa trong túi đồ còn
sót lại, một cây viết, một cái
tuốc nơ vít nhỏ và một bao cao
su chưa sử dụng... cuối cùng
cô đã có thể tròn mắt mà cười

toe toét. Thật thú vị, ai đó đã
xếp vào đây những thứ hết sức
cần thiết.

Nụ cười của cô chợt tắt đi
khi phát hiện có những vết
máu dính trên túi, nhưng dấu
sao vẫn còn thoải mái hơn
những gì đã gặp trong ngày
hôm nay. Cô chất đồ đạc vào
túi và buộc nó ngang hông, bỏ
qua đó vài món đồ từ cái túi
chật ních của mình. Thật khó
tin là cô lại gặp may như vậy.

Thuốc chính là điều làm cô
quan tâm nhất, nhưng tìm
được thêm đạn lại còn tuyệt
vời hơn. Dù chỉ có một băng
đạn, nhưng nó đáng giá chẳng
khác gì một món quà của
thượng đế ban tặng.

Việc lục lọi phần còn lại
trong căn phòng không mang
đến thêm kết quả nào nữa,
nhưng chẳng sao cả. Cô cảm

giác như mọi chuyện đã đến
hồi kết thúc, một dấu chấm
hết cho cái đêm kinh hoàng và
khủng khiếp.

*Trở lại nhà giam và đưa lọ
thuốc này cho Rodrigo, sau
đó kiểm Steve coi cậu ta có
gặp thứ gì may mắn để đưa
mình trở về nhà không?* Cô
suy nghĩ một cách vô tư, và
bước chân ra khỏi phòng. Đây
quả là một chuyến đi khó
khăn, nhưng nếu so với thành
phố Raccoon thì nó chẳng
khác gì một buổi dã ngoại...
Tiếng kêu lách cách nặng
nề của cánh cửa chớp đang từ
từ sập xuống khiến cô thức
tỉnh. Khoảnh khắc sung sướng
chợt tan biến khi dây hành
lang, lối thoát của cô, hoàn
toàn bị khóa chặt cùng với
tiếng sập hẫng xuống của cánh
cửa.

Không! Claire lao về phía
cánh cửa chớp bằng sắt, tung
một quả đấm vào nó dù biết sẽ
chẳng ăn thua gì. Cô đã bị kẹt
bên trong, và lối ra duy nhất
bây giờ là cánh cửa còn lại mà
cô chưa chạm đến, chỗ mà gã
Alfred đã đi qua.

“Chào mừng cô, Claire,”
một giọng nói vang lên, vẫn cái
kiểu kiêu căng đều giả mà cô
đã từng nghe trước đây. Có
một cái máy truyền thanh nội
bộ gắn trong góc phòng, ngay
bên trên cái máy bán hàng tự
động.

Chào mi, Alfred, cô chán
nản nghĩ thầm, chẳng muốn để
hắn thỏa mãn khi thấy được vẻ
sợ hãi hay giận dữ của cô.
Toàn bộ căn phòng này chắc
chắn đã được gắn thiết bị theo
dõi từ xa, cô thật quá ngu
ngốc khi không nghĩ tới nó,

không thấy camera đầu có

nghĩa là nó không có.

“Cô sắp bước vào một

vòng chơi đặc biệt đây,”

Alfred tiếp tục. *“Và có một*

người bạn rất được ta yêu

thích đang chờ gặp cô; ta

nghĩ cả hai sẽ có một màn

trình diễn ra trò. Thật tuyệt

vời, không thể chờ nổi nữa.”

“Đừng kết thúc quá sớm

nhé Claire, ta muốn được xem

thỏa thích một tí.”

Hắn cười, tiếng cười điên

loạn rúc rích đến là khó chịu,

và rồi hắn biến mất.

Claire nhìn chăm chăm về

phía cánh cửa mà cô chắc hẳn

phải đi qua, cân nhắc những

phương án có thể. Điều hay

ho nhất mà Chris đã dạy cô,

đó là luôn có nhiều lựa chọn;

chúng có thể chẳng ra gì,

nhưng vẫn luôn có một cái để

chọn, hơn nữa, nghĩ đến giải

pháp thay thế sẽ giúp cho

mình bình tĩnh lại.

Mình có thể trốn vào căn

phòng an toàn, sống bằng mấy

gói snack và bắp rang trong

khi chờ đợi Umbrella xuất

hiện. Mình có thể ngồi đây và

câu nguyện sẽ có một nhóm

đồng hành nào đó đến cứu

giúp, hoặc cố gắng chui qua

cái cửa thép chết tiệt kia,

hoặc mở đường xuyên qua

tường... với tuốc nơ vít và vài

thứ bảo hộ cùi chỏ, chắc chắn

mình sẽ làm được điều đó

trong vòng 10,000 năm nữa.

Cũng có thể tự sát. Hay là đi

qua vòng chơi của gã Alfred,

đối diện với cái đang chờ đợi

mình.

Có hàng đông chọn lựa,

nhưng cô tin là chỉ có một cái

có khả năng thực hiện được.

Về cơ bản mà nói thì chẳng

có lựa chọn nào hợp lý cả.

Phần còn lại trong cô phản

đổi. Giờ này lẽ ra mình nên ở

trong ký túc xá, ăn một cái

pizza nguội, chuẩn bị cho mấy

bài trắc nghiệm.

Mục tiêu đã định, cô chua

chát nghĩ thầm, đồng thời với

tay lấy một băng đạn đầy từ

cái túi mới nhặt được, và nhét

một băng khác vào trong áo

ngực để tiện sử dụng. Đã tới

lúc để xem gã Alfred và đám

tay chân của hắn đang âm

mưu gì ngoài đó, xem liệu

Umbrella đã tìm ra công thức

để chế tạo một chiến binh sinh

học hoàn chỉnh nào chưa.

Claire tiến lại gần cánh cửa và

dừng lại, tự hỏi mình có nên

dấn thân vào cuộc chiến với

những suy tư về cuộc sống, về

tình yêu, rằng liệu mình có sẵn

sàng để chết hay chưa... và
rồi quyết định sẽ quan tâm đến
những thứ đó sau. Nếu như
không thể có được “sau này,”
thì cô đâu cần lo nghĩ về nó
nữa, đúng không?

*“Mình thông minh đấy
chứ,”* cô thì thầm, và đẩy
cánh cửa mở ra trước khi hồn
vía bay mất.

Chương 6

MỌI THỨ ĐỀU HOÀN

HẢO.

Những camera được lắp đặt
sẵn giúp hấn có thể quan sát
từ nhiều góc độ, tất cả đều
hiển thị đầy đủ màu sắc, “đầu
trường” được bật đèn sáng
trung, chỗ ngồi tiện nghi. Hấn
chỉ tiếc là mình không đủ thời
gian quay lại sào huyệt bí mật,
để thưởng thức màn kịch với
Alexia ngồi bên cạnh- nhưng
thôi, đổi lại thì mọi việc đã tiến

triển một cách thuận lợi.

Phòng điều khiển của trung tâm huấn luyện có đầy đủ các camera, cho phép chuyển đổi qua lại chỉ bằng một nút nhấn, bảo đảm mang lại góc nhìn tốt nhất có thể.

Alfred mỉm cười, quan sát Claire ngập ngừng trước cửa, hết sức hài lòng khi kế hoạch của mình đã đạt kết quả mỹ mãn. Cô ta đã rượt theo hấn như dự tính, rồi vùng vẫy dữ dội khi rơi vào bẫy. Hấn không ngờ cô ta dám bắn trả, nhưng khi hồi tưởng lại thì việc đó cũng chả nhằm nhò gì. Thật sự, nó chẳng qua là một khúc nhạc dạo đầu, khiến cho cái chết hiển nhiên của cô ta thêm phần thi vị, thù hận cá nhân chẳng qua là một thứ bổ sung giúp cho cuộc chơi đa dạng hơn.

OR1, vũ khí sinh học cao cấp được đặc chế cho chiến trường, là một trong những thứ ưa thích nhất của Alfred. Bọn Sâu cát An3 cũng rất ấn tượng, chúng đạt chuẩn của Hunter 121 và cực nhanh, nhưng OR1 còn đặc biệt hơn – phần khung xương người lộ hẳn ra ngoài, đặc biệt ở mặt và thân, khiến chúng trông giống hệt một Tử Thần đích thực. Bộ mặt toàn xương lòi ra dưới những sợi gân nhân tạo y như thật, toát lên vẻ chết chóc ghê rợn. Chúng không chỉ nguy hiểm không thôi; mà còn gieo rắc nỗi kinh hoàng đến cùng cực bằng hình dáng bề ngoài. Các nhân viên trên đảo đã gọi chúng bằng cái tên

Bandersnatche, một từ vô
nghĩa trong một bài thơ nào
đó, nhưng lại hết sức thích
hợp với khuôn mẫu và chức
năng đặc trưng của chúng.

Có

ba

mười

con

ở

Rockfort, một nửa trong đó

hãy còn ngủ đông, có điều

Alfred chỉ đếm thấy có tám

sau đợt tập kích...

... *Ô!* Claire đang mở cửa.

Alfred khoái trá dồn hết

mọi chú ý vào cô gái, tay trái

đặt trên điều khiển camera,

tay phải mân mê trên nút điều

khiển phong tỏa khu vực.

Claire bước vào ban công

của gian nhà hai tầng rộng lớn,

súng lăm lăm trong tay, cố

gắng quan sát mọi nơi cùng

một lúc. Alfred phóng to cận
cảnh khuôn mặt Claire, chờ
đợi một biểu hiện sợ sệt trên
đó, nhưng đành thất vọng
trước vẻ dửng dưng của cô.

Có vẻ do không gặp phải một
mối nguy hiểm bất chợt nào,
nên cô ta chỉ lộ vẻ cảnh giác,
không hơn không kém.

*Nhưng khi ta nhấn cái nút
này...*

Alfred cười khúc khích,
không thể kìm nổi sự hào
hứng, ngón trỏ khẽ vân vê trên
công tắc mở của hai cái
chuồng gần nhất, một trên ban
công, một ở sát bên cái thang
chuyển hàng xuống tầng dưới.

Cứ theo dự tính của hắn thì
Claire Redfield kể như tiêu đời
rồi. Đúng vậy, con nhãi ấy
không phải là điều quan trọng,
cái chết của nó cũng vô nghĩa
chẳng khác gì khi còn sống,

điều quan trọng là nắm được
quyền kiểm soát, quyền kiểm
soát của hắn.

*Và nỗi đau đớn, sự tra tấn
tinh vi, cái cách nó nhìn khi
nhận ra sinh mệnh đã đến hồi
chấm dứt...*

Alfred đã tiết chế cơ thể
một cách chặt chẽ, chặt chẽ
như cách hắn khống chế cuộc
sống của Claire. Hắn lấy làm
kiêu hãnh về khả năng kềm
chế những khao khát dục vọng
của bản thân, khả năng bộc lộ
cảm giác chỉ khi nào hắn
muốn. Tuy nhiên, ý nghĩ về cái
chết của Claire đã tạo nên
trong hắn một cảm xúc khác
thường, vượt ngoài những ham
muốn thể xác, một cảm xúc
không thể diễn tả bằng lời,
thậm chí vượt xa khỏi tầm
hiểu biết hạn hẹp của loài
người.

Alexia biết, Alfred thăm

nghĩ, tin chắc rằng người chị
xinh đẹp của mình cũng đang
theo dõi, rằng cô ta hiểu rõ cái
điều không thể diễn tả ấy. Với
cái chết của Claire, họ sẽ tiến
gần đến với nhau, gần đến độ
hai con người không thể gần
hơn; một mối liên kết kỳ diệu
phi thường, đỉnh cao tối
thượng của dòng họ Ashford.

Hắn không thể kìm nén

thêm một phút giây nào nữa.

Khi Claire tiến thêm một bước
vào giữa căn phòng, hắn khóa
chặt cánh cửa cô vừa đi qua,
chặn đường thoái lui – và nhấn
nút mở cánh cửa chớp ở tầng
hai.

Ngay lập tức, cách nơi cô

đứng chừng mười bước, một

phiên cửa kim loại chật hẹp

mở ra. Claire nhảy lùi lại, cố

gắng giữ cự ly an toàn với mối

đe dọa bất định. Một con
Bandersnatch trưởng thành
bước ra, sẵn sàng chiến đấu.
Thật là một sinh vật tuyệt vời.
Cao từ bảy đến tám feet, mang
khuôn mặt của một bộ xương
đang nhe răng cười, cái đầu
rùn xuống đầy đe dọa. Phần
thân trên vĩ đại một cách
không cân đối, được hỗ trợ
bởi thứ vũ khí bất ly thân – đó
là cánh tay phải, vạm vỡ chẳng
kém gì cặp chân to cỡ thân
cây, dài có đến hơn nửa chiều
cao cơ thể, gang tay rộng đến
độ có thể chop gọn nguyên cả
ngực một người. Tay trái của
nó thì khô quắt lại, nhỏ bé và
méo mó, nhưng Bandersnatch
chỉ cần một tay thôi.
Alfred hy vọng được thấy
cô ta bộc lộ phản ứng, nguyên
rủ hoặc gào thét chẳng hạn,
nhưng cô chỉ im lặng trong lúc

thoái lui ra sau, tới khi đạt đến

cự ly mà cô cho là an toàn.

Khẩu súng khai hỏa ngay lập
tức.

Con Bandersnatch rống lên,
một tiếng gào dữ dội phát ra từ
yết hầu, rồi bắt đầu giở miếng.
Alfred đã xem nó hàng tá lần
rồi mà vẫn chưa biết chán là
gì.

Cánh tay phải khổng lồ
quạt về phía Claire, phạm vi
chắc phải đến mười lăm feet,
cơ bắp của nó được thiết kế
để kéo dài vượt trội, nhờ vào
những sợi gân và dây chằng có
độ đàn hồi...

...và nó quạt Claire xuống
sàn mà không mất chút sức
nào, cô gái ngã sóng xoài
trước khi cánh tay của
Bandersnatch tiếp tục nện tới.

Ừ, ừ!

Claire khó nhọc bật lùi ra

sau nhanh hết mức có thể, cho
đến khi lưng cô chạm phải
tường. Alfred phóng to màn
ảnh để thấy một giọt mồ hôi
lóng lánh rơi xuống từ khuôn
mặt của cô, nhưng vẫn không
có thêm một biểu hiện nào
khác ngoài sự cẩn trọng cao
độ. Cô bật dậy rồi chạy dọc
hành lang thật nhanh, hiển
nhiên không muốn bị đánh bay
khỏi ban công với đòn kẻ tiếp
của sinh vật đó.

Alfred cười nhả nhỏ, quên
khuấy nổi thất vọng khi thấy
cô không tỏ vẻ gì sợ hãi. Cô ta
đã tách khỏi vách tường trong
vài giây, vòng lại đằng góc...
*..và một chuỗi cú đâm tung
ra, ép con nhãi chết dí vào
tường... hay một cú thộp cổ
đơn giản, rồi nắm chặt cái
đầu và lắc lư không ngừng...
hoặc nó sẽ đùa nghịch với*

con bé, vòn qua vòn lại giống

như con búp bê của Alexia?

Alfred hăng hái chống

người lên, đôi góc nhìn

camera, quan sát cô gái khốn

khổ đang giương cao khẩu

súng, ngắm bắn cẩn thận bất

chấp tình thế vô vọng...

...Đoàng!

Con Bandersnatch gào lên

còn lớn hơn cả tiếng súng, cái

đầu run lẩy bẩy, những chất

lông đen kịt tuôn trào từ mặt.

Chất nước vàng bắn tung tóe

khắp thành ban công, cả máu

lẫn những thứ khác, rồi nó cố

gắng nâng cánh tay lên để bảo

vệ lấy vết thương. Mọi chuyện

diễn ra quá nhanh, quá khốc

liệt, giống như chứng kiến một

vòi nước thành linh phun trào

giữa mặt hồ đang tĩnh lặng.

Cặp mắt. Con nhãi đã bắn

vào mắt nó.

Đoàng!

Claire bắn tiếp, rồi lại bắn,
và con Bandersnatch rống lên
giận dữ vì đau đớn, nó vẫn cố
gắng ôm chầm lấy cái đầu bị
thương trong lúc chuệch choạc
xoay vòng.. và rồi, trước sự
choáng váng của Alfred, nó
ngã gục xuống sàn, tiếng gào
rống biến thành một âm điệu
khàn khàn chết chóc.

Trong cơn sững sốt và hoài
nghi, Alfred rốt cuộc đã thấy
được biểu hiện trên khuôn mặt
của Claire – sự thương hại. Cô
tiến đến bên cạnh sinh vật đó
và bắn thêm phát nữa, kết liễu
nó vĩnh viễn. Rồi cô quay
người đi về phía khoang chở
hàng, dáng vẻ bình thản như
vừa bước ra khỏi bữa tiệc trưa
của một mệnh phụ.

Không – không!

Không đúng, không thể

nào, nhưng chưa xong đâu,
chưa đâu. Hấn nện vào cái
công tắc kia trong cơn điên
tiết, giải phóng sinh vật thứ
hai, một cánh cửa trượt ra
phía đằng sau những container
đang nằm ngang tầm thang
chuyển hàng.

*Lần này mày đừng hòng ăn
may nữa*, hấn nghĩ thầm, niềm
tin vẫn chưa suy giảm sau
những gì vừa chứng kiến.

Claire nghe thấy tiếng cửa mở,
nhưng đồng thùng chứa đã hạn
chế tầm nhìn của cô ta, che
khuyết hiểm họa vừa xuất hiện.

Cô ta dừng bước dưới chân
bậc thang, cảnh giác cao độ,
quan sát xung quanh để tìm
nơi vừa phát ra tiếng động.

Con Bandersnatch thứ hai
bước ra khỏi chuồng và đứng
thẳng lên, vịn vào một thùng
kim loại lớn, cái nằm trên đỉnh

của chồng thùng cao mười
feet. Nó leo thẳng lên trên
không mấy khó khăn - và
Claire vẫn chưa hề hay biết,
cô ta đang tập trung chú ý về
góc tối đối diện.

Con Bandersnatch nhào
xuống. Claire phát giác ra nó
vào phút chót, nhưng đã quá
muộn để có thể tránh né. Nó
bóp những ngón tay lực lưỡng
quanh cổ cô ta và nhấc lên,
ngắm nghía cô như một con
mèo ngắm nghía chuột.

Một con chuột, Alfred nghĩ
thầm, nỗi vui mừng tràn ngập
khi thấy cô gái buông rơi vũ
khí và giãy giụa cật lực, bầu
vào nắm tay cứng như thép
của OR1 một cách vô vọng –
- và sự tập trung của Alfred
bị đứt quãng bởi tiếng kính vỡ
đâu đó trên màn hình, âm
thanh và hành động xảy ra

thình lình khiến cho con

Bandersnatch rống lên, buông

rơi Claire.

Cái gì...?

Cửa sổ, Alfred tự trả lời

mình trong lúc hãi hùng chứng

kiến tên tù nhân trẻ măng,

Burnside, xuất hiện trong tầm

camera, hai khẩu súng khai

hỏa cùng lúc về phía sinh vật

đang giật mình – và nó rống

lên khi Claire vồ lấy vũ khí để

gia

nhập

cuộc

chiến.

Bandersnatch cố gắng phản

kích, cánh tay của nó quạt về

phía người mới đến, nhưng bị

đẩy bật ra sau bởi những tràng

đạn ghim liên hồi vào cơ thể,

sau cùng ngã gục vào trong

đồng thùng chứa. Chết tươi.

Alfred lần tay tìm nút điều

khíên thang chở hàng mà
không hề ý thức việc mình
đang làm, một phần trong hấn
nhớ là có ít nhất một con OR1
nữa bên dưới, cùng với một số
vật chủ nhiễm virus. Hai đứa
nhóc kia đang loạng choạng
khi sàn nhà bắt đầu hạ xuống,
đưa chúng đến tầng hầm của
khu huấn luyện. Không có
camera nào ở đó, nhưng việc
thường lẫn cái chết của bọn
nó không còn là mối bận tâm
của Alfred nữa – cho tới khi
nào bọn nó chết thực sự.

*Không thể nào, sao lại thể
được.* Lũ OR1 lẽ ra đã dễ
dàng kết liễu Claire và thằng
bạn kỳ đà cản mũi mới phải,
thế nhưng bọn nó vẫn sống
nhẫn, còn mấy con thú cưng
của hấn lại chết tươi. Hấn cố
gắng tự thuyết phục rằng hai
đứa sẽ sớm bỏ mạng dưới tầng

hâm, nơi đã bị khóa kín và cô
lập sau đợt rò rỉ virus đầu tiên,
thế nhưng lúc này không có gì
bảo đảm cả.

“*Alexia*, ” Alfred thì thào,
cảm thấy máu chảy rần rật
trên mặt, vừa kích động vừa
xấu hổ. Hắn phải giải bày với
cô ấy, rằng đây không phải lỗi
của hắn, rằng cái bẫy của hắn
vốn rất hoàn hảo, chuyện xảy
ra chỉ là bất khả kháng... và
hắn sẽ phải nuốt lấy vẻ lãnh
đạm trong ánh mắt của cô,
giọng nói êm dịu ngọt ngào
pha lẫn thất vọng khi cam
đoan với hắn rằng cô đã hiểu.
Nếu có điều gì vượt hơn cả
nỗi xấu hổ, thì đó là hắn vừa
phát giác ra mình hận Claire
không thể tả, lòng căm thù của
hắn cháy sáng hơn cả vạn ánh
sao băng. Bằng mọi giá phải
khiến con nhãi ấy chịu đựng

khổ sở, cả nó lẫn thằng bạn
cứu tinh của nó. Alfred sẽ
không ngừng nghỉ chừng nào
hai đứa nó còn chưa bị ăn tươi
nuốt sống. Hắn thề với lòng.

*

* *

“Steve, phía bên kia,”

Claire nói, cùng lúc khoang
chuyển hàng bắt đầu di động.
Steve gật đầu. Claire nạp đạn
còn Steve thì leo lên trên hai
cái thùng khá nặng nề, hai
khẩu Luger hờm sẵn. Cứ như
thề đã thỏa thuận từ trước,
không ai nói tiếng nào trong
lúc thang chuyển hàng hạ
xuống, cùng lặng lẽ quan sát
xem chuyện gì sẽ đến.

Cậu ấy đã cứu mạng mình,

Claire ngạc nhiên nghĩ thầm,
trong lúc nhìn vách tường lõm
đốm dầu mỡ trôi qua, huyết
quản toàn thân sôi réo sau khi

suýt nữa là đi đời. Và Steve
Burnside, người mà cô cho là
có ý tốt nhưng chỉ gây rắc rối,
một anh chàng chỉ giỏi khoác
lác không hơn không kém, đã
giúp cô giữ lại cái mạng.

*Mặc dù có thể cậu ta chỉ
làm chậm lại cái điều không
thể tránh khỏi...*

Cô không rõ Alfred đang
nghĩ gì trong đầu, nhưng cô
không mong được gặp thêm
một “người bạn” nào của hấn
nữa. Hai con quái vật mặt lòi
xương sọ với cánh tay như cao
su đã là quá đủ. Cô phải may
mắn lắm mới thoát thân được
chỉ với vài vết bầm và một cái
cổ đau điếng.

Claire cứ nghĩ thang chuyển
hàng sẽ đưa họ xuống một khu
vực đầy những sinh vật đột
biến, nhưng thực tế đã làm cô
thất vọng một cách dễ chịu.

Cái thang đồ sộ chỉ đơn giản là
dừng lại. Theo cô thấy thì chỉ
có một lối ra duy nhất, và mặc
dù cô không có chút kỳ vọng
nào về sự an toàn phía bên kia
cánh cửa, nhưng xem ra cả hai
chưa gặp phải mối nguy nào
vào lúc này.

“Claire, coi nè!”

Steve leo trở lại, cầm trong
tay một thứ giống như súng
máy, dạng hình hộp, trông đen
thui đầy vẻ chết chóc với một
dây đạn lấp ngoài.

*“Nó nằm sau mấy cái
thùng gỗ,”* Steve khoái trá nói.

Cậu ta đã nhét mấy khẩu

Luger vào thắt lưng. *“Cỡ 9 ly,
giống như đạn của khẩu*

Luger và vũ khí của lính canh.

Còn nữa nè.”

Cậu luồn tay vào một trong
mấy cái túi quần, lấy ra ba

băng đạn loại M93R. *“Tôi đã*

*lục thấy trong xác lính canh
trên đường quay lại từ bến
tàu. Tôi thích khẩu Luger hơn,
nên với cái này...” Cậu ta vẫy
vẫy món vũ khí mới, cười toe
toét. “Tôi không cần thêm vũ
khí nữa. Cô có thể lấy nó.”*

Claire đón nhận khẩu súng
và băng đạn, không biết phải
cảm ơn thế nào về những gì
cậu ta đã làm, nhưng đầu sao
cũng cứ thử xem.

*“Steve... nếu cậu mà không
xuất hiện...”*

“Bỏ đi,” cậu ta vừa nói vừa
nhún vai. *“Bây giờ chúng ta
chẳng ai nợ ai.”*

*“Ừm, dù gì cũng cảm ơn
cậu,”* Claire nói, nở nụ cười
ấm áp.

Cậu ta cười đáp lại, và cô
thấy vẻ quan tâm thật sự
thoáng qua trong ánh mắt cậu
ấy, một sự chân thành khác

hắn với cách cư xử điệu bộ trước đây. Không biết nên làm gì, nên cô hướng cuộc nói chuyện sang chủ đề khác.

“Tôi tưởng cậu đang chờ ở bến tàu,” cô nói.

“Nó không thật sự là bến tàu,” Steve trả lời, và kể lại cho cô những chuyện xảy ra sau khi họ chia tay. Chiếc thủy phi cơ là một tin quá tuyệt; còn chuyện một lần nữa phải đánh vật với những chìa khóa kỳ quặc của Umbrella xem ra không tốt cho lắm.

“...và khi không thể tìm ra chúng, tôi nghĩ mình nên đi loanh quanh và thử xem cô có gặp thứ gì tương tự không,” cậu ta chầm dứt và nhún vai, cố tỏ ra lãnh đạm. *“Đúng lúc đó thì nghe tiếng súng. Còn cô, có tìm được thứ gì hay ho không? Dĩ nhiên là ngoài mấy*

con quái vật của Umbrella

ra.”

*“Có đấy. Cậu biết Alfred
Ashford không?”*

*“Chỉ biết rằng hắn và cô
chị của hắn là một cặp bệnh
hoạn,” Steve đáp ngay. “Và
đám lính canh thì kinh sợ hắn.
Có thể nói vậy căn cứ vào
cách bọn chúng né tránh việc
đối thoại với hắn. Tôi còn
nghe nói, hắn đã đẩy những
phụ tá của chính mình vào
bệnh xá. Có vài tay bác sĩ bị-
vất-kiệt-sức làm việc trong
đó, và theo tôi ước đoán, có
nhiều tù nhân đã bị đưa đến
bệnh xá rồi không bao giờ trở
lại. Chẳng cần phải thiên tài
mới biết chuyện gì xảy ra
trong đó.”*

Claire gật đầu như bị thôi
miên. “Còn cô chị?”

“Không có nhiều thông tin,

ngoài trừ việc cô ta dường

như tàn tật,” Steve nói.

“Thậm chí không ai biết trông

cô ta thế nào. Tôi nghĩ tên cô

ta là Alexia... hay Alexandra

gì đó, không nhớ lắm. Sao

vậy?”

Claire bắt đầu thuật lại cho

Steve nghe về cuộc chạm trán

với Alfred, rồi tóm lược ngắn

gọn về nơi cô vừa đi qua và

những gì tìm được trong đó.

Khi cô đề cập đến túi thuốc,

Steve nhắm mắt lại – rồi chớp

mắt, khuôn mặt bất chợt lộ ra

vẻ hăng hái.

“Có

thể

gã

Umbrella

này...”

“Rodrigo,” Claire chỉnh.

“Được

rồi,

sao

cũng

được,” Steve sốt ruột nói. “Có thể gã biết gì đó về mấy cái

chìa khóa. Như chúng được

giấu ở đâu chẳng hạn.”

Ý kiến hay. “Sẽ đỡ mất

công đỡ tung cả hòn đảo lên,

đúng không?” Claire nói.

“Vậy cậu đang trù tính đường

quay lại nhà giam chứ? Cứ

cho là chúng ta có thể rời

khỏi chỗ này.”

“Ồ, tôi sẽ quét sạch đường

đi cho cả hai ta,” Steve nói

với một giọng chắc nịch. “Cứ

để tôi lo.”

Claire há miệng ra, tính

cảnh cáo anh chàng về mối

nguy hiểm của sự tự mãn, nhất

là khi dấy vào Umbrella, và rồi

ngậm miệng lại. Có lẽ chính

lòng tin vào bản thân đã khiến

cậu ta tiến xa được đến gần

này – bằng cách không cam

chịu thất bại, cậu ta đã vạch ra
cho mình con đường chiến
thắng.

*Lý thuyết là vậy, thực tế rồi
sẽ biết.* Ít nhất cũng có cô ở
đây để yểm trợ cho cậu ta.

*“Chúng ta đang ở tầng một
của khu huấn luyện,”* cậu ta
nói tiếp. *“Có nghĩa là đang ở
dưới tầng hầm. Tôi biết điều
đó theo...”*

Steve bối rối lắc đầu không
biết vì lý do gì, nhưng trước
khi cô kịp hỏi han, cậu đã lại
tiếp tục như không có gì xảy
ra.

*“Có một phòng cơ khí, và
một hệ thống cống... nó chung
là chúng ta sẽ đi lối này,”* cậu
hướng về phía cánh cửa.

Claire quyết định không chỉ
ra rằng ở đây có mỗi một cái
cửa thôi chứ mấy, cô đã thấy
nó từ trước rồi. *“Tôi sẽ theo*

sau cậu.”

“*Bám sát nhé,*” Steve nói một cách mạnh bạo, cậu tiến tới cánh cửa và nhìn lại qua vai, tỏ vẻ hết sức dữ dằn, quai hàm bạnh ra và hai mắt nhúu lại. Claire nửa muốn phát cáu nửa muốn tức cười, rồi quyết định coi như đó là một biểu hiện dễ mền. Mãi đến lúc Steve mở cửa, cô mới trở về với thực tại khi một loạt mùi thối bủa vây xung quanh. Cô dừng ngay những mối quan tâm vật vãnh để tập trung vào vấn đề sống còn.

Toàn bộ kiến thức về súng ống của Steve có thể tóm gọn lại trong vòng năm giây, nhưng cậu biết mình cần làm gì. Và cậu quyết định, là nếu có gặp phải thứ gì đó bất thường thì cứ bóp cò súng ngay tức khắc, một việc quá dễ.

Steve rời thang chuyển
hàng trong trạng thái cảnh giác
cao độ, và thấy cơ hội để thực
thi cái việc quá dễ đó đang
cách mình không tới mười
bước. Năm đứa - để xem, năm
rưỡi, nếu tính luôn cái đồng lê
lết dưới sàn đang bị chẹt bởi
mấy cái kệ - tất cả những việc
cậu phải làm là siết cò, và cố
ghì chặt khẩu súng để nó
không nảy ra khỏi tay.

Đoàng! Đoàng! Đoàng!

Đoàng!

Đoàng!

Đoàng!

Đoàng

Cậu quét vũ khí từ trái sang
phải, ngón tay nới lỏng cò
súng khi mớ óc nhũn nhão của
con zombie cuối cùng văng
khỏi đầu. Mọi thứ giải quyết
xong chỉ sau vài giây, nhanh
đến độ khó tin – cứ như thể

cậu chỉ cần ho lên một cái là
cả tòa nhà sẽ nổ tan tành xác
pháo.

Claire đang quan sát cái
món pizza dưới sàn trong lúc
cậu rà quét xung quanh, và khi
quay lại nhìn với niềm hân
hoan chiến thắng, cậu hơi
ngạc nhiên thấy cô không hề
cười... mãi đến mấy giây sau,
khi đã nghĩ thông suốt, cậu
mới tự thấy đôi chút hổ thẹn.

Họ đâu có phải là những con
người thật sự nữa. Cậu thừa
biết rằng nếu lỡ bị nhiễm, cậu
sẽ muốn có người ban cho
mình một viên đạn để khỏi gây
thêm nguy hại – nói cách khác
là mong mỗi được ai đó giúp
cậu chết thật chóng vánh, còn
hơn để cậu bị mục rữa trên đôi
chân.

*Nhưng họ đã từng là
người. Những chuyện xảy ra*

*với họ nhất định rất kinh tởm
và bất công, không nghi ngờ
gì nữa.*

Đúng vậy, và có lẽ cậu nên
cư xử có chừng mực hơn mới
phải. Nhưng ở khía cạnh khác,
khẩu súng thật tuyệt quá, còn
họ chỉ là zombie. Đây là một
chủ đề nhạy cảm, nó không
phải là chuyện về cái gã mà
cậu đã đối xử tệ bạc nữa, vì
vậy cậu quyết định ít nhất
cũng không nên cười trước
mặt Claire. Cậu đâu có muốn
cô ấy nghĩ mình là một thằng
điên khát máu.

Steve ngấm vũ khí về phía
cánh cửa đằng trước, rồi sang
phải, chắc hẳn là cả hai đã đi
đúng hướng. Theo cậu tính
toán, con đường đang đi ít
nhất cũng dẫn được họ đến
gần sân trước của khu huấn
luyện.

Claire gật đầu, và Steve lại tiếp tục đi tới trước, đẩy cánh cửa mở ra rồi bước qua nó.

Họ đang đứng ở đoạn giữa của một cầu thang trống trải, phía dưới là phòng cơ khí. Một căn phòng đầy những thứ máy móc ồn ào, mòn vẹt, to đùng, mà Steve thì chưa từng biết cái nổi hơi nó thật sự trông ra làm sao. Có bốn con zombie loanh quanh đoạn giữa họ và những bậc thang lên trên, về phía đối diện của căn phòng ồn ào lạnh lẽo. Steve nâng súng lên chuẩn bị bắn, thì Claire vỗ lên tay cậu và sấn tới ngay kế bên.

“*Để tôi,*” cô nói, và ngắm khẩu 9 ly vào nhóm zombie – không hấn vậy, theo cậu thấy, cô ấy đang nhắm xuống cái gì đó phía sau chúng...

...và BÙM, ba con zombie rơi xuống, cháy đen và bốc

khói. Đẳng sau chúng lúc này
là phần còn lại của một cái
thùng dễ cháy loại nhỏ, một
thanh kim loại cong queo lờm
chớm bị ám khói. Con zombie
thứ tư cũng bị nổ trúng, nhưng
tương đối nhẹ. Claire giải
quyết nó bằng một phát ngay
đầu, trước khi cất tiếng.

“Phải tiết kiệm đạn,” cô
nói ngắn gọn, rồi lướt qua bên
cạnh cậu để đi xuống những
bậc thang. Steve theo sau, có
đôi chút bị cô làm nể sợ,
nhưng vẫn tỏ vẻ dửng dưng
theo cái cách cậu đã định sẵn.
Có một điều cậu biết được về
phụ nữ, đó là họ không thích
những anh chàng có bộ mặt
thần thờ đến ngu ngốc.

*Nếu không như vậy, cô ấy
sẽ nghĩ mình chẳng ra gì, cậu
ta tự nhắc mình. Cô ấy chỉ...
khá là tỉnh táo thôi.*

Claire đến bên cửa và chờ
Steve theo kịp, khẽ gật đầu khi
thấy cậu đã sẵn sàng. Cả hai
cùng thả lỏng người khi cô đẩy
cửa, và cậu cảm thấy tim mình
đập loạn lên khi bờ vai của cô
giãn ra. Hiện ra trước mặt là
một lối đi bằng đá, tối om,
trông trái, một bên rộng mở.
Có tiếng nước chảy đâu đó
bên dưới, và một cánh cửa hẹp
ngay phía trước, nhìn giống
cửa vào thang máy loại đời cũ.
*“Khởi đầu có vẻ hơi dễ
dàng,”* Claire khẽ nói.
“Ừ,” Steve thì thào đáp lại.
Chẳng giống một màn chơi
của gã Alfred chút nào.
Cả hai đi được nửa đường
thì nghe có tiếng vang phát ra
đâu đó từ dòng nước tối om
bên dưới. Một âm thanh lạnh
lãnh cao vút đến kỳ quặc,
không giống người cũng không

giống thú vật. Dù là gì thì coi
bộ nó cũng đang cực kỳ bực
bội – và tiếng vang dồn dập
cho thấy nó đang tới gần hơn.

Khẩu súng của Steve sẵn
sàng nhả đạn, nhưng Claire đã
tóm lấy cánh tay cậu và lùi đi
như bay. Họ bỏ đến bên thang
máy trong vòng không đầy hai
giây, Claire kéo giật cánh cửa
và xô cậu ta vào trong buồng
thang máy, rồi lao theo theo
ngay lập tức sau khi đã đóng
sập cửa.

*“Thôi nào, đâu cần phải xô
đẩy dữ vậy,”* Steve nói, xoa
xoa tay ra vẻ bực bội.

“Xin lỗi,” cô vừa đáp vừa
vén mấy sợi tóc lòa xòa sang
một bên tai, biểu lộ một sự lo
lắng mà cậu chưa từng thấy
trước đây. *“Chỉ là... tôi đã
từng nghe âm thanh đó. Bọn
Hunter. Tôi nghĩ chúng đang*

*được triệu tập, một tin cực kỳ
tồi tệ. Có hàng tá con đã xông
ra hôi ở Raccoon.”*

Cô nở nụ cười yếu ớt,
khiến cậu thỉnh thoảng cảm thấy
muốn choàng tay qua người
cô, muốn siết chặt lấy tay cô
hoặc thứ gì đó. Nhưng cậu đã
không làm gì hết.

*“Cậu biết không, nó gọi lại
những ký ức tồi tệ,”* cô nói tiếp.

Raccoon... chính là nơi đã
bị tiêu hủy vài tháng trước,
nếu cậu không làm, ngay
trước khi cậu đến Rockfort.

Chính tay cảnh sát trường đã
gây ra chuyện đó. *“Có phải
Umbrella đã làm gì đó với
Raccoon?”*

Claire có vẻ ngạc nhiên,
nhưng rồi chỉ cười đáp lại
trong lúc hướng sự chú ý đến
bảng điều khiển thang máy.

“Chuyện dài lắm. Tôi sẽ kể

cho cậu nghe chừng nào ra

khỏi đây. Tầng một à?”

“Ừ,” Steve đáp, lấy lại tinh

thần. *“Thực ra, có lẽ nên lên*

thăng tầng hai. Bằng cách đó,

chúng ta có thể nhìn bao quát

khoảng sân để xem sắp phải

đương đầu với cái gì.”

“Cậu coi vậy mà cũng

thông minh đó chứ,” Claire

trêu ngươi trong lúc ấn nút đi

lên. Steve còn chưa nghĩ ra

cách cách đáp trả sao cho dí

dỏm thì thang máy đã dừng

lại, và Claire mở cửa.

Có một cánh cửa chớp

khóa kín bên tay phải, vì vậy

họ chỉ có thể đi về bên trái,

dọc theo hành lang ngắn vắng

vẽ. Có mỗi một cửa ra ở

hướng đó, và thật may mắn

làm sao, tay nắm của nó dịch

chuyển khi Claire mở thử.

Một lần nữa, chẳng có gì

làm họ giật mình hết. Cánh
cửa mở ra một ban công hẹp
té bằng gỗ, ngập trong sương
mù, từ đây nhìn xuống có thể
thấy được một căn phòng lớn
bừa bãi hỗn độn – một chiếc
xe Jeep quân đội đã rỉ sét,
hàng chồng thùng đựng dầu cũ
kỹ bản thiu, những thùng hộp
gãy vụn và đủ thứ linh tinh
khác. Trông chẳng khác gì
một kho chứa đồ, mà mặc dù
được chiếu sáng đầy đủ,
nhưng vẫn còn hàng loạt góc
ngách không thể thấy được
nếu xuống dưới đó. Steve
thậm chí còn nghe có tiếng lê
chân nữa.

Cậu dẫn thêm mấy bước
sang trái, cố gắng quan sát góc
khuất bên dưới ban công,
Claire theo sát bên cạnh. Cái
nền kê cột kẹt và dịch
chuyển dưới chân họ.

Thôi chết.

Steve thậm chí không nhận ra kịp sự va chạm, bởi lẽ mọi việc đến quá nhanh. Cậu tiếp đất bằng bên sườn trái, hai vai chấn động, đầu gối trái đụng gãy một mẫu gỗ nào đó.

Gần như ngay lập tức, một đồng thùng rơi ụp xuống cậu ta gây nên âm thanh loảng xoảng khắp chung quanh, và Steve nghe thấy tiếng rên đói khát của một con zombie.

“*Claire?*” Steve cất tiếng gọi, đồng thời nhòm dậy và xoay người, tìm kiếm cô cũng như con zombie. Cô vẫn đang nằm kẹt giữa đồng thùng và ôm nắn cổ chân. Khẩu súng văng đi cách đó mười bước. Steve dõi theo ánh mắt mở to của cô, thấy một con zombie đang lắc lư tiến tới...
...và tất cả những gì cậu có

thể làm là nhìn nó trừng trừng,
toàn thân thỉnh linh trôi giạt
đâu đó thật xa. Claire la lên,
nhưng cậu không nghe gì cả,
chỉ nhìn sinh vật nhiễm virus
ấy như bị thôi miên. Nó từng
là một người to con, thậm chí
có phần mập mạp, nhưng đã
bị ai đẩy xé toạc mất một phần
bụng. Vết thương toang hoác
nhớp nháp đang tuôn máu
thấm đầy lớp vải, khiến chiếc
áo sơ mi màu đen lại càng
thêm đen. Nó có một bộ mặt
xám ngoét và đôi mắt trống
rỗng, không khác gì những
con zombie kia, cái miệng vậy
đầy máu – có lẽ đã ăn ai đó
hoặc là bị cắn vào lưỡi.
Claire lại la lên điều gì đó,
nhưng Steve bất chợt nhớ đến
một chuyện, một tia ký ức
sống động như thật, một hồi
tưởng về việc đã qua. Lúc

được bốn hoặc năm tuổi, cậu đã được cha cho tham dự một buổi diễu hành, nhân dịp lễ Tạ ơn. Cậu đã ngồi trên vai cha, quan sát những anh hề, xung quanh toàn tiếng ồn ào, tiếng người la hét, và cậu bắt đầu khóc. Cậu không thể nhớ nổi tại sao; chỉ nhớ là cha đã nhìn mình bằng đôi mắt tràn ngập thương yêu lẫn lo lắng. Khi ông hỏi có chuyện gì, giọng ông vô cùng thân thiết và trìu mến, đến độ Steve đã choàng tay quanh cổ cha và giấu mặt đi, vẫn khóc thút thít nhưng biết chắc rằng mình rất an toàn, rằng mình sẽ không bị bất cứ tổn hại nào một khi ở trong vòng tay của cha...

“Steve!”

Claire, đang gào lên tên cậu, và Steve thấy con zombie đã đến sát bên cô ấy, những

ngón tay xám xịt nắm lấy áo

và kéo cô tới gần cái miệng

nhều nhão máu.

Steve cũng gào lên, tay siết

cò súng, đạn nổ vang như sấm

sét rồi cắm thẳng vào mặt mày

tay chân của cha cậu, hất ông

ta văng xa khỏi Claire. Cậu

vẫn bắn không ngừng, gào thét

không ngừng đến khi cha mình

nằm bất động và tiếng súng

chấm dứt, chỉ còn tiếng cạch

khô khan phát ra từ khẩu

súng, và Claire đang chạm tay

lên vai, kéo cậu quay lại trong

lúc cậu gào lên tên cha mình,

nước mắt lưng tròng.

Họ ngồi đó trong một lúc.

Khi đã có thể lên tiếng, cậu

bắt đầu kể cho cô về chuyện

đó, từng chi tiết nhỏ, hai tay

bó gối và đầu gục xuống. Cậu

kể về cha mình, người đã là tài

xế chở hàng cho Umbrella,

người đã bị bắt khi ăn trộm

một công thức từ phòng thí

nghiệm. Cậu kể về mẹ, người

đã bị bắn gục bởi bộ ba tên

lính Umbrella ngay tại nhà.

Lúc Steve gọi điện từ trường

học về nhà, bà đang nằm hấp

hối trong vũng máu và chết từ

từ dưới sàn phòng khách. Bọn

chúng đã đưa họ đi, đưa Steve

và cha cậu tới Rockfort.

“Tôi cứ nghĩ ông ấy đã

chết sau cuộc tập kích,” Steve

vừa nói vừa quệt mắt. *“Tôi*

ước gì mình đã đau buồn về

chuyện đó, nhưng rồi lại chỉ

nhĩ về mẹ, về hình bóng của

bà... nhưng tôi thật không

mong ông ấy phải chết,

không, tôi... tôi cũng yêu ông

ấy lắm.”

Thốt to lên điều đó lại càng

khiến cậu tiếp tục bật khóc.

Steve lờ mờ cảm thấy Claire

đang choàng tay qua người
cậu, vô cùng khổ sở với ý nghĩ
rằng ông ấy đã chết. Cậu biết
mình phải đứng dậy, phải tìm
những chìa khóa, rồi đi với
Claire và lái chiếc máy bay,
nhưng những việc đó dường
như không còn quan trọng
nữa.

Claire nãy giờ hầu như im
bặt, chỉ lắng nghe rồi ôm
choàng lấy cậu, nhưng lúc này
cô đã đứng dậy và bảo cậu cứ
ở yên đó, cô sẽ quay lại ngay
rồi cùng cậu rời khỏi chỗ này.

Ồn thôi, tốt thôi, cậu đang
muốn được ở một mình. Trong
đời cậu chưa bao giờ thấy kiệt
sức như lúc này, quá mệt mỏi
và nặng nề đến độ không
muốn làm gì thêm nữa.

Claire đã đi khỏi, và Steve
quyết định sẽ tìm kiếm mấy
chiếc chìa khóa, sớm thôi,

ngay khi cậu đã dừng run rẩy.

Chương 7

RODRIGO NGHỈ NGƠI

TRONG BÓNG TỐI LẠNH

LỄO MỘT CÁCH KHÓ

NHỌC. Bất chợt có tiếng

động ngoài hành lang, buộc gã

phải ráng mở mắt ra, sẵn sàng

ứng phó. Gã gồng cổ tay lên

để nhắc khẩu súng, và nhận ra

mình không đủ sức để nhắc nó

nữa.

Tao sẽ giết bất cứ đứa nào

dám quấy rầy, gã nghĩ thầm

theo thói quen thường lệ. Thật

đáng mừng, thay vì biến thành

một xác chết thì gã lại vớ được

một khẩu súng hãn hoi. Một

tên bảo vệ bị nhiễm đã té lăn

xuống cầu thang và trườn vào

nhà giam sau khi cô gái rời đi

một lúc, Rodrigo giết nó bằng

một cú đá ngay đầu rồi tước

vũ khí, lúc đó vẫn nằm trong

cái bao ngang phân hông gãy
nát.

Gã chờ đợi, vừa ước gì
mình có thể ngủ yên trở lại, lại
vừa phải cảnh giác cao độ.

Khẩu súng đã giúp đầu óc gã
nhẹ nhõm đôi chút, và góp
phần đẩy lui nỗi sợ hãi. Rồi gã
sẽ phải nhắm mắt xuôi tay,
không sớm thì muộn... nhưng
dù thế nào đi nữa, gã cũng
không muốn biến thành một
trong số bọn chúng. Tự sát có
thể nói là một tội lỗi khủng
khiếp, nhưng nếu không đủ
sức chống trả lại bọn nhiễm
virus, có lẽ gã nên tự ban cho
mình một viên đạn trước khi
rơi vào tay nó. Đường nào rồi
cũng xuống địa ngục thôi.

Những tiếng bước chân, và
ai đó đang tiến vào phòng
giam, rất nhanh. Zombie ư?

Các giác quan của gã không

còn nhảy bèn nữa, nên khó
mà nói được thứ đó đang đi
nhanh hay gã đang phản ứng
chậm, nhưng gã biết mình phải
bóp cò cho nhanh một khi còn
cơ hội.

Thình lình có một tia sáng
nhỏ xuyên thấu bóng tối – và
cô ta đứng đó, ngay trước mắt
gã như trong một giấc mơ. Cô
Redfield, vẫn sống, đang giơ
cao bật lửa, cô đề nguyên cho
nó cháy và đặt xuống bàn như
một chiếc đèn lồng nhỏ xíu.

“Cô làm gì ở đây?”

Rodrigo làm bầm, nhưng
Claire không nhìn gã ta vì bận
lục lọi cái túi ngang thắt lưng.
Gã buông rơi khẩu súng khỏi
tay, mắt nhắm lại chừng một
giây hoặc một lúc gì đó. Khi
mở mắt ra thì cô gái đang sờ
soạng cánh tay hấn, tay kia
cầm một ống tiêm.

“Đây là thuốc cầm máu,”

cô cất tiếng, giọng nói mềm
mại chẳng khác gì bàn tay,
chỗ kim châm vào khe nhói
lên rất nhanh.

*“Đừng lo, anh không bị
tiêm quá liều đâu, người ta có
viết rõ liều lượng trên lưng lọ
thuốc. Trong đó ghi rằng nó
làm chậm lại tiến trình xuất
huyết nội, nên anh sẽ không
sao cho tới khi có người đến
giúp. Tôi sẽ để bật lửa lại
đây... anh tôi đã tặng nó cho
tôi, một vật may mắn đấy.”*

Trong lúc cô nói chuyện,
Rodrigo tập trung lấy lại tinh
thần, cố gắng vượt qua sự vô
cảm trong nội tâm. Những gì
Claire nói thật khác thường,
bởi lẽ chính gã đã thả cô ta, cô
ta cũng đã đi rồi. Thế sao cô
còn quay lại giúp gã làm gì?
Bởi vì mình đã thả cô ta đi.

Nhận thức ấy nảy sinh trong

gã, nhấn chìm gã trong cơn

xấu hổ và biết ơn lẫn lộn.

“Tôi... cô thật tốt bụng,”

gã thì thào, ao ước mình có

thẻ làm gì đó cho cô, một việc

gì đó để đáp đền lòng trắc ẩn.

Gã lục lọi trong ký ức, những

lời đồn và sự thật về hòn đảo,

có thể giúp cô ấy thoát thân...

“Cái máy chém,” gã nói,

hai mắt chớp chớp, cố gắng

không để ngữ điệu bị lấp bấp

quá đáng. *“Đằng sau nó là*

bệnh xá, chìa khóa trong túi

tôi... dường như có bí ẩn ở

đó. Hẳn biết rõ động tĩnh,

những mảnh ráp của câu đố...

cô biết máy chém ở đâu

chưa?”

Claire gật đầu. *“Có. Cảm*

ơn anh, Rodrigo, nó sẽ giúp

tôi rất nhiều. Bây giờ anh

nghỉ ngơi đi nhé.”

Cô với tay vuốt mái tóc của
gã ra sau trán, một cử chỉ đơn
giản nhưng vô cùng tử tế, vô
cùng chu đáo, khiến nước mắt
gã cứ chực trào ra.

“*Nghỉ ngơi đi,*” cô lại nói,
và gã nhắm nghiền hai mắt,
trong lòng tràn ngập một cảm
giác thư thái êm đềm chưa
từng có trong đời. Ý nghĩ cuối
cùng của gã trước khi chìm
vào giấc ngủ, đó là hy vọng cô
có thể tha thứ cho những việc
gã đã làm, có thể ban cho gã
một sự khoan dung mà gã
đáng được hưởng, để cuối
cùng, có thể gã không phải
xuống địa ngục nữa.

*

* *

Rodrigo nói đúng về những
bí ẩn. Claire đang đứng ở cuối
hành lang dưới tầng hầm bí
mật, lấy hết can đảm để mở

cánh cửa trơ trụi ngay trước
mặt.

Bệnh xá phải nói là nhỏ bé
và khó chịu, chẳng giống chút
nào với những gì Claire chờ
đợi ở một khu chuyên khoa
của Umbrella – không thấy
một thiết bị y tế nào, không
một chút gì ra vẻ hiện đại. Chỉ
có mỗi một cái bàn khám
trong phòng trước, lớp sàn gỗ
nứt nẻ xung quanh vấy đầy
máu, một cái khay dụng cụ
kiểu-y-khoa nằm gần đó. Căn
phòng bên cạnh thì đã cháy
không còn hình thù; nên cô
không sao đoán được nó dùng
cho mục đích gì, nhưng có vẻ
là một nơi pha tạp giữa phòng
hồi sức và lò thiêu. Nó cũng
bốc mùi y như cái đầu tiên.
Có một văn phòng nhỏ bừa
bộn nằm cách xa căn đầu tiên,
đằng trước nó có độc nhất một

thì thể nằm sóng xoài của một
người đàn ông mặc áo khoác
trong phòng thí nghiệm, khuôn
mặt nhỏ thó xám ngoét lộ rõ
vẻ khủng khiếp. Gã không có
dấu hiệu đã bị lây nhiễm, và
căn cứ vào việc không có một
vật chủ virus nào cũng như
không có vết thương rõ rệt
nào, cô đoán gã ta đã lên cơn
đau tim, hoặc đại loại thế. Bộ
mặt co rúm đến méo mó, hai

mắt trợn trừng và mồm há
hốc, gọi lên cho cô ý nghĩ rằng
gã ta đã chết vì sợ.

Claire cẩn thận bước qua
cái xác, và tình cờ khám phá
ra bí ẩn đầu tiên của căn
phòng nhỏ này. Giày của cô
vấp trúng một thứ lúc bước
vào, mới đầu tưởng là hòn bi
hay hòn đá gì đó nằm lẫn lóc
dưới sàn – hóa ra nó là một
thứ chìa khóa hết sức khác
thường. Một con mắt thủy
tinh, đúng ra phải được gắn
trên khuôn mặt kỳ quái bằng
plastic của cái hình nộm giải
phẫu, lúc này đang liếc mắt
một cách đều cáng trong góc
phòng.

Với những điều Steve đã
nói, về việc không ai trở lại từ
bệnh xá, cộng thêm những gì
đã biết về sự hưng thú điên
loạn của Umbrella, nên Claire

chẳng hề ngạc nhiên khi khám
phá được lối đi ẩn phía sau
vách tường. Những bậc thang
đá mòn vẹt lộ ra khi cô đặt
con mắt về đúng vị trí, đương
nhiên cũng không phải là điều
gây bất ngờ. Một bí mật, một
thủ thuật, và Umbrella thì đầy
rẫy những bí mật và thủ thuật
kiểu này.

*Mở cửa thôi. Để xem có gì
nào.*

Phải vậy thôi. Cô đâu có rồi
hơi cả ngày. Cô không muốn
để Steve ở một mình quá lâu,
nói cách khác là cô rất lo lắng
cho cậu ta. Cậu ấy đã phải giết
chính cha mình; và cô không
thể tưởng tượng nổi còn có sự
đả kích tinh thần nào lớn hơn
thế nữa...

Claire lắc đầu, tự trách
mình đã lãng phí thì giờ. Điều
đó có gì quan trọng đâu khi cô

đang ở một nơi vắng vẻ đến
ghê rợn, với hàng tá người
trông như đã chết, một nơi có
thể cảm nhận được nỗi khiếp
sợ tỏa ra từ những bức tường
lạnh giá, quần quện quanh
người cô như một tấm vải liệm
tử thi...

“Có gì quan trọng đâu,” cô
nói và mở toang cánh cửa.
Ngay lập tức, có ba vật chủ
nhiễm virus lắc lư tiến đến, thu
hút toàn bộ sự chú ý của cô,
khiến cô không thể quan sát
được đầy đủ căn phòng rộng
lớn bên trong. Cả ba đứa đều
đã biến dạng tồi tệ, tứ chi tàn
khuyết, da dẻ tả tơi, các thớ
thịt thối rữa bong ra nhuộm
đầy máu. Chúng di chuyển
chậm chạp, lê mình đến chỗ
cô một cách khó khăn, và cô
có thể trông thấy những vết
sẹo đã cũ trên lớp mô trần trụi

mục rữa. Cho dù đã chuẩn bị
tinh thần từ trước, ruột gan cô
vẫn cứ cồn lên phát ói.

Ít nhất thì mọi chuyện cũng
qua rất nhanh – nhưng một sự
ngại kinh khủng đang lớn
dần trong óc cô, rằng những gì
cô hy vọng đều vô nghĩa, khi
nhìn quanh một lượt.

Lạy Chúa.

Căn phòng trang nhã đến lạ
thường dưới ánh sáng lặng lẽ
tuôn ra từ chức đèn treo. Mặt
sàn được lát đá và trang trí
bằng một tấm thảm dệt tinh
 xảo, kéo dài từ cửa đến tận
khu đặt chỗ ngồi phía bên kia
phòng. Đằng đó có một chiếc
ghế bọc nhung cầu kỳ và một
cái bàn màu đỏ anh đào, mặt
ghế quay ra cho phép người
ngồi quan sát được toàn bộ
phòng... mọi thứ có thể nói là
tệ hơn cô tưởng, tệ hơn cả cái

lãnh địa bí mật dưới lòng

Raccoon của lão Irons điên

khùng.

Có hai giếng nước xây theo

đường lối riêng, một cái có

giàn gông đóng cứng quanh

tay vịn, cái kia có một cái lồng

thép treo bên trên. Trên tường

treo lủng lẳng những dây xích,

một số có gắn theo những cái

cùm còn tốt, một số có vòng

cổ bằng da, một số nữa có lưỡi

móc. Còn vài thiết bị tinh vi

khác mà cô đã không nhìn kỹ,

những thứ có bánh răng và

đinh kim loại.

Claire đè nén nỗi ghê tởm

xuống, tập trung vào khu vực

ghế ngồi. Cách bài trí thanh

nhã của căn phòng không biết

sao chỉ càng khiến mọi thứ tệ

hại đi, chẳng khác nào tô đậm

thêm nhận thức lạnh lạc của

một tay chủ nhân bị rối loạn

tâm thần. Thường thức việc tra
tấn người ta dường như vẫn
chưa đủ, hấn ta - hay ả ta -
còn muốn chiêm ngưỡng trong
một khung cảnh tráng lệ, y
như một kẻ quý tộc loạn trí.
Cô thấy một quyển sách ở
cuối bàn và bước đến gần để
cầm lên, ánh mắt vẫn nhìn
đăm đăm tới trước. Virus,
zombie, rồi quái vật, những cái
chết vô nghĩa, tất cả những
điều đó thật kinh tởm, vừa bi
thảm vừa khủng khiếp – nhưng
sự bệnh hoạn thể hiện bởi
những dây xích và thiết bị
chung quanh mới thật sự làm
cô khiếp đảm đến tận xương
tủy, nó khiến cô hầu như mất
hẳn niềm tin vào cái gọi là
nhân tính.

Quyển sách thật ra là một
cuốn nhật ký, được bao da và
làm bằng giấy chất lượng cao

dày cộp. Bìa trong cho thấy
nó là sở hữu của Tiến sĩ Enoch
Stoker, ngoài ra không có
thêm tựa đề hay lời chú gì cả.
*“Hắn biết rõ tình hình,
những mảnh ghép của câu
đố...”*

Claire chẳng muốn chạm
vào một thứ đang nằm lơ lửng
như mời mọc người ta đọc nó,
nhưng Rodrigo có vẻ nghĩ rằng
nó có ích. Cô lật qua vài trang,
thấy chẳng có ghi ngày tháng
gì cả, và bắt đầu đọc lướt
những dòng chữ khẳng khiu
khít rịt để tìm kiếm từ khóa
hoặc tên gọi thân mật, hay thứ
gì đó về câu đố, biết đâu
đấy... và kia rồi, có một mục
ghi nhận nhiều sự kiện liên
quan tới Alfred Ashford. Cô
hít một hơi sâu và bắt đầu đọc
từ trên xuống.

Hôm nay, cuối cùng chúng

tôi đã trò chuyện một cách chi
tiết về sở thích và khoái lạc
của tôi. Ngài Ashford không
bộc bạch gì ngoài việc khích
lệ tôi, giống như gã ta đã làm
từ lúc tôi đến đây hồi sáu tuần
trước. Gã cho tôi biết, rằng
những nhu cầu của tôi hồi ban
đầu khá là khác thường,
nhưng đến giờ thì gã ta đã
nắm vững hết mọi thứ, đến
từng chi tiết. Thoạt tiên tôi
thấy khó chịu, nhưng ngài
Ashford – Alfred, gã ta yêu
cầu tôi gọi là Alfred – chứng
tỏ mình là một thánh giả đầy
hào hức. Gã nói mình và bà
chị nhiệt liệt ủng hộ việc
nghiên cứu trong giới hạn
kinh nghiệm. Gã bảo, tôi nên
coi họ như những người bạn
tri âm, và tại đây, tôi có thể
giải bày một cách thoải mái.
Thật kỳ quặc, khi lớn tiếng

diễn tả những cảm xúc, những
cảm nhận và suy nghĩ mà tôi
chưa từng nói ra. Tôi đã kể về
việc đó bắt đầu như thế nào
lúc tôi còn nhỏ. Về những con
thú mà tôi đã trải qua hồi
đầu, và sau đó là tới những
đứa trẻ khác. Tôi không biết
có phải mình có khả năng giết
chóc hay không, nhưng cứ
nhìn thấy máu là tôi lại kích
động lên, chỉ có gây ra đau
đớn mới giúp tôi lấp đầy được
khoảng không trống trải cô
độc trong nội tâm, tạo nên
những cảm xúc sâu sắc về sức
mạnh và quyền năng.

Tôi nghĩ gã ta rất hiểu về
những tiếng hét, về tầm quan
trọng của tiếng hét đối với
tôi và...

Đủ rồi. Đây không phải thứ
cô muốn tìm, nó chỉ khiến cô
thấy muốn ới thôi. Cô lật qua

vải trang, tìm được một mục

khác nói về Alfred và cô chị,

liếc thấy vài điểm về chỗ ở

riêng và lùi lại, cau mày.

Alfred quan tâm đến một

trong những cuộc mổ xác của

tôi hôm nay, sau đó nói rằng

Alexia hỏi thăm sức khỏe của

tôi, rằng cô ấy muốn biết liệu

tôi đã có đủ mọi thứ cần thiết

chưa. Alfred vốn tôn sùng

Alexia, và sẽ không cho phép

một ai đến gần cô ấy, nên tôi

chưa từng yêu cầu và cũng

không có ý định được gặp cô

ta; Alfred muốn nhà riêng của

họ được giữ kín, mục đích

chẳng qua là bảo vệ cô ta cho

riêng mình. Gã nói chỗ đó

nằm sau lâu đài, phần lớn

mọi người không hề biết tới

sự tồn tại của nó. Alfred bảo

rằng không một ai khác được

biết cả. Tôi nghĩ gã ta hiểu rõ

*giá trị của việc có một người
quen cùng chung sở thích.*

*Gã nói Rockfort có nhiều
chỗ cần dùng tới các chìa
khóa khác lạ - kiểu như con
mắt mà gã ta đưa cho tôi –
một số còn mới, một số đã rất
cũ. Edward Ashford, ông nội
của Alfred Ashford, có vẻ bị
ám ảnh về những bí mật, một
sự ám ảnh do chịu ảnh hưởng
từ những sáng lập viên khác
của Umbrella, và Alfred thừa
hưởng điều đó. Gã nói mình
và Alexia là những kẻ sống
sót duy nhất biết mọi khu vực
bí ẩn ở Rockfort. Alfred có
trong tay đầy đủ các chìa
khóa lúc tiếp quản vị trí của
ông nội, chúng được làm cho
cả hai người họ. Tôi đùa rằng
tốt hơn nên có một bộ nữa để
phòng trường hợp gã ta tự
nhốt mình bên ngoài, và gã*

*cười khẩy. Gã nói Alexia sẽ
luôn luôn để gã ta vào trong.
Tôi tin rằng cặp chị em
này có một mối liên hệ sâu
sắc hơn hẳn những bộ đôi
khác – nói theo kiểu ẩn dụ,
nếu bạn cắt người này thì
người kia sẽ chảy máu. Tôi
rất muốn thử nghiệm giả thiết
này theo đúng nghĩa đen về
mức độ đau đớn. Tôi đã khám
phá ra rằng, nhét đầy thủy
tinh cắt vụn vào một vết
thương mới và khâu nó lại là
một...*

Đồ bệnh hoạn. Claire liệng
cuốn sách sang bên và chùi
tay vào quần jean, tự nhủ
mình biết nhiều đó là quá đủ.
Cô hy vọng một cách chân
thành rằng cái cây chỗ bậc
thang là của Tiến sĩ Stoker,
rằng quả tim đen tối của hắn
đã chịu đựng hết nổi, và ý nghĩ

phải xuống địa ngục đã khiến
bộ mặt hấn nhuốm đầy khiếp
đảm – rồi cô đột ngột nhận
thấy mình đã hít thở quá nhiều
không khí ở đây, nhiều đến nỗi
sẽ nôn oẹ ra nếu còn ở lại cái
bệnh xá này thêm một phút
giây nào nữa. Cô quay mình
bước nhanh ra cửa, chạy như
điên đến bên những bậc thang.
Cô nhảy vọt lên hai bậc một,
rồi chạy ào qua căn phòng bên
trên mà không hề nhìn lại cái
xác, không nghĩ đến bất cứ
chuyện gì khác ngoài việc biến
ra ngoài. Lúc đã ra được bên
ngoài, chỗ lối đi dẫn vào cái
máy chém, cô tựa người vào
vách tường và thở hào hển, ra
sức đè nén cơn buồn nôn
xuống. Mất vài phút cô mới
trở lại được bình thường.
Khi đã trấn tĩnh, Claire nấp
một băng đạn mới và quay lại

hướng khu huấn luyện. Cô
phát hiện thấy mình bị mất
khẩu súng thứ hai mà Steve đã
đưa, có lẽ đâu đó giữa phòng
tra tấn và cửa trước, nhưng giờ
có cho vàng cô cũng không
muốn chui vào đó nữa. Cô sẽ
tìm Steve, rồi họ sẽ cùng tìm
mấy cái khóa chết tiệt, cùng
tránh xa cái nhà thương điên
mà Umbrella dựng nên tại
Rockfort.

*

* *

Steve khóc lóc một hồi, lắc
lư người từ sau ra trước một
hồi, lò mò cảm thấy mình vừa
làm một Việc Lớn. Có những
thứ làm thay đổi con người ta
vĩnh viễn, và đây là một việc
như thế. Cậu đã phải giết
chính cha mình. Cả hai người
cha của cậu, những người tốt
chẳng biết hại ai, đều đã chết.

Sẽ không còn ai trên đời này
yêu thương cậu nữa, và ý nghĩ
đó lặp lại không ngừng, khiến
cậu cứ khóc rồi lắc lư người từ
sau ra trước.

Chính ý nghĩ về những
khẩu Luger đã lôi cậu ra khỏi
mớ cảm xúc bùng bùng, nhắc
cho cậu nhớ mình đang ở đâu
và chuyện gì đang xảy ra. Cậu
vẫn cảm thấy đau đớn kinh
khủng cả về thể xác lẫn tinh
thần, nhưng đã phần nào trở
về với thực tại, cậu ước gì có
Claire bên cạnh, ước gì có
được một cốc nước. Những
khẩu Luger. Đôi mắt mọng
nước của Steve bắt gặp chúng,
và cậu lôi cả hai ra khỏi thắt
lưng, nhìn chúng chằm chằm.
Cứ cho là ngu ngốc và vô
nghĩa, nhưng từ sâu thẳm đâu
đó trong trí óc, thấp thoáng cái
khoảnh khắc mà cậu đã lấy

những khẩu súng từ trên tường
xuống, rồi đến cái lúc mà cậu
bị nhốt trong lò nung. Một
cái bẫy... và điều hiển nhiên
nhất mà cậu có thể tưởng
tượng ra, đó là một cái bẫy
như vậy dĩ nhiên dùng để ngăn
ngừa kẻ khác ăn trộm súng.

*Nghĩa là công dụng chúng
không phải chỉ để bắn.* Đúng
rồi, chúng có hình dáng tuyệt
hảo, được mạ vàng và hiển
nhiên rất đắt, nhưng nhà
Ashford đâu đếm xỉa gì tới
tiền bạc chứ... và nếu chúng
có giá trị tình cảm gì đó, thì
đâu thể được đem ra làm bẫy
như vậy?

Cậu quyết định nên quay lại
và quan sát kỹ hơn nơi treo hai
khẩu súng, để xem có gì xảy
ra nếu đặt chúng về chỗ cũ
không. Từ đây đến đó mất
chừng hai phút là cùng, cậu có

thể đi rồi về trong khoảng năm
phút; Claire chắc sẽ chờ cậu
nếu có về đây trước.

*Nếu ở lại đây thì mình chỉ
biết có khóc thôi.* Cậu rất cần
cái gì đó để làm.

Steve đứng dậy, cảm giác
run rẩy và trống vắng khi phui
bụi dính trên quần, không sao
tránh được việc liếc nhìn lại
nơi cha mình đã chết. Cậu
thấy dễ chịu hẳn khi nhận ra
Claire đã che phủ ông bằng
một tấm vải nhựa. Cô ấy thật
cừ khôi... mặc dù vì một lý do
nào đó, cậu cứ cảm thấy
không được tự nhiên khi thuật
lại cho cô mọi chi tiết. Cậu
cũng không biết mình cảm
thấy thế nào nữa.

Cậu bước ra ngoài, hơi
ngạc nhiên khi thấy mình
không đứng trong sân trước
của khu huấn luyện. Cũng khá

ngạc nhiên khi chứng kiến một chiếc xe tăng Đức từ thời Thế chiến II, đang nằm trong góc quanh chỗ cậu đã đi qua.

Những bánh xích to tướng lăm len bùn, tháp pháo xoay vòng với một khẩu súng vĩ đại, toàn bộ đều nguyên vẹn.

Đáng lẽ cậu phải chú tâm tới nó từ trước mới đúng, ít nhất cũng phải ở mức độ cao hơn là hơi ngạc nhiên – chẳng có lý do gì mà một chiếc tăng lại hiện diện trong khu nghiên cứu Rockfort – nhưng lúc này, tất cả những gì cậu cần làm là xem lại cái bẫy của khẩu

Luger, để xem có thể làm được gì đó để rời khỏi hòn đảo này. Cậu có một linh cảm tồi tệ, rằng Claire đang sa lầy với việc hỏi han gã Umbrella bị thương, mà cậu là người đã khơi mào chuyện đó.

Mặt bên kia chiếc tăng là
một cánh cửa mở ra sân huấn
luyện. Ít nhất thì cảm giác của
cậu còn chưa bị hỏng. Có vẻ
trời đã tối hơn; Steve nhìn lên
và thấy mây đã che phủ cả
trăng lẫn sao. Lúc băng qua
sân được nửa đường thì có
tiếng sấm, lớn đến nỗi mặt đất
hình như rung chuyển dưới
chân cậu. Đến khi cậu tới
được đầu bên kia thì trời tiếp
tục đổ mưa.

Steve gia tăng nhịp chân,
đảo người sang phải và hướng
tới lâu đài. Trời mưa nặng hạt
và lạnh giá, nhưng cậu đón
nhận nó không chút ngần ngại,
bằng cách há lớn miệng và
ngừng mặt lên trời, mặc cho
nước mưa gột rửa khắp mình.
Chỉ vài giây sau là cậu đã ướt
đầm đìa.

“*Steve!*”

Claire.

Cậu có cảm giác bao tử
thót lên một cái, trong lúc
quay lại nhìn cô chạy đến. Cô
bắt kịp cậu bên ngoài cánh
cửa dẫn vào lâu đài, dáng vẻ
đầy lo lắng.

“*Cậu ổn chứ?*” cô vừa hỏi
vừa ngấp ngừng quan sát cậu,
những hạt mưa long lanh rủ
xuống từ đôi mắt.

Steve định nói rằng mình cừ
lắm chứ bộ, rằng cậu đã gạt
bỏ mọi điều tồi tệ nhất và sẵn
sàng tiếp tục cuộc săn zombie,
nhưng khi cậu mở miệng ra thì
không nói được chữ nào.

“*Tôi chẳng biết nữa. Chắc
là ổn,*” cậu nói một cách thật
thà, cố nặn một nụ cười nửa
miệng. Cậu không muốn làm
cô ấy lo lắng, nhưng cũng
không muốn gợi lại việc đó
chút nào.

Có vẻ Claire cũng hiểu, nên

lập tức đổi chủ đề.

“Tôi phát giác ra chị em

sinh đôi nhà Ashford có một

chỗ trú ẩn bí mật phía sau lâu

đài,” cô nói. “Không hoàn

toàn chắc chắn, nhưng những

chìa khóa mà chúng ta tìm có

lẽ nằm ở đó. Tôi nghĩ rất có

thể lắm.”

“Chắc cô nhận ra điều đó

từ, ừm, Rodrigo?” Steve ngờ

vực hỏi. Thật khó tưởng tượng

nổi

một

tên

nhân

viên

Umbrella lại tiết lộ bí mật cho

kẻ thù.

Claire do dự, rồi gật đầu.

“Ở chỗ lối đi vòng cung,” cô đáp, và cậu thỉnh linh có cảm

giác cô đang che dấu điều gì

đó. Nhưng cậu không hỏi gì

mà chỉ chờ.

*“Vấn đề là làm sao vào
trong tòa nhà,” cô nói tiếp.*

*“Tôi chắc là nó đã bị khóa,
nên có lẽ chúng ta phải mò
mẫm quanh lâu đài một ít, để
coi có kiếm được bản đồ hay
lối đi nào không...”*

Cô vén mái tóc ướt sũng
đang che phủ cặp mắt, mỉm
cười. *“...và cậu biết đấy, kiếm
chỗ tránh mưa trước khi ướt
như chuột lột.”*

Steve đồng ý. Họ tiến theo
lối đi băng ngang khu đất
nham nhỡ, bước qua vài cái
xác vật vương dọc đường. Cậu
thuật lại với cô ý tưởng của
mình về những khẩu Luger,
một hy vọng mà cô nghĩ họ
nhất định phải bám lấy – cho
dù Claire vẫn ngờ rằng, những
câu đổ tình ranh nho nhỏ của
Umbrella chưa chắc đã theo lô

gíc, khi mà nhà Ashford đang
nắm quyền kiểm soát hòn đảo.

Họ dừng chân ở cổng trước
để chỉnh lại quần áo, kéo lại bị
nó làm vướng víu. Cả hai đều
ướt mết, cho dù đã cố hết sức
vắt khô nước mưa. Thật may
mắn là mấy đôi giày hãy còn
khô; mặc quần áo ướt vốn
chẳng dễ chịu gì, nhưng đi
lòng vòng trong một đôi giày
ì ẹp còn tệ hơn gấp bội.

Steve giương súng lên và
mở cửa. Cả hai vừa tiến vào
vừa run lập cập...

...và nghe có tiếng đóng
cửa phát ra trên cầu thang,
bên phải.

“*Alfred,*” Steve hạ thấp
giọng. “*Dám cá là hấn. Nghĩ
coi nếu bọn mình khoét vài
cái lỗ lên cái móng vuốt
thương của hấn thì sao nhỉ?*”

Cậu tiến đến cầu thang, bỏ

mặt câu hỏi lại đằng sau. Tên
điên khùng này phải chết mới
đáng tội, vì những lý do mà
Steve đến không xuê.

Claire bám theo, đặt tay lên
vai cậu. *“Nghe này, tôi tìm
thấy một số thứ đằng sau nhà
tù... nó cho thấy hẳn không
những điên khùng, mà còn
điên khùng trầm trọng. Kiểu
một thằng điên giết người
hàng loạt.”*

“Hiểu rồi,” Steve đáp.

*“Lại thêm một lý do nữa để
xử hẳn càng mau càng tốt.”*

*“Chỉ là... chỉ là nên cẩn
thận nhé?”*

Claire có vẻ lo lắng, và
Steve bất chợt thấy như được
che chở tuyệt đối.

Đúng, hẳn sẽ phải đền tội,
cậu nghĩ dứt khoát, nhưng vẫn
gật đầu để Claire yên dạ.

“Nhất định rồi.”

Họ di chuyển nhanh chóng
lên cầu thang, dừng lại bên
ngoài cánh cửa đóng lại hồi
nãy. Steve bước chần ra trước
Claire, cô khẽ nhướn mày
nhưng không nói gì cả.

“*Đến đến ba,*” cậu thì thào,
xoay tay nắm cửa thật chậm,
thấy mừng vì nó không khóa.

“*Một, hai, ba!*”

Cậu xô mạnh cánh cửa, lao
vào phòng và quét nhanh khẩu
súng, sẵn sàng bắn bất cứ thứ
gì di động, nhưng không có gì
cả. Đây là một văn phòng nhỏ
trống không với ánh sáng dịu
dịu, chung quanh dựng đầy
các kệ.

Claire cũng đã vào và
hướng sang trái, đi qua một cái
trường kỷ và một cái bàn thấp
chỗ bức tường phía bắc. Steve
thất vọng đi theo cô, chờ đợi
có thêm một cánh cửa khác

dẫn vào một hành lang khác,
thấy ngán tới tận cổ với những
mê lộ ngổ ngán ở khắp mọi
nơi, vốn luôn khiến cậu phát
bực cả mình...

Cậu dừng bước và nhìn
chăm chú, giống y như Claire
cũng đang làm. Cách chừng
mười bước là một bức tường,
một ngõ cụt với hai khuôn
trống khoét trên một tấm bảng
ngang ngực, hình dáng giống
hệt hai khẩu Luger.

Steve rùn mình sung sướng
trước chiến thắng. Cậu không
có một lý do xác thực nào để
tin rằng họ có thể tìm được lối
vào chỗ trú ẩn bí mật của nhà
Ashford, nhưng dẫu sao cậu
vẫn cứ tin. Có lẽ Claire cũng
vậy.

*“Tôi nghĩ chúng ta tìm ra
rồi,” cô khẽ nói. “Dám cá là
vậy.”*

Chương 8

WOW, CÁI NÀY... WOW,

CLAIRE NGHĨ THÂM.

“*Wow,*” Steve thì ào, và

cô gật đầu, cảm thấy hoàn

toàn choáng ngợp với không

gian trước mắt. Cô vừa nói về

tên điên giết người hàng loạt

thì phải? *Coi bộ giống nơi tụ*

tập những tên giết người hàng

loạt hơn.

Còn một vấn đề nữa sau khi

hai khẩu Luger tách đôi bức

tường, một câu đố với những

con số và một lối đi bị chặn,

nhưng cả hai đã cùng phối hợp

để giải quyết một cách trọn

vẹn, và nó không cản trở họ

được lâu. Một lần nữa họ thấy

mình đang ở ngoài trời, chứng

kiến tòa nhà bí mật tọa lạc

trên một ngọn đồi thấp giống

như tổ chim kền kền giữa cơn

mưa trút nước. Nó đã từng là

một lâu đài, thật vậy, nhưng
không có chút gì giống với tòa
lâu đài mà họ vừa đi qua - cũ
kỹ hơn, tắm tối hơn, bao
quanh bởi hàng đồng hoang
tàn đổ nát của những gì đã
từng là một ngôi vườn điêu
khắc. Bức tượng tiểu thiên sứ
bằng đá với đôi mắt bị mù và
những ngón tay cụt dỗi theo
khi họ tiến về phía tòa nhà,
những pho tượng gargoyle với
gương mặt cổ quái và đôi cánh
mòn vệt, những mảnh đá hoa
cương vỡ vụn dưới chân.

*Thật ghê rợn... nhưng còn
có một thứ gì đó hơn cả ghê
rợn, một thứ không hề đồng
dạng.*

Họ đứng trong phòng nghỉ,
không có một chút ánh sáng
nào khác ngoài vài ngọn nến
được bố trí sẵn. Không khí
phảng phất mùi nước nho ép

trước khi lên men, nghe thum
thum như mùi rác và giấy da
vụn. Sàn nhà được trải thảm
nhung, đó là những gì họ có
thể nhìn thấy, nhưng dường
như nó quá cũ đến nỗi bị mòn
rách xác xơ nhiều chỗ, khiến
người ta khó lòng nhìn ra nó
có màu gì đằng sau cái “màn
tối” ấy. Ngay trước mặt họ là
những gì còn lại của một cầu
thang gác hùnh vĩ, trải dài đến
tận ban công tầng hai và tầng
ba; vẫn còn đó một vẻ thanh
lịch tột tàn toát ra từ những tay
vịn đen đúa bởi dấu ấn thời
gian, những bậc thang lún,
cũng như từ cái thư viện bản
thiêu bên phải, hay trong những
bức tranh sơn dầu treo trên
vách tường đã phai màu. Bị
ám, đó là từ thích hợp nhất để
diễn tả khung cảnh này... chỉ
trừ những con búp bê.

Vô số khuôn mặt bé xíu
đang nhìn họ chăm chăm từ
mọi góc phòng. Những con
búp bê Trung Hoa bằng sứ dễ
vỡ, nhiều con đã bị sút mắt
hoặc đổi màu, mặc y phục
bằng vải bóng có màu nước,
loại thường mặc khi tham gia
buổi trà mạn. Những đứa bé
bằng nhựa có đôi mắt to tròn
và môi hồng mím chặt. Những
con búp bê nhồi giẻ rách với
gương mặt hình nút kì dị, vài
mẫu bông lòi ra ngoài cánh tay
quặt quẹo. Chúng xếp thành
từng đống, chồng lên nhau,
thậm chí một số còn bị đâm
xuyên qua bằng que. Claire có
thể nhận ra, cách xếp đặt vị trí
của chúng không bình thường
chút nào.

Steve lấy khuỷu tay khều
cô rồi chỉ lên. Trong một
thoáng, Claire nghĩ rằng mình

đang thấy Alexia treo lơ lửng
ngoài mái hiên - nhưng dĩ
nhiên nó chỉ là một con búp bê
khác, to như người thật, thân
hình lủng lẳng khoác một bộ
váy dạ tiệc đơn sơ, trang trí
hoa văn nổi xung quanh phần
mắt cá chân mảnh khảnh giả
tạo.

“Có lẽ chúng ta nên...”

Claire bắt đầu... và chợt
khựng lại, lắng nghe. Có tiếng
ai đó đang nói chuyện vang
vọng từ tầng trên, giọng phụ
nữ. Nghe như ả ta đang tức
giận, ngữ điệu rất nhanh và
chói tai.

Alexia.

Tiếp theo cái giọng giận dữ
ấy là những lời năn nỉ, van xin,
Claire nhận ra đó là tiếng của
Alfred.

*“Mình cũng vô đó góp mặt
đi thôi,”* Steve thì thảo rồi tiến

lên những bậc thang, không
đợi cô trả lời. Claire vội vã
đuổi theo, không chắc nó là
một ý kiến hay, nhưng cũng
không muốn để cậu đi một
mình. Những con búp bê lặng
lẽ quan sát họ đi lên, dõi theo
bước chân họ bằng những đôi
mắt vô hồn, một mực giữ
nguyên vẻ lãnh tính như đã có
từ bao năm qua.

*

* *

Alfred cảm thấy gần gũi với
Alexia hơn bao giờ hết mỗi khi
cả hai trở về phòng riêng, nơi
chúng cười cợt và đùa giỡn
như trẻ con. Lúc này hẳn cảm
thấy mình đang ở gần bên
Alexia, nhưng đồng thời cũng
vô cùng lo lắng trước cơn
phẫn nộ của ả, hẳn ước gì
mình có thể làm ả vui vẻ trở
lại. Suy cho cùng, chính lỗi

lâm của hắn đã khiến ả phải

bối rối.

“... và *chị* không sao hiểu

nỗi, con nhãi Claire và bạn

của nó mà lại có thể khiến em

tồn sức như vậy,” Alexia nói,

và mặc dù cảm thấy ngượng

ngùng nhưng hắn không thể

không nhìn ả bằng đôi mắt triu

mến, khi ả lướt ngang qua

phòng thật duyên dáng trong

chiếc áo dài lụa. Người *chị*

song sinh của hắn quả thực rất

lịch sự, nhã nhặn, mặc dù ả

đang bực mình.

“*Em sẽ không thất bại nữa*

đâu, Alexia. Em hứa đấy...”

“*Phải, em sẽ không,*” ả nói

một cách gắt gỏng. “*Bởi vì chị*

dự tính sẽ tự mình giải quyết

chuyện đó.”

Alfred kinh ngạc. “*Không!*

Chị không nên liều lĩnh với

chính mình, chị yêu dấu, em...

em sẽ không cho phép chị!”

Alexia giận dữ nhìn hấn

một lúc rồi thở dài, lắc đầu. Ắ

bước về phía hấn một lần nữa,

ánh mắt dịu dàng và âu yếm.

“Em đã quá lo lắng rồi đấy

em trai,” Ắ nói. *“Em phải nhớ lấy, phải luôn luôn đối*

đầu với nghịch cảnh bằng sự

mạnh mẽ và niềm kiêu hãnh.

Suy cho cùng chúng ta cũng

là gia đình Ashford. Chúng

ta...”

Đôi mắt Alexia mở to,

gương mặt tái nhợt đi. Ắ xoay

người nhìn ra cửa sổ, nhìn ra

bên ngoài hành lang. Những

ngón tay thon thả mân mê dải

lụa quanh cổ một cách lo lắng.

“Có ai đó trong hành

lang.”

Không!

Alexia phải được an toàn,

không một ai được chạm vào

cô ấy, không ai cả! Claire

Redfield, chắc chắn là nó, cuối

cùng thì nó cũng đến đây để

hoàn thành nhiệm vụ của

mình, để ám sát người hấn yêu

dấu. Alfred nhìn quanh, điên

cuồng tìm cách bảo vệ ả - kia

rồi, khẩu súng trường đang tựa

vào bàn trang điểm của

Alexia, hấn đã bỏ lại đó trước

khi mở lối vào gác xếp. Hấn

bước nhanh về phía nó, cảm

nhận nỗi sợ hãi của ả cũng

như của chính hấn. Cả hai

cùng chia sẻ nỗi sợ hãi như thể

chỉ là một người.

Alfred tóm lấy vũ khí - và

do dự, lúng túng. Alexia cứ

khăng khăng muốn đích thân

ra tay, ả có thể sẽ nổi giận lần

nữa nếu như hấn lại xía vào...

nhưng rủi như có chuyện gì

xảy ra, nếu hấn mất ả...

Tay nắm cửa bỗng nhiên

kêu lạch cạch, cùng lúc Alexia

tiến tới trước, chộp lấy khẩu
súng. Ắp hầu như chỉ đủ thời
gian để giờ súng lên trước khi
cánh cửa bật tung ra đánh sầm
một tiếng. Lần đầu tiên trong
gần mười lăm năm trời, chốn
riêng tư của bọn chúng đã bị
xâm nhập, và ắ choáng váng
nhận ra mình không thể bắn
nếu không muốn Alfred bị
thương, nếu muốn còn mạng.

Hai tù nhân có súng, và đang
chĩa thẳng vào người ắ.

Alexia tự trấn tĩnh, quyết
không tỏ ra khiếp sợ trước hai
đứa nhóc - cả hai đứa nó đang
nhìn chăm chăm ắ một cách
kỳ lạ, gương mặt quê mùa của
chúng bộc lộ sự bối rối và bất
ngờ. Dường như chúng chưa
từng giáp mặt với người của
tầng lớp thượng lưu thì phải.

Vậy hãy dùng nó làm lợi

thế cho mình. Hãy làm chúng

mắt cảnh giác.

“Cô Redfield, và cậu

Burnside,” Alexia nói, hất cao

cằm, giọng nói trang nghiêm

theo đúng cách mà một kẻ

thuộc dòng họ Ashford cần có,

“cuối cùng thì chúng ta cũng

gặp nhau. Em trai tôi nói với

tôi là các người đã gây ra khá

nhiều rắc rối.”

Claire bước về phía ả, hòng

súng của cô hạ dần khi dò xét

khuôn mặt Alexia. Alexia vô

tình bước lùi lại, cảm thấy khó

chịu với bộ quần áo ướt sũng

và cố giữ vẻ điềm tĩnh, nhưng

vẫn để mắt tới vũ khí của

Claire. Con nhãi ấy quá chăm

chú vào mục tiêu trước mắt,

tên nhóc sau lưng cũng vậy.

Alexia lại lùi thêm một

bước, ả bị dồn vào góc, giữa

cái bàn trang điểm và chân

giường, nhưng một lần nữa nó

lại là lợi thế của ả.

*Chúng nó đang bị ru ngủ
trong suy nghĩ rằng ta không
nguy hiểm...*

“Cô là Alexia Ashford?”

Cậu nhóc hỏi, miệng há hốc,
không biết đang kinh ngạc hay
sợ hãi.

“Ta đây.” ả không thể tha
thứ cho sự vô lễ kiêu này thêm
nữa, nhất là đối với một đứa
thuộc giới hạ lưu.

Claire gật đầu chậm rãi, vẫn
nhìn vào mắt ả một cách trâng
tráo và xác xược. *“Alexia...
em trai cô đâu?”*

Alexia quay lại nhìn Alfred
- và giật mình vì hắn đã không
còn ở trong phòng. Hắn đã để
ả tự đương đầu với những
người này.

*Không, không thể như thế
được. Nó chưa bao giờ rời bỏ
mình như thế...*

Có sự chuyển động bên

phải, nhưng khi nhìn lại thì ả

nhận ra đó chỉ là cái gương,

và... và...

Alfred đang ngoái lại nhìn

ả. Đó là khuôn mặt của ả, môi

tô son, lông mi cong vút,

nhưng lại là tóc và áo khoác

của Alfred. Alexia đưa tay lên

che miệng, choáng váng, và

Alfred cũng làm giống y hệt.

Hắn đang nhìn ả, cảm nhận sự

ngạc nhiên của chính ả. Như

thể hai người chỉ là một.

Alexia hét lên, buông rơi

khẩu súng, quên sạch mọi thứ

về hai kẻ xâm nhập khi ả chạy

ào qua giữa chúng, bất cần

biết liệu họ có nổ súng hay

không. ả chạy tới cánh cửa

nối liền với phòng Alfred, hét

lên một lần nữa khi phát hiện

ra bộ tóc giả màu vàng trên

sàn nhà, chiếc áo choàng hoa

mỹ cũng nằm cạnh đó.

Alexia vừa khóc thút thít

vừa đẩy mạnh cửa, một tấm

bảng xoay, lao mình ngang

qua phòng Alfred –

- *phòng của ta* –

- ả loạn choạng lao ra

hành lang và hướng tới cầu

thang, bất cần biết nó sẽ dẫn

tới đâu. Hết rồi, tất cả đã

chấm dứt rồi, mọi thứ đã bị

hủy diệt, mọi thứ đều là dối

trá. Alexia đã ra đi và không

bao giờ trở lại, và hẳn đã... ả

là...

Cặp song sinh ấy thành linh

nghĩ ra cần phải làm gì lúc

này, câu trả lời lóe lên trong

cái đầu tối tăm bùng bùng

của chúng, vạch ra cho chúng

con đường phía trước. Chúng

đi tới cầu thang, rồi leo xuống

với những kế hoạch đang định

hình, hiểu rằng bây giờ là lúc

phải kết hợp chặt chẽ với
nhau, bởi lẽ thời khắc quyết
định đã đến.

Nhưng trước tiên, chúng
phải phá hủy tất cả.

*

* *

“Khốn kiếp,” Steve chửi,
và khi nghĩ không ra lời nào
khác để nói, cậu chửi tiếp.

*“VẬY LÀ ALEXIA CHƯA BAO
GIỜ Ở ĐÂY,”* Claire nói, vẻ mặt
vẫn chưa hết bàng hoàng
chẳng khác gì Steve. Cô bước
qua, nhặt bộ tóc giả lên và lắc
đầu. *“Cậu nghĩ liệu ả ta có
tồn tại hay không?”*

*“CÓ THỂ HỒI CÒN LÀ MỘT ĐỨA
TRẺ,”* Steve nói. *“Một người
cai ngục già nói đã từng gặp
ả ta một lần, hình như cách
đây hai mươi năm. Hồi lúc
Alexander Ashford còn điều
hành mọi thứ.”*

Trong suốt mấy giây đồng hồ sau đó, họ chỉ biết đưa mắt nhìn quanh căn phòng, Steve đang liên tưởng xem Alfred trông như thế nào khi hấn tự nhìn mình trong gương. Thật thảm hại, anh gần như cảm thấy khó chịu cho hấn.

Luôn luôn nghĩ rằng chị của mình ở đây - có lẽ đó là người duy nhất trên thế giới này không nghĩ hấn hoàn toàn là một kẻ ngu ngốc – và rồi hóa ra người đó không hề ở đây ...

Claire rùng mình như thể đột nhiên bị dội một gáo nước lạnh, và trở lại mục tiêu chính của họ. “*Tốt hơn là chúng ta nên tìm kiếm mấy cái chìa khóa, trước khi một trong hai kẻ đó trở lại.*”

Cô hát đầu về phía cái thang nhỏ ở đầu giường. Nó

dẫn tới một lỗ hình vuông trên trần nhà. *“Tôi sẽ kiểm tra ở đó, cậu kiểm tra xung quanh đây.”*

Steve gật đầu đồng ý, và khi Claire đã leo lên cái lỗ trống trên trần nhà thì cậu bắt đầu mở những ngăn kéo rồi lục lọi chúng.

“Cậu không tin nổi có gì trên này đâu,” Claire gọi xuống, ngay khi Steve khám phá ra một cái ngăn kéo chứa đầy quần áo lót và nhiều thứ linh tinh khác mà anh không dám tưởng tượng ra.

“Cô cũng không tin đâu,” cậu gọi ngược lại, tự hỏi Alfred đã mất bao nhiêu thời gian để biến mình thành Alexia. Cậu quyết định là mình thật sự không muốn biết chút nào.

Cậu nghe tiếng giậm chân

của Claire trên đầu khi đi đến
bàn trang điểm và bắt đầu lục
lọi. Rất nhiều mỹ phẩm, nước
hoa và trang sức. Nhưng
không có bất cứ dấu vết hay
biểu tượng nào, một cái chìa
khóa nhà cũng không có.

*“Chưa có gì cả, nhưng...
này, có một cái thang khác,”*

Claire hét lên.

Tuyệt thật, Steve nghĩ thầm,
trong lúc tìm thấy một chiếc
hộp chứa đồ dùng văn phòng
với những bông hoa màu trắng
xinh xinh trên giấy. Cậu càng
lúc càng lo lắng việc Alfred
đang trở lại, và muốn rời khỏi
căn phòng quái đản của người
chị tâm thần của hắn càng
sớm càng tốt.

Có một tấm thiệp màu trắng
nhỏ xíu nằm trên bao thư.

Steve nhặt nó lên, chú ý thấy
nét chữ của phụ nữ với lời lẽ

nhiệt tình.

*Alfred yêu mến - em là một
người lính can đảm và tài
giỏi, bao giờ cũng chiến đấu
để phục hồi tên tuổi của dòng
họ Ashford về lại sự vinh
quang vốn có của nó. Chị
luôn luôn nghĩ về em, yêu em.
Alexia.*

Kịch. Steve thả tấm thiệp
xuống, về mặt đăm chiêu. Đó
chỉ là hấn ta, hay là Alfred đã
tự tạo ra một mối quan hệ
nghiêm túc không bình thường
với chị gái tưởng tượng của
hắn?

*Phải, nhưng nó không
giống thật, không giống việc
bọn họ có thể làm chút nào...
xét theo lẽ tự nhiên. Kịch
kịch. Một lần nữa, Steve quyết
định rằng mình không biết thì
hơn...*

“Steve! Steve, tôi nghĩ

mình tìm được rồi! Tôi đang xuống đây!”

Quá phấn khởi với niềm hy vọng và niềm tin vừa xuất hiện, Steve nhe răng cười và quay về phía cái thang. Những lời nói của cô khiến cậu hết sức hài lòng. *“Không nhầm chứ?”*

Đôi chân quỵn rũ của Claire xuất hiện, giọng cô rõ ràng hơn, và cậu có thể nghe thấy sự kích động biểu lộ trong lời đáp của Claire khi cô vội vàng đi xuống. *“Không nhầm. Có một cái hộp trò chơi kéo quân trên đó, và một căn gác xép bên trên - ô - và cậu phải thử cái chìa khóa hình chuồn chuồn này...”*

Một tiếng còi báo động cất lên, vang vọng xuyên qua tòa nhà khổng lồ, ồn ào và liên hồi. Claire nhảy xuống giường,

tay giữ lấy ba chiếc chìa khóa

và một vật dài bằng kim loại.

Họ nhìn nhau, cùng sợ hãi và

bối rối, và Steve nhận ra mình

cũng có thể nghe thấy tiếng

báo động bên ngoài, một thông

báo khô khốc và trống rỗng

tạo ra bởi một hệ thống âm

thanh rẻ tiền. Có vẻ nó được

phát ra trên khắp hòn đảo.

Trước khi hai người kịp nói lời

nào, một giọng nữ thản nhiên

lạnh lùng bắt đầu phát ra

xuyên qua những tiếng kêu be

be của còi báo động, lặp đi lặp

lại theo một trình tự ghi âm

sẵn.

“Hệ thống tự hủy đã được

kích hoạt. Toàn bộ nhân viên

hãy rời khỏi ngay lập tức. Hệ

thống tự hủy đã được kích

hoạt. Toàn bộ nhân viên...”

“Đồ khốn,” Claire mắng,

và Steve hòa theo không chút

do dự, thâm nguyên rửa tên
đồng bóng vênh vào đó, nhưng
chỉ được khoảng hai giây. Họ
phải đến chỗ máy bay ngay.

“*Đi mau,*” Steve nói, chớp
lấy khẩu súng của Alfred và
đặt tay lên sau lưng Claire,
thúc cô về phía cánh cửa.

Trung Tâm Giam Giữ Tội
Phạm và Trại Huấn Luyện
Quân Đội Đảo Rockfort của
Umbrella - nơi mà Steve đau
lòng về người mẹ và mất đi
người cha, nơi mà hậu duệ
cuối cùng của dòng họ

Ashford trở nên điên loạn, và
những kẻ thù của Umbrella đã
gieo rắc hạt giống cho sự diệt
vong – sắp sửa biến mất, và
cậu không muốn quanh quẩn
ở đây khi điều đó xảy ra.

Claire không cần thêm bất
cứ lời khuyên nào. Họ cùng
nhau đẩy cửa và chạy, bỏ lại

sau lưng những chứng tích
thảm hại tạo ra từ ý nghĩ lệnh
lạc quái đản của Alfred.

*

* *

Sau khi kích hoạt chuỗi hệ
thống phá hủy trong lâu đài,
Alfred và Alexia vội vã đến
phòng
điều
khiển
chính,

Alexia giành lấy việc vận hành
bàn điều khiển phức tạp. Xung
quanh chúng, đèn bật sáng
trung và máy tính đều đều
phát ra thông báo xen lẫn tiếng
còi báo động. Tất cả chuyện
đó thật khó chịu và bức bối với
ả, nhưng chắc chắn cũng
khiến bọn sát thủ chết khiếp.

Alexia có phương tiện để tẩu
thoát, một chìa khóa dẫn đến
phòng ngầm nơi cất giữ chiếc

động cơ phản lực, nhưng ả
phải bảo đảm rằng bọn nhóc
quê mùa kia đã bị kẹt lại đằng
sau. Ả và Alfred chưa thể bỏ
đi chừng nào chưa chắc chắn
rằng chúng sẽ chết.

Ồ, bọn nó sẽ chết, ả nghĩ,
mỉm cười, hy vọng rằng bọn
chúng sẽ không bị kẹt trong vụ
nổ trực tiếp nào. Tốt hơn là
chúng sẽ bị thương trong đồng
đổ nát, rồi nằm chờ chết từ từ
trong đau đớn... hoặc có lẽ
những con thú ăn thịt trên đảo
sẽ săn đuổi và giết chúng, nuốt
chúng xuống trong bộ
dạng những mảng thịt lớn vấy
máu.

Alexia kích hoạt những
chiếc camera của hệ thống an
 ninh trong lâu đài và trên mặt
đất, háo hức chờ thấy Claire
và tên hiệp sĩ bé nhỏ của nó co
rúm trong sợ hãi, hay đang la

hết trong hoảng sợ. Ấ không
nhìn thấy gì cả; lâu đài trống
rỗng, ánh sáng và âm thanh
của tai họa sắp xảy ra truyền
đến một cách vô ích, đang báo
động trên những hành lang tro
trụi và những căn phòng kín
mít.

*Chúng có lẽ vẫn còn trong
nhà chúng ta, quá sợ hãi đến
nỗi không dám rời khỏi, hy
vọng một cách tuyệt vọng
rằng sự hủy diệt sẽ chừa nơi
đó ra... Dĩ nhiên là không, sẽ
không nơi nào trên hòn đảo
này không bị ảnh hưởng...*

Sau đó Alexia nhìn thấy
chúng và sự hài hước của ả
biến mất, thay vào đó là lòng
căm thù sục sôi xen lẫn thịnh
nộ. Màn hình cho thấy chúng
đang trên bến tàu ngầm, thẳng
nhóc quay cái bánh xe. Bầu
trời bắt đầu sáng lên, chuyển

dân từ đen thành xanh thẫm,
ánh trắng nhợt nhạt như muốn
vạch trần mưu toan ranh mãnh
và lén lút của chúng.

Không. Không có cơ hội
nào bọn chúng. Đúng là chiếc
máy bay chở hàng trống
không vẫn đang trong bến,
đúng là cây cầu đã nâng lên,
nhưng Alfred đã ném tất cả
đầu mối xuống biển sau cuộc
tập kích rồi kia mà. Làm sao
mà bọn chúng lại tin rằng
mình có cơ hội chứ...

*... trừ việc chúng đã ở
trong phòng riêng của mình.*

“Không!” Alexia rít lên,
nặng nắm đấm xuống bàn điều
khiển, điên tiết. Ắ sẽ không để
yên như vậy, không đâu! Ắ
phải tự tay giết chúng, móc
mắt chúng ra, xé xác chúng!

Có một con Tyrant, Alfred
thì thăm vào tai ả. Con giận

của Alexia chuyển thành niềm
hân hoan mãnh liệt. Đúng rồi!
Đúng rồi, có một con Tyrant,
vẫn còn bị tạm ngưng hoạt
động! Và nó đủ thông minh để
làm theo sự điều khiển. Thật
quá đơn giản, chỉ việc đánh
thức rồi hướng nó đi theo đúng
hướng.

*“Bọn bay sẽ không thoát
được đâu!”* Alexia hét lên,
mỉm cười, quay vòng trong
sung sướng và chiến thắng...
và sau một lúc, Alfred phụ họa
theo trong cơn thỏa mãn
không sao kể xiết, khi máy
tính đổi tiếng và bắt đầu đếm
ngược những số cuối cùng.

*

* *

Cuộc chạy trốn diễn ra
trong chớp mắt - một cú nước
rút thoát khỏi căn phòng
khủng khiếp của nhà Ashford

rồi đổ dốc xuống cái sườn đồi
trơn trượt dưới mưa, đến tòa
lâu đài và xuống những bậc
thang, thêm nhiều bậc nữa để
đến bến tàu nhỏ xíu, nơi Steve
cho nổi tàu ngầm lên. Còi báo
động vang theo mỗi bước chân
thúc giục họ chạy nhanh hơn,
tiếng thông báo lặp đi lặp lại
như muốn nhắc nhở họ cái
hiện thực không thể thay đổi.
Ngay khi họ leo ra khỏi tàu
ngầm, cái giọng nữ mĩa mai đã
ngừng lặp lại để bắt đầu một
lời nhắn mới – và tuy không
hoàn toàn giống nhau một
cách chính xác về từ ngữ,
nhưng trong Claire đột nhiên
lóe lên ký ức về Raccoon, về
việc đứng trên sân ga xe điện
ngầm còn cái hệ thống tự hủy
thông báo không ngừng rằng
kết thúc đang đến gần.

“Chuỗi tự hủy đã được

kích hoạt. Còn năm phút cho

đến khi bắt đầu nổ.”

“*Nổ con khi,*” Steve nói,
lần đầu tiên anh chàng mở
miệng kể từ khi rời tòa nhà bí
mật. Và bất chấp việc có thể
sẽ không chạy kịp, bất chấp
tình trạng kiệt quệ và những
ký ức khủng khiếp luôn ám
ảnh không ngừng, khuôn mặt
ngờ ngạc nhiên của Steve vẫn
khiến cô không khỏi buồn
cười.

Nó sẽ nổ chứ gì nữa?

Claire bắt đầu cười, và mặc
dù đã cố gắng nhưng cô vẫn
không sao nín được ngay lập
tức. Thậm chí cái chết đang
đến gần cũng không thể làm
cô ngưng cười được. Con kích
động đã trở nên khôi hài ngoài
mong đợi... và cái nhìn lom
lom của Steve cũng không có
tác dụng gì mấy.

Dù có kích động hay không
thì cô cũng biết rằng họ cần đi
cho nhanh. “*Đi nào,*” cô nói
một cách ngắc ngứ, đồng thời
ra hiệu cho cậu đi trước.

Steve nhìn Claire như thể
cô mất trí tới nơi, đồng thời
nắm tay cô và kéo đi theo. Sau
vài cú sẩy chân - và nhận ra
rằng trận cười của mình có thể
giết chết cả hai - Claire tự kèm
chế lại.

“*Tôi ổn mà,*” cô vừa nói
vừa thở hỏn hển, và Steve bỏ
tay ra, khuôn mặt tái nhợt
thoáng hiện một nét nhẹ
nhõm.

Họ đi xuống thêm vài cầu
thang, xuyên qua một chỗ
giống như đường hầm dưới
nước, và khi đi đến được cánh
cửa cuối đường, máy tính
thông báo rằng một phút nữa
đã trôi qua, rằng họ chỉ còn lại

bốn phút. Nếu có cơ hội để
tiếp tục cười, thì lúc này Claire
cũng không còn lòng dạ nào
mà cười nữa.

Steve xô cửa và lách qua
bên trái, cả hai người cùng
nhảy qua ba cái xác nhiễm
virus, tất cả đều mặc đồng
phục Umbrella. Claire bất chợt
nghĩ đến Rodrigo và tìm cô
thất lại. Cô hy vọng anh ta sẽ
an toàn tại đó, hoặc là đã đủ
khỏe để rời xa khu nhà...
nhưng cô không thể tự lừa
mình về cơ may của anh ta.

Cô chỉ còn biết cầu chúc cho
Rodrigo được may mắn, rồi
xua tan suy nghĩ đó và tiếp tục
cùng Steve đi qua một cánh
cửa khác.

Cuộc hành trình của họ kết
thúc tại một cái hang không lồ
tối tăm rào bằng kim loại,
trông như cái giá treo bên trên

chiếc thủy phi cơ, và niềm hy
vọng thoát hiểm của họ đang
nằm bên phải đằng trước –
một chiếc máy bay chở hàng
cỡ nhỏ nổi bập bềnh dưới cái
sàn mắt lưới mà họ đang đứng.

Không xa lắm về phía bên
phải, ánh sáng buổi rạng đông
đang tạo thành một cánh cổng
khổng lồ mở ra đại dương.

“*Bên này,*” Steve nói và
chạy nhanh về phía cái thang
máy nhỏ chỗ bờ rìa, có bàn
điều khiển dạng đứng sát bên.

Claire bám theo, sờ soạng lấy
ra ba cái khóa trong ba lô của
mình.

“*Tiến trình tự hủy đã được
kích hoạt. Còn ba phút đến
khi vụ nổ bắt đầu.*”

Bàn điều khiển có một tấm
bảng trên cùng với ba ô trống
hình lục giác. Steve chộp lấy
hai cái, rồi cùng Claire đặt cả

ba cái khóa về đúng vị trí của nó.

Ôi, làm ơn đi mà...

Có một tiếng cạch và tấm bảng sáng lên, âm thanh o o vọng ra từ phần thân của cỗ máy đứng. Steve mỉm cười, và khi Claire thở ra, cô phát giác thấy mình đã nín hơi từ nãy giờ.

“Giữ chặt nào,” Steve nói và rà tay lên tấm bảng, bật hết mọi thứ.

Thang máy rung lên nhẹ nhẹ rồi hạ thấp theo một đường xiên, đồng thời cánh cửa hình tròn của máy bay bung ra, hạ xuống để lộ những nấc thang. Claire cảm thấy tất cả xảy ra một cách chậm chạp, một điều gì đó thật hão huyền khi thang máy chạm vào những bậc thang, rung thêm một cái nữa rồi dừng lại;

thật khó mà tin rằng cuối cùng
điều đó đã thành hiện thực,
rằng bây giờ họ đang rời khỏi
cái hòn đảo đáng nguyên rủa
của Umbrella.

*Đánh chết cũng khó mà tin,
thôi đi nào!*

Họ leo vào máy bay, Steve
chạy lên phía trước để khởi
động trong khi Claire đi kiểm
tra phần còn lại – có mỗi một
khoang chở hàng cực lớn, hầu
như trống rỗng, chiếm gần hết
máy bay, được ngăn cách với
khoang lái bởi một cánh cửa
sập bằng kim loại cách âm.
Phần khoang lái có một nhà vệ
sinh nhỏ đằng sau chỗ phi
công ngồi, nó chẳng có thêm
tiện nghi nào khác ngoài một
cái rương khá dài nằm tuốt
phía sau, bên trong có một
bình nhựa chứa được hai
galông nước, đủ nhiều để giảm

bớt căng thẳng cho Claire.

Dù được cách âm, họ vẫn
có thể nghe thấy tiếng máy ghi
âm vang đến từ bên ngoài khi
Steve tìm thấy bàn điều khiển
cho cánh cửa, nó được nâng
lên và sập xuống khi hệ thống
đếm ngược còn hai phút.

Claire vội vàng đến bên cạnh
cậu, tim cô thật sự bắt đầu đập
thình thịch; hai phút không là
gì cả. Cô muốn giúp đỡ, muốn
hỏi xem liệu cô có thể làm
được gì, nhưng toàn bộ sự tập
trung của Steve đang hướng về
bảng điều khiển. Cô nhớ Steve
từng bảo là “không chắc
chấn” về kỹ năng bay, nhưng
bản thân cô cũng có biết mô tê
gì đâu mà phàn nàn. Từng
giây đồng hồ trôi qua, và cô
phải tự ép mình không được
cất tiếng lảm nhảm, không
được làm bất cứ điều gì khiến

cậu rôi trí.

Những động cơ máy bay

rung lên, âm thanh lớn hơn và

tròn trành hơn, thần kinh của

Claire căng lên để thích nghi -

và khi giọng nữ của cái máy

tính đáng sợ ấy nói lần nữa,

Claire thấy mình đang ôm chặt

phía sau ghế ngồi của Steve,

những ngón tay cô trắng bệch.

“Còn một phút đến khi bắt

đầu nổ. 59... 58... 57...”

Điều gì xảy ra nếu nó quá

phức tạp, điều gì xảy ra nếu

cậu ấy không thể làm được?

Claire nghĩ, và hoàn toàn chắc

chắn rằng cô sẽ bị nổ tung lên.

“44... 43...”

Steve đột ngột thẳng lưng

lên, gạt một thứ như cần số về

bên phải và đẩy nó tới, trước

khi đặt tay lên thanh gạt. Tiếng

động cơ lớn hơn, và chậm, rất

chậm, máy bay bắt đầu di

chuyển.

“*Cô sẵn sàng chưa?*” cậu

hỏi, giọng nói nghe như cười

cợt, và Claire muốn quy xuống

vì nhẹ nhõm, hai đầu gối yếu

ớt hần đi trước mấy từ ngắn

ngủ đó.

“30... 29... 28...”

Máy bay từ từ tiến tới dưới

một cái cầu thấp bằng kim

loại, nó gần cánh cửa đến mức

cô có thể thấy những cơn sóng

nhỏ đang vỗ vào phần vỏ kim

loại. Có một tiếng đập lớn trên

đầu, do cây cầu đã quẹt vào

phần nóc máy bay, nhưng họ

vẫn di chuyển, chậm và đều

đều.

“17... 16...”

Khi Steve tiến vào vùng

nước mênh mông, số đếm

ngược đã đến mười... và sau

đó quá xa để có thể nghe thấy,

khi tiếng động cơ lớn hơn đến

khó tin. Họ tăng tốc, quãng
đường bằng phẳng trở nên gập
ghềnh khi họ bắt đầu lướt trên
những ngọn sóng. Bây giờ có
đủ ánh sáng trên bầu trời để
Claire nhìn thấy họ đang rời
khỏi mạn phải hòn đảo, nhiều
đá đến khó tin. Có những gờ
đá nhỏ bao bọc phần lớn đảo
Rockfort, nhô lên khỏi mặt
nước giống như những bức
tường tua tủa của pháo đài.
Ngay trước khi Steve bắt
đầu kéo cần gạt ngược về để
tăng tốc độ bay lên, Claire
nhìn thấy vụ nổ đầu tiên, âm
thanh dội đến sau hai giây -
một loạt tiếng nổ như sấm và
trầm nhanh chóng nổi lên từ
phía xa, nhỏ dần khi Steve
chầm chậm đưa họ bay lên.
Khi chiếc máy bay chở
hàng lao vào không trung,
những cột khói đen khổng lồ

cuộn cuộn bốc lên dưới ánh
bình minh, phủ bóng xuống
khu nhà đang tan rã. Những
ngọn lửa lan ra khắp nơi, và
mặc dù cô không biết chính
xác vị trí của cái đang nhìn,
nhưng cô nghĩ mình đã thấy
biệt thự nhà Ashford đang bị
phá hủy trong ngọn lửa, một
vùng sáng màu cam rộng lớn
đang bốc lên từ những gì trước
đây đã từng là tòa lâu đài. Vẫn
có những kiến trúc còn
nguyên, nhưng phần lớn chúng
đều đã biến mất trong gạch
vụn và tro tàn.

Claire hít thật sâu và thở ra
chầm chậm, cảm thấy những
bắp thịt căng cứng đang giãn
ra. Tất cả đã kết thúc rồi. Một
khu nghiên cứu khác của
Umbrella đã biến mất, hệ quả
tất yếu của sự xâm phạm tính
công bằng trong khoa học, bởi

vì sự vô đạo đức dường như đã
trở thành một thành phần cơ
bản trong chính sách của
chúng. Cô hy vọng rằng cái
linh hồn đau đớn, méo mó của
Alfred Ashford cuối cùng cũng
tìm ra vài thứ đại loại như sự
bình yên... hoặc bất cứ thứ gì
mà hần xứng đáng.

“Nào, chúng ta đi đâu?”

Steve bỗng nhiên cất tiếng hỏi,
kéo cô ra khỏi những suy nghĩ
vẩn vơ. Claire ngoảnh mặt về
phía cửa sổ, cười toe toét,
chuẩn bị tặng cho chàng phi
công một nụ hôn. Steve đáp lại
ánh mắt của cô, cũng cười toe
toét - và khi họ nhìn vào mắt
của nhau, thời gian như ngừng
trôi, lần đầu tiên cô chợt nảy
ra ý nghĩ rằng anh chàng
không chỉ là một đứa trẻ con.
Không đứa trẻ con nào nhìn
vào cô như anh chàng đang

nhìn lúc này... và mặc dù đã
nhất quyết sẽ không khuyến
khích cậu ta, nhưng cô cũng
không quay đi chỗ khác. Cậu
ta hiển nhiên là một anh chàng
dễ nhìn, nhưng trong suốt
mười hai giờ đồng hồ qua cô
đã nghĩ cậu chẳng qua là một
thằng em trai khó ưa – nên
thật không dễ để bước qua lằn
ranh ấy, cho dù cô có muốn đi
nữa. Mặt khác, sau những gì
cùng nhau trải qua, cô đã quen
tỏ ra vững vàng, mạnh mẽ
trước Steve, đến độ gần như
hoàn toàn tự nhiên...

Claire dừng việc tiếp xúc
bằng ánh mắt và quay đi. Họ
đã tự do và an toàn được đầy
một phút rưỡi; cô muốn suy
nghĩ kĩ một chút trong khi tiếp
tục đi tới. Steve quay lại tập
trung vào bàn điều khiển, hơi
đỏ mặt một chút, và rồi có một

tiếng thình trên nóc, có vẻ ở
ngay sau chỗ có cái lồng treo
khi này.

“*Cái gì thế?*” Claire hỏi,
ánh mắt ngó lên như thể chờ
đợi cái gì đó sẽ chui xuyên
qua lớp kim loại.

“*Chẳng biết,*” Steve nói,
cau mày. “*Không có gì trên
đó cả, vì thế...*”

RẦM!

Máy bay dường như lắc lư
trong không trung và Steve vội
vàng giữ thăng bằng lại, trong
khi Claire theo bản năng nhìn
về phía sau họ. Âm thanh phá
hoại đến từ cái khoang.

“*Cửa sập của khoang chứa
hàng đã mở ra,*” Steve nói, chỉ
tay vào một cái đèn nhỏ trên
bàn điều khiển, đập tay vào
một cái nút khác. “*Tôi không
thể đóng nó lại được.*”

“*Tôi sẽ đi kiểm tra nó,*”

Claire nói, và trước vẻ mặt không vui của Steve, cô mỉm cười. *“Cậu cần giữ nguyên độ cao, được chứ? Tôi hứa sẽ không nhảy xuống đâu.”*

Cô quay về phía cái khoang, và lúc Steve nhìn đi chỗ khác, cô vô tình quơ lấy khẩu súng trường treo phía sau ghế phi công, khẩu súng mà Alfred đã bỏ rơi. Cô vẫn còn giữ khẩu bán tự động, nhưng ống ngắm hồng ngoại của súng trường có độ chính xác tuyệt đối, và lại cô cũng không muốn đục đầy lỗ trên máy bay, nên khẩu .22 này là lựa chọn tốt hơn. Có một hoặc hai con quái vật trên đảo, và có lẽ chúng đã đi lậu vé trên máy bay, nhưng cô không muốn Steve lo lắng hay dính líu vào. Hai người họ cần cậu ta làm công việc điều khiển.

*Dù có là gì đi nữa, mình
cũng phải tự xử lý nó, cô nghĩ*
một cách dứt khoát, cầm lấy
tay nắm cửa. Thật vậy, có thể
cô đã hơi quá phóng đại vấn
đề, có thể chỉ là một cánh cửa
bị hở và một cái bản lề bị gãy
thôi. Cô mở cửa...

... và nhảy vào trong, đóng
sầm cánh cửa phía sau cô
trước khi Steve có thể nghe
thấy tiếng động, *điều này quá*
sức chịu đựng của một anh
chàng thiếu niên...

Toàn bộ những gì phía sau
cái khoang đã biến mất, cửa
sập bị xé toang, những đám
khói và mây lướt qua với tốc
độ khó tin. Claire bối rối lùi lại
một bước - và nhìn vào cái
nguyên nhân gây ra chuyện
này.

Gã X, tâm trí cô nhảy múa
loạn xạ, nhớ lại cái thứ gồm

ghiếc tại Raccoon, cái gã săn
đuổi tàn bạo trong áo khoác
dài, đen, nhưng cái giống sinh
vật to lớn vụng về đang đứng
kia không giống lắm. Nó có
dáng người, kích thước khổng
lồ và không có tóc như con
quái vật X, da thịt có màu xám
kim loại tương tự - nhưng cao
hơn và vạm vỡ hơn, được thiết
kế với kích cỡ phải đến tám
feet, bờ vai rộng đến khó tin,
phần bụng lộ nhô những bắp
thịt. Nó không có bộ phận sinh
dục, mà chỉ có một cục bứu
tròn nằm dưới háng. Và những
cánh tay không phải là tay
người nữa, chúng còn hơn cả
một vũ khí giết người. Năm
tay trái của nó là một cái chùy
có mấu kim loại, to hơn cả
đầu cô, còn tay phải là sự kết
hợp của cơ thịt với những con
dao cong vút, hai trong số đó

dài ít nhất một feet.

Và nó không mặc áo khoác,

ý nghĩ đó thoáng qua óc

Claire, khi con quái vật đảo

con mắt trắng đục về phía cô

rồi quay đầu lại và gào lên,

một tiếng gào của cơn khát

máu và giận dữ.

Sợ hãi nhưng quả quyết,

Claire bất ngờ giương vũ khí

lên ngay khi cái sinh vật ấy bắt

đầu chú ý tới cô, và rọi một

chấm màu đỏ lên con mắt phải

không màu của nó. Cô siết

chặt cò súng...

...và nghe thấy tiếng cách

khô khan trong cái khoang

trống rỗng, âm thanh chói tai

bất chấp những cơn gió dữ dội

đang xoáy qua chiếc máy bay

bị hư hỏng.

Chương 9

KHÔNG MỘT LỜI

NGUYỄN RỬA NÀO ĐỦ

SỨC diễn tả chính xác sự bất
lực của cô. Claire nhanh
chóng vứt bỏ món vũ khí vô
dụng và bỏ chạy, lách mình
sang bên phải, không muốn bị
kết thúc vì mắc kẹt trong xó,
không thể tin rằng cô đã
không nghĩ đến việc kiểm tra
lại vũ khí. Có sáu hay bảy cái
thùng gỗ được chắt đóng sát
bức tường gần cánh cửa buồng
lái, nhưng không thể nắp được
vào mặt bên nào cả; như thế
chẳng khác nào chui đầu vào
rọ.

Chạy mau!

Ngay khi cô chạy dọc theo
bức tường, con quái kền càng
cũng chậm rãi quay mình rượt
theo, cô chộp lấy khẩu bán tự
động dưới thắt lưng và gạt
khóa an toàn theo cảm giác,
không dám rời mắt khỏi nó.
Nó cà nhắc tiến về phía cô

trên những cái chân to bằng
thân cây, tập trung một cách
kỳ lạ vào từng bước đi của cô.
Khoang chứa hàng chẳng
phải quá lớn, có lẽ dài chừng
ba mươi lăm feet và rộng mười
hai feet. Cô lao nhanh ra đằng
đuôi máy bay, không khí lạnh
buốt đột nhiên ập đến như
muốn hút lấy cô vào những
đám mây. Cô khom người
xuống, không dám nghĩ tới
việc đi sai bước, rồi băng
ngang khoảng trống để tiếp
cận vách bên kia, túm lấy một
chỗ kim loại nhô lên bằng
những ngón tay run rẩy.

Con quái vẫn còn cách xa ít
nhất hai mươi feet. Claire tựa
vào vách, chờ nó đến gần hơn
trước khi bỏ chạy lần nữa. Ít
ra thì nó cũng khá chậm chạp,
nhưng cô phải nghĩ ra cách gì
hay hơn là cứ chạy quanh một

vòng tròn.

Cô đang quan sát nó, có thể
nhìn thấy nó rất rõ... nhưng
những gì xảy ra tiếp theo lại y
như ảo giác. Nó gục nhẹ cái
đầu ánh bạc của mình xuống –
- và bất thành linh chỉ còn
cách cô năm feet, khoảng
cách rút ngắn trong tích tắc,
nó đang buông cách tay phải
xuống, phá tan bầu không khí
bằng tiếng xẹt rất rõ, tóe lửa...

Claire không kịp nghĩ gì
khác hơn là chạy có cờ, hành
động nhanh đến nỗi chính cô
cũng khó tin. Trong phút chốc
cô chỉ còn là một thân hình,
đang cúi nhanh và chạy nước
rút...

...và cô đã ở phía bên kia
của chiếc máy bay, con quái
vật lại chậm chậm, chậm
chậm di chuyển khi cô nhìn
lại.

Ah! Đón lấy nè! Máy bay
có bị dính vài lỗ đạn chắc
cũng không sao. Claire nổ
súng, một cụm tám viên đạn 9
ly ghim thẳng vào giữa ngực
nó - tất cả đều trúng mục tiêu.
Cô thấy những cái lỗ viên
đen xòe ra gần cái chỗ mà nếu
là con người nơi đó sẽ là trái
tim, không có máu nhưng có
những mô đen, nhầy nhụa lộ
ra, tạo thành những khối u
mềm quanh vết thương. Con
quái ngay lập tức dừng lại - và
sau hai giây đồng hồ, nó lại
bước tiếp, từng bước một, sự
tập trung của nó vẫn không
thay đổi.

Nỗi khiếp sợ bao trùm lấy
cô, *phải ra khỏi đây, nó sắp
giết mình, mang theo Steve,
có lẽ phải dùng khẩu súng
khác...*

Không, cô không thể, và

điều đó chẳng giúp được gì mà
chỉ làm mọi việc tệ thêm. Gã
X đã được lập trình cho một
mục đích riêng rẽ, để thu cho
được một mẫu virus; hơn nữa
cô ngờ rằng con quái đang đặc
biệt bám theo mình, nếu cô
mà ra khỏi khoang chứa hàng,
nó có thể sẽ chọc thủng cửa
sập rồi giết chết cô và Steve. Ít
ra với cách này, cậu ấy còn có
cơ may. Và lại đạn 9 ly đã là
thứ vũ khí có sức công phá lớn
nhất trên chiếc máy bay này
rồi, nếu nó có thể chịu được
tám viên vào ngực thì một
khẩu súng khác cũng chẳng
khá hơn.

*Thử một phát vào đầu, như
con quái vật một tay.*

Có thể thử, nhưng cô cảm
thấy một thứ không bị chảy
máu thì chắc cũng không thể
bị mù. Mắt nó thật lạ, dường

như chẳng phải dùng để
nhìn... và sự thật là họ đang
trên một chiếc phi cơ đang di
chuyển, lắc lư và tròn trành;
không có nòng ngắm thì làm
sao cô có thể bắn trúng mục
tiêu chỉ với một phát duy nhất?

Mọi thứ lướt qua tâm trí cô
trong khoảnh khắc, rồi cô lại
tiếp tục di chuyển, nhích dần
đến phần đuôi máy bay lần
nữa - sợ phải chạy, sợ phải
đứng chờ, tự hỏi liệu mình có
được bao nhiêu thời gian trước
khi nó lại xông đến, và lúc đó
mình nên làm gì...

...và nó lại cúi thấp đầu
xuống như lúc nãy, toàn thân
Claire chuẩn bị di động tiếp,
nhưng một ý tưởng chợt thành
hình. Cô tách khỏi vách rồi
chạy xéo về phía nó, *nếu cú
này không xong chắc mình
tiêu đời...*

...và Claire cảm nhận được
cái lạnh toát ra từ da thịt quái
dị của nó khi nó chạy vụt qua,
gần đến nỗi cô nghĩ thấy được
mùi thối rữa. Và sau đó hai
bên đã ở hai đầu đối diện của
cái khoang trống lốc, nó quay
người lại thật chậm rãi. Thật là
thoát hiểm trong đường tơ kẽ
tóc; nếu gần thêm một inch
nữa, nếu cô chạm thêm nửa
bước nữa, chắc là mọi chuyện
đã xong.

Súng cũng không dùng
được, cô không thể rời khỏi
đây, vì vậy con quái vật phải ra
ngoài, nhưng bằng cách nào?
Luồng không khí ở khoảng
trống cuối khoang chứa hàng
rất mạnh, nhưng cứ cho là cô
có thể vượt qua được thì nó
cũng không thể nào tác động
nổi con quái vật nặng nề
này... cô phải làm nó mất

thăng bằng, có lẽ sẽ dụ nó ra
khoảng trống và làm sao đó
cho nó ngã, chứ cô thì không
đủ mạnh để đẩy ngã.

Khốn kiếp thật, nghĩ xem

nào! Nó lại bắt đầu tiến về
phía cô, một bước, hai bước.

Claire đảo mắt nhìn ra xa, tìm
kiếm quanh sân nhà gần
khoảng trống đó, xem có gì có
thể làm cho nó vấp ngã, có lẽ
là rãnh thủy lực...

Rãnh thủy lực.

Dùng để đẩy mấy cái thùng
gỗ nặng nề về phía đuôi máy
bay, rồi dỡ xuống đất. Sự thật
là có hai cái thùng rỗng nằm
trên bục sắt ngay đầu rãnh
trượt, cách cửa buồng lái có
vài bước chân. Bộ phận điều
khiển được lắp vào bức tường
bên ngoài, ngay phía trước
cánh cửa.

Nó chậm quá, không được.

Kỳ thực nó chậm là do phải tải
nặng; chứ nếu chỉ có một hoặc
hai cái container rỗng trên sàn
thì ai biết được sẽ nhanh tới
cỡ nào? Cô phải tiếp cận bộ
phận điều khiển, để xem...

Có một cái bóng lướt tới,
rồi tiếng cây chùy răng máu rít
lên và xẹt thẳng đến đầu

Claire. Cô nhảy tới trước, lạng
người sang bên theo bản năng,
nhưng vẫn chưa đủ nhanh.

Mấy cái vuốt tuy không quật
trúng cô, nhưng lực tay của nó
đã làm tai cô đau điếng lên,
khiến cô chúi nhủi.

Ngay tức khắc, con quái vật
cúi người và quật tay phải
xuống, nhưng cô đã kịp hành
động bằng cách lăn mình lúc
vừa tiếp đất. Bàn tay có những
lưỡi dao vạch xuống sàn làm
tóa cả lửa, nó tru lên đầy giận
dữ còn Claire ngồi bật dậy, cố

gắng không để tâm đến cái tai
đau nhói cũng như những
chấm đen nhỏ xíu xuất hiện
ngoài rìa tầm mắt. Thay vào
đó cô chạy đến chỗ điều khiển
thủy lực, trong lúc sinh vật kia
đứng thẳng dậy, lại di chuyển
một cách máy móc, dáng vẻ
dửng dưng như thể nó chưa hề
điên tiết lên vài giây trước.

Sau vài bước chạy, cô đã
nhìn thấy cái bảng điều khiển
khá đơn giản, gồm công tắc
điện, một bộ quay số để nhập
trọng lượng ước tính, nút di
chuyển tới lui, một màn hình
kết xuất cỡ nhỏ, một cái khóa
khẩn cấp. Claire ấn công tắc
điện, đẩy trọng lượng đến mức
tối đa, khoảng non ba tấn.
Cô liếc nhanh về phía sinh
vật kia, thấy khoảng cách hãy
còn an toàn, và thấy nó chỉ
còn cách lần ranh chừng một

hai bước. Bàn tay cô đặt lên
cái công tắc màu xanh sẽ
khiến nó bị đẩy tới trước, sẽ
bắn nó dọc theo khoang bằng
một tốc độ ngoài sức tưởng
tượng. Với cái container rỗng
nặng có vài cân, trong khi lực
đẩy được chỉ định cho ba tấn,
nó sẽ thổi bay sinh vật đó như
một túi cát.

*Sắp rồi... sắp rồi... đúng
lúc đây!*

Khi con quái vật giẫm chân
lên rãnh trượt, Claire nhấn nút
– và không có gì xảy ra cả,
một chút cũng không.

Khốn kiếp! Cô dò dẫm
công tắc điện lần nữa, có lẽ do
nó vẫn chưa được bật – và khi
trông thấy cái hiện ra trên màn
hình nhỏ, cô rên lên thành
tiếng. Chỉ dẫn quá rõ ràng
“Đang nạp – chờ tín hiệu.”

Tuyệt, mất bao lâu đây?

Sinh vật đó vẫn còn cách
hai mươi bước, đang lê bước
dọc theo rãnh trượt. Cô sẽ khó
có được một cơ may nào tốt
hơn thế, bởi lẽ thêm một cú
đánh nữa không chừng sẽ
khiến cô đi đời, nhưng nếu cứ
đứng đây và bị nó bắt kịp
trước khi thiết bị nạp điện
xong, cô sẽ bị chẹt giữa vách
tường và những thùng hàng.
Nó sẽ ép cô vào cửa buồng lái
rồi nghiền nát như tương.

Tốt hơn là chạy

Tốt hơn là chờ.

Claire lưỡng lự hơi lâu, và
con quái vật đã lại di động. Nó
chạy thốc về phía cô như một
thảm họa tự nhiên. Quá muộn
rồi, thậm chí không kịp quay
người để lẩn ra sau cánh
cửa...

ping!

...và nó quật bàn tay trái

xuống ngay khi Claire đập
mạnh cái công tắc, hai mắt
nhắm nghiền, tin chắc cả thế
giới sẽ biến mất theo một trận
đau đớn...

...cùng lúc sinh vật đó rống
lên vì bị bắn ra xa khỏi cô,
mấy cái thùng rỗng ngáng
chân và làm nó văng đi mau
hơn. Trước khi cô kịp hoàn
hồn với cái kế hoạch thành
công, nó đã tận dụng cú nước
rút kinh khủng để lao lên trước
mấy cái container, vừa đủ tạo
nên một lực đòn bẩy để trì lại
– nhưng Claire không đợi đến
khi có kết quả. Cô nhanh
chóng nổ súng, hai, ba viên
đạn cắm thẳng vào đầu nó,
trượt ra khỏi cái sọ cứng như
sắt, nhưng cũng đủ làm nó
phân tâm. Con quái vật lông
lộn chừng nửa giây rồi cùng
hai cái thùng lao thẳng ra

ngoài bầu trời âm đạm.

Claire nhìn bầu khí quyền
đang lướt qua bên ngoài một
lúc, biết rằng mình lẽ ra phải
phấn khởi khi đã giết được
con quái vật, đã sống sót sau
một thảm họa nữa của

Umbrella, cuối cùng rồi họ
cũng đã an toàn... nhưng cô
chỉ đơn giản là nắm chặt tay
lại, dường như tất cả cảm xúc
đều trôi tuột theo thẳng anh
của gã X rồi thì phải.

*“Làm ơn đi, nhiều đó đủ
rồi,”* cô nói khẽ, rồi quay
người và mở cửa buồng lái.

Lúc bước hai bậc lên chỗ ngồi
phi công, Steve nhìn lại và cau
mày. *“Có chuyện gì vậy? Mọi
thứ ổn chứ?”*

Claire gạt đầu, quăng mình
xuống cái ghế bên cạnh cậu
ta, toàn thân rã rời. *“Ừ. Thêm
một lần nữa lập công. À, cái*

cửa sập khoang chứa hàng

bay mất rồi.”

“*Cô đùa hả?*” Steve hỏi.

“*Không hề,*” Claire đáp và

ngáp dài, bất chợt thấy một

mỏi đèn kiệt quệ. “*Này, tôi*

chợp mắt một chốc đây. Nếu

tôi ngủ quên, đánh thức tôi

dậy sau năm phút nhé?”

”*Được rồi,*” Steve đáp, vẫn

còn bồi hồi. “*Cửa sập bay mất*

à?”

Claire không trả lời, bóng

tối đang bao trùm lấy cô, toàn

thân cô lọt thỏm trong ghế

ngồi...

...và rồi Steve lay cô dậy,

gọi tên cô hết lần này đến lần

khác.

“*Claire! Claire!*”

“*Tôi đây,*” cô làm bầm, tin

chắc mình còn chưa ngủ trong

lúc ráng sức nhướng mắt lên,

tự hỏi tại sao Steve lại muốn

hành hạ mình – tới khi trông
thấy biểu hiện của cậu, và một
tia hãi hùng lộ cô tỉnh dậy.

“*Sao vậy, chuyện gì?*” cô
vừa hỏi vừa ngồi thẳng lên.

Trông Steve hết sức lo lắng.

“*Dường như một phút trước,
chúng ta đã đổi hướng bay và
bảng điều khiển bị khóa
cứng,*” cậu nói. “*Tôi không
hiểu tại sao cả, tuy không có
tín hiệu radio nhưng mọi thứ
khác vẫn hoạt động tốt – trừ
việc tôi không thể lái, không
thể thay đổi độ cao hay vận
tốc. Giống như nó đang lái tự
động vậy.*”

Trước khi cô kịp cất tiếng,
có một âm thanh khô khốc
phát ra từ cái màn hình nhỏ
gắn sát trần buồng lái, nơi mà
Claire đã không chú ý thấy.

Những dòng tín hiệu nhiễu
loạn nhấp nháy ngang màn

hình, tiếp theo là hình ảnh

xuất hiện một cách rõ ràng.

Alfred!

Có vẻ hắn cũng đang bay,

thắt dây an toàn trong ghế

ngồi của một chiếc máy bay

chiến đấu hai người lái, hoặc

đại loại thế. Dấu vết trang

điểm hãy còn loang lổ trên

mặt, cặp mắt viền đen, và khi

hắn cất tiếng, đó là giọng của

Alexia.

“Thứ lỗi cho ta,” hắn gầm

gừ. *“nhưng ta không thể để*

các người trốn thoát vào lúc

này. Có vẻ hai đứa bây lại đã

từ chối một trò chơi nữa của

ta - thật hư đốn, hư đốn quá.”

“Đồ đồng bóng biến thái,”

Steve chửi, nhưng Alfred

không nghe và cũng chẳng để

tâm.

“Thưởng thức chuyến bay

nhé,” Alfred vừa nói vừa cười

rúc rích, và màn hình tĩnh lặng
trở lại sau khi chớp một cái.
Claire và Steve nhìn nhau
bất lực, rồi nhìn ra biển mây
bồng bênh bên ngoài, lặng lẽ
chứng kiến ánh mặt trời đầu
tiên xuyên qua lớp mây.

Steve đang mơ màng nhớ
về cha mình thì bất giác
choàng tỉnh, thấy hoảng sợ mà
không rõ lý do, giấc mơ tan
biến khi cậu nhớ ra mình đang
ở đâu. Claire cất tiếng ngáy
ngủ nhẹ nhẹ trong cổ họng và
rúc vào gần hơn, tựa đầu lên
vai trái của cậu, hơi thở ấm áp
phả lên ngực Steve.

Ôi, Steve nghĩ thầm, không
dám di chuyển vì sợ làm cô
thức giấc. Họ chìm vào giấc
ngủ trong tư thế cận kề, lưng
tựa vào vách, vài bộ phận trên
cơ thể áp sát vào nhau. Cậu
không rõ đã mấy giờ, hay đã

ngủ được bao lâu, nhưng họ
vẫn đang ở trên không, ánh
mặt trời vẫn lặng lẽ rọi qua
cửa sổ. Họ có trò chuyện một
lúc sau khi Alfred chiếm
quyền điều khiển máy bay,
nhưng không phải nói về việc
sẽ làm gì sau khi kết thúc
chuyến hành trình cưỡng bức
này. Claire cho rằng vì họ
không thể làm được gì, nên lo
lắng cũng chẳng có tác dụng.

Thay vào đó họ cùng ăn –
Claire còn vài gói đồ ăn lấy từ
máy bán hàng tự động, và
Steve phải nói là mang ơn vì
điều đó – rồi dùng một ít nước
đóng chai để rửa mặt, kể đến
là trò chuyện. Trò chuyện thật
sự.

Claire kể cho Steve nghe
chuyến đi đến Raccoon tìm
Chris, những chuyện xảy ra ở
đó và những gì cô biết được về

Umbrella cũng như nhân vật
nội gián Trent... và cô cũng kể
thêm vô khối chuyện khác. Cô
đã ở trường đại học, lớn hơn
cậu hai tuổi, cô có một chiếc
mô tô nhưng đã không xài nó
nữa vì quá nguy hiểm. Cô
thích nhảy, vì vậy cũng thích
những bài nhạc đi kèm. Cô
thích những nông trại và chán
ngấy chuyện chính trị, món ăn
khoái khẩu nhất của cô là thịt
băm trộn pho mát. Claire thật
sự rất ấn tượng, một cô gái ấn
tượng nhất mà Steve từng
được gặp – càng tuyệt hơn khi
cô luôn chú tâm đến những gì
cậu nói. Cô cười mỗi khi cậu
pha trò, bày tỏ sự tán phục
theo từng câu chuyện kể, và
khi cậu nói về cha mẹ của
mình, cô lắng nghe như nuốt
từng lời.

Và cô ấy thông minh, lại

xinh đẹp nữa...

Cậu nhìn xuống mái tóc lòa
xòa với cái đuôi tóc dài của
cô, tim đập thình thịch mặc dù
đã cố trấn tĩnh. Cô lại cựa
quậy trong giấc ngủ, cái đầu
ngiên đi một chút, đôi môi
xinh xinh bất chợt trở nên rất
gần, đủ gần để cậu đặt lên đó
một nụ hôn, tất cả những gì
cậu phải làm là cúi mặt xuống
vài inch nữa, thật xấu hổ là
cậu đang bắt đầu làm như vậy,
đang hạ thấp miệng xuống...

“*Mmmm,*” Claire làu bàu
trong giấc ngủ, và cậu dừng
lại, rồi thụt lui, nhịp tim đập
còn nhanh hơn hồi nãy. Quả
thật là cậu rất muốn, nhưng
không phải theo cách này,
nhất là khi cô ấy không muốn
cậu làm vậy. Cậu đã nghĩ là cô
cũng muốn, nhưng khi nhớ lại
vài điều ít ỏi mà cô kể về anh

bạn Leon, cậu không chắc liệu họ có phải bạn bè bình thường không nữa.

Steve cảm thấy khỏ sở, vì Claire đang ở rất gần mình nhưng lại không thuộc về mình, nên khi cô cuộn mình ra xa sau đó vài giây, cậu thấy nhẹ nhõm cả người. Cậu đứng dậy, co duỗi cái chân tê chồn rồi bước tới mũi máy bay, tự hỏi không biết nhiên liệu dự trữ có cạn kiệt chưa, cứ nghĩ đến việc chạm trán lần nữa với thằng khốn nhà Ashford là cảm xúc của cậu lại bùng bùng trời dậy. Cậu hy vọng Claire có thể ngủ một giấc dài, cô ấy đã quá mệt mỏi...

...đến khi trông thấy quang cảnh bên ngoài, và khi quan sát mũi máy bay, cậu nhận ra nó đã hạ độ cao đáng kể. Máy bay bắt đầu chao đảo tròn

tránh mà không rõ nguyên do.

Bản đồ chỉ đường kẻ bên cái

la bàn cho phép cậu ước lượng

kinh độ - vĩ độ hiện tại của họ.

“Claire, dậy mau! Coi

kìa!”

Claire mất vài giây để đến

bên cạnh Steve, lấy tay dụi

mắt – và mở to mắt lên khi

nhìn ra ngoài. Một cơn bão

băng và tuyết đang trút xuống,

trải dài ngoài tầm mắt.

“Chúng ta đang ở Nam

Cực,” Steve nói.

“Hay là Bắc Cực?” Claire

hoài nghi hỏi lại. Cô vịn vào

lưng ghế khi chiếc máy bay

lắc lư. *“Có chim cánh cụt hay*

cá heo gì không?”

“Tôi không biết nhiều về

cuộc sống hoang dã, nhưng

chúng ta đang ở vĩ tuyến

82.17 độ Nam,” Steve nói.

“Nhất định là ở dưới đáy thế

*giỏi. Không chắc lắm, nhưng
tôi nghĩ chúng ta sắp hạ cánh,
bởi lẽ tốc độ đang chậm lại.”*

Không chừng kế hoạch của
Alfred là thả họ xuống giữa
một vùng không ai biết đến, và
để mặc họ chết cồng. Không
ồn ào hoa mỹ, nhưng mà tuyệt
đối chắc chắn. Steve ước gì
mình có thể chạm tay vào
thằng điên ấy một phút, chỉ
một phút thôi. Cậu không giỏi
đánh lộn, nhưng giá nào cũng
phải dẫn Alfred một trận cho ra
trò.

*“Chúng ta đang hướng
theo cái đó,”* Claire cất tiếng,
trở tay sang phải, Steve liếc
nhìn xuyên qua cơn bão... và
thấy một chiếc máy bay khác,
cùng với một toà nhà vừa thấp
vừa dài mà cô đã chỉ, khoảng
cách ước chừng vài phút.

“Cô có nghĩ nó là của

Umbrella không?” Steve hỏi,
và biết ngay câu trả lời trước
cả khi cô gật đầu. Còn đâu vào
đây nữa?

Phần mũi máy bay tiếp tục
chúc xuống, mang họ đến cái
nơi mà Alfred chuẩn bị sẵn,
nhưng thực sự Steve lại thấy
nhẹ nhõm đôi chút. Chạm trán
Umbrella là một chuyện khó
khăn, dĩ nhiên, nhưng ít nhất
cũng sẽ có kẻ nào đó ra mặt,
và không phải tay nhân viên
Umbrella nào cũng bất hợp tác
như Alfred. Dù sao, cậu không
tin là ai cũng phục tùng Alfred.
Biết đâu cậu và Claire có thể
kiếm ra ai đó để thỏa thuận,
hoặc bằng cách nào đó mua
chuộc...
Họ đang ở giai đoạn thứ
nhất của tiến trình tiếp cận,
máy bay đang tăng tốc, đôi
cánh nặng nề hẫng đi dưới áp

lực của mưa băng – rồi Steve

nhận ra nó đang di chuyển rất thấp, rất thấp và rất nhanh.

Thiết bị hạ cánh đã bung ra đầu đó phía dưới, nhưng máy bay khó lòng tiếp đất được với vận tốc và độ cao này.

“Lên đi, lên đi, ...” Steve

nói, mắt dõi theo toà nhà đang to dần lên rất nhanh, cảm thấy mồ hôi túa ra như tắm. Cậu bỏ nhào đến ghế phi công, chộp lấy cần gạt và đẩy lên, nhưng vô hiệu.

Ôi trời.

“Thắt dây an toàn, chúng

ta rơi đó!” Steve hét lớn, chộp

lấy sợi dây khi Claire nhảy vào

ghế ngồi, ngay khi họ nhấn nó

vào khớp thì tiếng báo động

vang lên inh ỏi, thiết bị tiếp đất

gãy sụn và bắn ra xa, phần

bụng máy bay đâm sâu xuống

đất. Buồng lái nảy bật lên như

điên, và chỉ nhờ mấy sợi dây
an toàn mà họ không bị đập
đầu lên nóc. Claire kêu ối một
tiếng, cùng lúc một đợt sóng
tuyết lao thẳng vào kính chắn,
và đằng sau họ có tiếng kim
loại rít lên chói tai khi phần
đuôi hay cánh gì đó bị xé toạc
ra –

- và một mảng tuyết bắn ra
xa khỏi tấm kính, cho phép họ
có thể chứng kiến tòa nhà
đằng trước, chiếc máy bay
mất kiểm soát lướt tới theo đà
trượt, đầu đó có khói bốc lên,
họ đã hạ cánh và...

Chương 10

ĐẦU CLAIRE RẤT ĐAU.

LẠI NỮA.

Có gì đó đang bốc cháy, cô
có thể ngửi được mùi khói và
cảm thấy lạnh không thể tả,
rồi bất chợt nhớ lại chuyện đã
xảy ra – tuyết, tòa nhà, cú va

chạm. Alfred. Cô mở mắt ra
và nhấc đầu lên, cử động
vướng víu và khó nhọc bởi lẽ
vẫn còn kẹt trong cái ghế, lúc
này đã lật nghiêng 45 độ. Ở
ghế bên kia, Steve đang bất
động.

“Steve! Steve, tỉnh lại đi!”

Steve rên rỉ và lầm bầm cái
gì đó, Claire thở phào nhẹ
nhõm. Cô tự tháo dây ra sau
vài nỗ lực, rồi khom người
xuống, hai chân lúc này đặt
trên tấm bảng chỉ dẫn. Khó
mà nhìn được gì bên ngoài
kính chắn với góc độ này,
nhưng có vẻ như họ đã ở trong
một tòa nhà lớn. Có một dãy
kim loại xám cách đăng trước
khoảng năm sáu mươi bước,
và qua lỗ hổng nhìn thấy được
từ phía bên này máy bay, cô
thấy một lối đi bộ có rào chắn,
nằm dưới cái lỗ đó khoảng

tám hoặc chín bước.

Còn mọi người đâu? Có ai

không? Nếu đây là một khu

nghiên cứu của Umbrella, lẽ ra

phải có một tá lính tráng đến

lôi họ ra khỏi đồng bùng

nhùng này chứ? Ít nhất thì chủ

nhà cũng phải tỏ ra bức bối...

Steve đang cựa quậy, mặc

dù cô có thấy một cục u nổi

lên dưới mái tóc anh chàng.

Cô rờ tay lên và phát giác ra

mình cũng có một cục to

không kém ở thái dương bên

phải, chắc phải bự hơn cả inch

so với cái cô có khi tỉnh dậy

hồi... hôm qua? Đã qua ngày

rồi ư?

Thời gian trôi thật nhanh

khi người ta bất tỉnh.

“Cái gì cháy thế?” Steve

hỏi, mở to cặp mắt lơ đờ.

“Tôi không rõ,” Claire đáp.

Chỉ có một ít khói trong buồng

lái, cô cho rằng nó thoát ra từ phần còn lại của máy bay. Bất kể thế nào, cô cũng không muốn quanh quẩn ở đây để chờ nó nổ đâu. “*Nhưng chúng ta cần ra ngoài mau. Cậu đi được không?*”

“*Đôi giày này được thiết kế để đi bộ mà,*” Steve lau bầu, và Claire nhoẻn miệng cười, đồng thời giúp cậu ta tháo dây an toàn.

Họ nhặt nhanh mấy món vũ khí còn xài được đang xếp dưới chân, khẩu súng lục của Steve và khẩu 9 ly của cô.

Thật không may, họ đã gần hết đạn, đã vậy còn bị mất vài băng đạn nữa. Cô còn hai mươi bảy viên, Steve còn mười lăm. Hai người chia nhau xem xét chung quanh, và khi không thấy có gì đáng chú ý, Steve trèo xuống cái lỗ có

lôi đi bộ, thử tiến tới vài bước.

“Có gì dưới đó không?”

Claire hỏi với theo, cô đang
ngồi bên rìa cái lỗ hồng và
nhét súng vào thắt lưng. Trời
lạnh đến nỗi thở ra khói,
nhưng cô nghĩ mình còn chịu
đựng được.

“Không có gì nhiều,” Steve
gọi lại, vẫn đang nhìn quanh.

*“Chúng ta đang ở trong một
toà nhà lớn – Tôi nghĩ nó
được xây dựng trên một hầm
mỏ hay thứ gì đó tương tự, có
một cái dốc hướng thẳng đến
trung tâm. Không thấy ai cả.”*

Cậu ta nhìn lên và vẫy tay.

“Xuống đây, để tôi đỡ cô.”

Claire đâm nghi ngờ điều
đó. Trông cậu ta cũng tốt
tướng đấy, nhưng là tướng của
một tay chạy đua chứ không
phải vận động viên thể hình.
Nhưng cô cũng không thể ở

trong máy bay mãi được, và vì
ghét phải nhảy xuống một chỗ
thấp hơn cả feet, nên cô buộc
phải cần có người đỡ...

“*Xuống đây,*” cô nói, và leo
xuống cái lỗ, bám chắc lâu hết
mức có thể -

- và cô thả mình xuống, rồi
Steve thốt ra một tiếng ối, sau
đó cả hai nằm bệt dưới đất,
Steve nằm ngửa với hai tay ôm
quanh cô, Claire nằm đè lên
anh chàng.

“*Đỡ hay quá,*” cô nói.

“*Ồ, không có chi,*” Steve
vừa nói vừa cười.

Thân hình cậu ta rất ấm.

Lại còn hấp dẫn, êm ái, thích
thú làm sao, và trong mấy giây
sau đó, cả hai không hề cựa
quậy, Claire bằng lòng với việc
được ôm... còn Steve thì
muốn cứ như thế, cô có thể
thấy điều đó lộ rõ trên mặt anh

chàng.

Chúa ơi, mày đâu phải

đang đi nghỉ mát! Thôi đi!

“Chúng ta nên...”

“...tìm hiểu xem mình đang

ở đâu,” Steve tiếp lời, và mặc dù cô có thấy một tia thất vọng

thoáng qua trong ánh mắt cậu

ta, nhưng anh chàng đã giấu

nó đi thật nhanh, rồi thở dài

một cách rất kịch trước khi

nói lỏng hai tay, ra chiều

nhượng bộ. Claire miễn cưỡng

ngồi dậy và kéo cậu ta đứng

lên.

Nơi đây có vẻ đúng là một

hầm mỏ, bề ngang ước chừng

sáu mươi feet, lối đi mà họ vừa

đặt chân xuống có khoảng một

nửa là những bậc thang xoắn –

có vài cái thang treo gần đó,

và Claire nhìn thấy được ít

nhất hai cánh cửa từ vị trí

đang đứng, cả hai đều nằm

phía dưới bên trái. Tầng họ

đang đứng chỉ có một cửa bên phải, nhưng khi Steve kiểm tra thử thì nó đã bị khóa.

“Cô nghĩ coi mọi người ở đây đâu hết rồi?” cậu thì thào hỏi. Đây là một nơi có thể tạo ra tiếng vọng rất rõ, bởi khoảng không rất rộng và trống trải.

Claire lắc đầu. *“Chắc đang đi đập người tuyết?”*

“Ha ha,”

Steve cười.

“Đáng lẽ Alfred phải nháy xỏ ra với súng phun lửa hay thứ gì đó trên tay mới phải?”

“Theo đúng phải vậy,”

Claire nói. Cô đang suy ngẫm về chuyện này. *“Có lẽ hẳn chưa đến đây, hoặc hẳn không ngờ việc chúng ta bị rơi máy bay, vì vậy nên đã chờ sẵn trong một tòa nhà khác, nơi*

mà đáng lẽ chúng ta phải hạ
cánh xuống đó... nói cho đúng
là bị ép hạ xuống. Nếu có thể
kiếm được một cái máy bay
nào khác trước khi hấn lùg
ra chúng ta...”

“Tìm ngay thôi,” Steve nói.

“Cô có muốn chia ra tìm
không? Như vậy thì sẽ lùg
sục được nhiều tầng hơn,
kiếm được nhiều thứ hơn.”

“Chia ra khi mà Alfred
đang quanh quẩn đâu đây à,
tôi cho là không nên,” Claire
nói, và Steve gật đầu nhẹ
nhõm.

“Vây... đi lối này,” Claire
nói và chọn cái thang đầu tiên,
Steve theo sau.

Sau một quãng leo trèo
ngắn, họ đã đến bên cánh cửa
kế tiếp cần xem xét, đúng ra là
hai cái nằm trong một lối rẽ
nhỏ. Cũng khóa nôt. Steve đề

nghĩ thử tổng cho nó một đập,
nhưng Claire cho là nên thử
những cái khác trước. Cô có
cảm giác càng lúc càng bất an
trước sự tĩnh lặng chung
quanh, và không muốn đánh
thức những cư dân tại đây
bằng tiếng phá cửa ồn ào, *cho*
dù có thể chúng đang trong
trạng thái ngủ đông, không
thể nghe hay cảm thấy gì về
tiếng động...

Họ chuyển sang cánh cửa
duy nhất còn lại, nằm ngay
trước một khoảng vách dẫn ra
dãy cầu thang đi xuống. Claire
lắc nhẹ tay nắm và xoay được
nó dễ dàng; cả hai hèm sẵn vũ
khí – và sau khi gạt đầu với
Steve, Claire đẩy cửa –
- và há hốc miệng vì choáng
váng. *Chuyện gì thế này?*
Đây là một phòng ngủ tối
tăm, bốc mùi nồng nặc. Tiếng

cửa mở đã đánh động ba, bốn
con zombie quay lại, chúng
tiến về phía họ, tất cả có vẻ
mới bị lây nhiễm, vì phần lớn
da thịt hầy còn nguyên vẹn. Ít
nhất có một đứa đã bắt đầu bị
mục rữa, cái mùi thối đặc
trung đậm nồng trong không
khí lạnh lẽo.

Steve tái mặt, và lúc cô
đóng sầm cánh cửa lại, cậu ta
nuốt ực xuống một cách khó
nhọc, trông như phát ốm đến
nơi. *“Có một gã trong đó làm
việc ở Rockfort. Đầu bếp.”*

Phải rồi! Trong phút chốc,
cô hiểu ngay rằng ở đây cũng
bị lây nhiễm, nhưng thật sự là
trùng hợp quá sức. Ít nhất một
trong số các máy bay bên
ngoài đã đến từ hòn đảo, chứa
đầy nhóc những nhân viên
đang hoảng loạn – rất có thể
không có một nhà khoa học

nào – nên không một ai nhận
ra rằng mình đang mang theo
mầm mống virus trong người.

*Lại có thêm những kẻ ăn
thịt người bệnh hoạn bị nhiễm
virus... còn gì nữa đây?* Claire
rùng mình, cố tưởng tượng ra
những thứ mà Umbrella định
phát minh tại vùng Nam
Cực... và những sinh vật tự
nhiên bị lây nhiễm trước khi
họ đến.

*“Chúng ta phải biến khỏi
đây mau,”* Steve nói.

*Biết đâu Alfred đã bị ăn
thịt rồi không chừng,* Claire
nghĩ thầm. Thật là viển vông,
mặc dù họ vốn xứng đáng có
được may mắn đó. *“Đi thôi.”*

Nơi cuối cùng để kiểm tra
là những cầu thang xoắn ốc
đến tận cuối con đường, chúng
dẫn xuống một nơi hầu như tối
mù. Nhớ đến mấy que diêm

kiểm được ở Rockfort, Claire
bèn đưa vũ khí của mình cho
Steve cầm tạm, rồi lôi chúng
ra khỏi túi, đưa một nửa cho
Steve trước khi nhận lại súng.
Cậu ta tiến lên trước, quẹt hai
que diêm để soi sáng một nửa
cầu thang và giơ cao trên đầu.
Chúng không sáng mấy, nhưng
cũng đỡ hơn là không có gì.
Cả hai xuống đến đáy và
rảo quanh một hành lang chật
hẹp, Claire cảnh giác cao độ
với bóng tối xung quanh. Có
mùi gì đó rất khó chịu, giống
như ngũ cốc thối, và mặc dù
cô không nghe thấy bất cứ
tiếng di chuyển nào, nhưng
dường như nơi đây không chỉ
có hai người họ. Cô rất tin vào
bản năng của mình, nhưng quả
thật mọi thứ vẫn im thin thít,
không một tiếng sột soạt hay
chuyển động nào...

Chỉ là căng thẳng thôi, cô

hy vọng trong đầu.

Dù chỉ có thể nhìn thấy

không qua ba bước đăng

trước, nhưng họ vẫn đi nhanh

hết mức có thể, cảm giác hoàn

toàn bị động và dễ bị tấn công

thôi thúc họ tiến về phía trước.

Đi thêm được vài bước thì

hành lang rẽ nhánh, họ phải

chọn lựa giữa đi thẳng hoặc rẽ

trái.

“Câu nghĩ sao?” Claire thì

thào – và hành lang thành linh

bùng lên tiếng di chuyển, tiếng

đập cánh, mùi thối bủa vây tứ

phía. Steve cất tiếng nguyên

rửa khi que diêm bắt chọt tắt

ngấm, khiến bóng tối tràn

ngập xung quanh. Có thứ gì đó

phớt qua mặt Claire, vừa mịn

vừa nhẹ và không chút thanh

âm, cô đập mạnh vào nó một

cách kinh tởm, thấy sồn hết

gai ốc, không biết phải bắn

vào đâu và bắn cái gì.

“*Chạy mau!*” Steve gào

lên, đồng thời chộp lấy tay cô

kéo giật tới trước. Cô hỏn hển

chạy theo Steve, và lại bị một

vật gì đó phớt nhẹ qua mặt,

vừa lạnh lạnh vừa sắc mịn.

...rồi Steve kéo cô qua một

ô cửa và đóng sập nó lại, cả

hai ngòì bệt xuống, Claire run

bắn người, cực kỳ ghê tởm.

“*Sâu bướm,*” Steve nói.

“*Lạy Chúa, chúng nó to quá,*

cô thấy không, to như chim,

chim ưng...” Cô nghe tiếng

cậu đang khạc nhổ, có lẽ để

làm sạch miệng.

Claire không trả lời mà sờ

soạng để tìm que diêm. Căn

phòng tối mịt, và cô muốn bảo

đảm rằng không có thêm con

nào đập cánh quanh đây, *sâu*

bướm, khiếp! Không hiểu sao

bọn chúng hình như còn khó
chịu hơn cả zombie, có lẽ vì
cái cách chúng vuốt ve mơn
trón lên mặt người ta – cô lại
rùng mình, và thấy bao tử
quặn lên.

Steve đã kéo cô vào trong
một văn phòng, nơi không có
bóng dáng một con sâu bướm
hay một sản phẩm khó chịu
nào khác của Umbrella. Claire
thấy một cặp giá đỡ nên đặt
trên cái rương bên phải và
chộp liền lấy nó, thấp sáng
ngọn nến đã vơi một nửa, rồi
đưa cho Steve một cái trước
khi nhìn quanh, ánh đèn cây
lung linh soi rọi bóng tối nhá
nhem đang bao trùm nơi trú
ẩn của họ. Có bàn gỗ, kệ
đứng, một cặp khung tranh –
căn phòng ảm cúng đến ngạc
nhiên, nếu xét đến cảm giác
của những nơi ngoài chỗ này.

Dù thế nào thì nó cũng không
hề lạnh lẽo. Cả hai kiểm tra
quanh một lượt, thấy không có
gì khác lạ cả.

*“Ồ, không chừng có vài
thứ chúng ta xài được cũng
nên,”* Steve lên tiếng khi đến
gần cái bàn. Có một đồng giấy,
và một thứ nhìn giống như bản
đồ nằm trải ngang bề mặt,
nhưng Claire bắt giác chú ý
đến một cục trắng trắng dính
đằng sau vai phải cậu ta.

“Dừng cử động,” cô nói,
bước chân đến sau lưng Steve.

Thứ đó đóng thành một màng
dày, che khuất phần bên trong,
kích thước dài cỡ sáu inch và
trông méo mó, cứ như một
quả trứng bị đập bệt ra.

“Cái gì vậy? Gỡ nó ra đi,”

Steve nói một cách căng
thẳng, và Claire đưa nền tới
gần, nhận thấy lớp màng trắng

không hoàn toàn trong suốt.

Cô có thể thấy một phần bên
trong...

...nơi một con giòi trắng
mập ú đang bò lóp ngóp, được
bọc trong khối chất lỏng trong
suốt. Một cái trứng bọc, lỗ sâu
bướm đã đẻ một cái trứng bọc
lên cậu ta.

Claire xem nữa nôn thóc
nôn tháo, may mà kìm lại
được, cô ngó quanh tìm cách
để gỡ nó ra. Có một ít giấy
nhàu nát trong thùng rác bên
cạnh cái rương, và Claire túm
lấy một mẫu.

“*Chờ một chút,*” Claire nói,
giọng thảo nhiên đến mức
chính cô cũng kinh ngạc, đồng
thời rút cái màng bọc khỏi vai
Steve. Lớp màng ươn ướt bám
khá chắc, nhưng cô cũng lôi ra
được rồi liệng xuống nền.

“*Xong rồi.*”

Steve quay lại, ngồi thụp
xuống bên cạnh mẫu giấy, đèn
cây gươm cao – rồi đột ngột
đứng bật dậy, trông phát tỏm
chẳng kém gì cô. Anh chàng
đạp lên nó thật mạnh, khiến
khối chất lỏng trong suốt phọt
ra khỏi đế giày.

“*Mẹ ơi,*” cậu ta nói, miệng
mím lại. “*Lúc nào chúng ta ăn
xong thì nhớ nhắc tôi ới đấy.*
*Và lần sau đi qua đây, không
chơi que diêm nữa.*”

Cậu ta kiểm tra lưng cô –
không có gì hết, ơn Chúa –
sau đó bắt đầu chia phần mớ
giấy trên bàn, Steve lãnh cái
bản đồ và ngồi bệt xuống sàn,
còn Claire lục lợi đồng còn lại.

Danh mục hàng tồn kho,
hóa đơn, hóa đơn, danh
mục... Claire mong rằng Steve
may mắn hơn mình. Theo
những gì cô thu thập được,

chỗ này được Umbrella gọi là
“trạm vận chuyển,” và được
xây dựng trên một khu mỏ bỏ
phế - cô không biết chính xác
là mỏ gì, nhưng có một số biên
lai còn mới ghi nhận việc chi
mua các thiết bị và một lượng
lớn nguyên liệu xây dựng.

Nhiên đến nỗi đủ xây một
thành phố nhỏ.

Cô tìm được một loạt bản
ghi chép cực kỳ chán ngấy
của hai gã nào đó, thảo luận
việc phân phối ngân sách của
Umbrella trong năm tới. Nói là
buồn chán vì mọi thứ đều
hoàn toàn hợp pháp. Văn
phòng họ đang trú chân là của
một trong hai người đó,
Tomoko Oda, và chính từ Oda
mà cô phát hiện ra một thứ,
một đoạn tái bút trong bản báo
cáo tài chính chán phèo cách
đây khoảng một tuần.

Tái bút – Nhân tiện, có nhớ
câu chuyện mà tớ kể với cậu
lúc đến đây lần đầu không, về
“quái vật” bị nhốt ấy? Đừng
có cười, bởi vì tớ đã chính tai
nghe thấy vào tối hai hôm
trước, ngay tại cái văn phòng
này. Thật khủng khiếp y như
trong những câu chuyện kể,
một tiếng gào rền rĩ đầy thịnh
nộ vang vọng khắp các tầng
bên dưới. Tay quản đốc bảo
các nhân viên đã từng nghe
tiếng đó từ mười lăm năm
trước, hầu như đều vào lúc
chập tối - người ta đồn rằng
nó hét lên vì ai đó đã quên
cho nó ăn. Tớ còn nghe nói nó
là một bóng ma, một trò chơi
khăm, một thí nghiệm khoa
học thất bại, thậm chí là một
con quỷ. Tớ không biết nghĩ
thế nào nữa, và vì không một
ai được phép xuống dưới, nên

*bí ẩn vẫn là bí ẩn. Dù sao đi
nữa, tớ phải nói với cậu rằng,
sau khi nghe cái tiếng rống
điên cuồng kinh khủng này, tớ
không còn muốn đi xuống sâu
hơn tầng B2 nữa.*

*Nhớ cho tớ biết về chuyến
hàng.*

Chào cậu, Tom.

Có vẻ các công nhân ở tầng
trên không biết nhiều về những
gì xảy bên dưới. Tốt cho họ
thôi, Claire nghĩ thầm... mặc
dù với tình hình hiện tại thì
chưa chắc đã tốt.

Steve bắt chợt bật cười,
một dấu hiệu đắc thắng, rồi
đứng dậy với nụ cười toe toét.

Cậu đập tay xuống cái sơ đồ
Nam Cực đang trải rộng trên
bàn.

“Chúng ta đang ở đây,”

Steve nói, chỉ vào cái chấm đỏ
mà ai đó khoanh sẵn. *“Năm*

giữa đường đi từ tiền đồn

Nhật Bản, Dome Fuji, đến địa

cực, thuộc lãnh thổ nước Úc.

Và đây là một trạm nghiên

cứu của Úc – cách khoảng

mười hay mười lăm dặm phía

trên.

Claire cảm thấy tim mình

rộn lên. “*Tuyệt quá! Chúng ta*

có thể tẩu thoát đến đó nếu

tìm được phương tiện di

chuyển...”

...và nếu ra được khỏi tầng

hầm này, cô thầm nghĩ, trạng

thái hăng hái phần nào xù

xuống.

Steve mở tấm bản đồ thứ

hai, trải nó ra, “*Chờ đã, chưa*

đến đoạn hay nhất đâu. Xem

nè.”

Đó là một bản sao thiết kế.

Claire quan sát mấy cái biểu

đồ vẽ tay, phác họa góc nhìn

bên hông và từ trên cao của

một tòa nhà với ba tầng, mỗi tầng và phòng đều được ghi nhãn gọn gàng. Nó khiến cô nhảy cẫng lên, thật khó đứng yên trong trạng thái phấn khởi như vậy. Chính là bản đồ tòa nhà họ đang ở, không cao mấy nhưng khá sâu.

“Đây là nơi chúng ta đang đứng,” Steve vừa nói vừa trở vào cái hình vuông nhỏ có ghi “văn phòng quản lý,” ở tầng B2. Cậu dò ngón tay xuống, rồi sang trái, rồi lại xuống, dừng ở một khu vực có hình đáng kỳ quặc phía dưới bản đồ, trông nó giống y như một dấu hỏi to tướng trên mặt giấy. Những ký tự màu đen nhỏ xíu ghi là “hầm khai thác,” và có một đường hầm vẽ bằng bút chì nhạt kéo dài ra, có ghi chữ “lên mặt đất/chưa xong” kẻ bên, cũng bằng bút chì.

“Nghĩa là chúng ta phải tới đó,” Claire kết luận, khẽ lắc đầu một cách nghi ngờ. Bản đồ Steve tìm được sẽ giúp họ tiết kiệm hàng đồng thì giờ quanh quần sục sạo, và trong điều kiện túng thiếu đạn dược thế này, không chừng nó có thể cứu mạng họ.

“Đúng vậy. Nếu gặp cái cửa nào bị khóa, chúng ta cứ phá nó thẳng tay, hoặc có thể bắn vỡ ổ khóa, Steve thích thú nói. “Từ đây đến đó ước chừng một phút. Chúng ta sẽ sớm được thấy bầu trời quen thuộc thôi.”

“Ở đây nói đường hầm chưa hoàn tất...” Claire cất tiếng, nhưng Steve đã ngắt ngang.

“Thì đã sao? Nếu họ đang thực hiện nó, thế nào cũng có những thiết bị còn để lại,”

Steve lạc quan. “*Nó là hăm khai thác mà, đúng không?*”

Cô thật khó mà tranh cãi với quan điểm của cậu ta, và cũng không muốn. Nếu được vậy thì tốt thôi, bản thân cô cũng chỉ mong mọi chuyện tiến triển thuận lợi... và cho dù lại phải chạy qua cái tổ sâu bướm, nhưng lần này họ đã có chuẩn bị.

“*Coi như cậu thắng,*”

Claire đáp, dẹp bỏ lý trí sang một bên để nhường chỗ cho sự hăng hái.

Steve nhướn mày ra vẻ ngờ ngác. “*O, thắng cái gì đâu?*”

Claire định trả lời rằng muốn hiểu sao thì hiểu, nhưng bất chợt dừng lại bởi một tiếng rít chói tai xuyên từ ngoài vào, nó phát ra không biết từ đâu và vang rền khắp nơi. Trong

một thoáng, cô nghĩ đó là tiếng
còi báo động không kích do nó
rất lớn và kêu the thé, nhưng
không có cái còi báo động nào
lại bắt đầu ở tần số sâu và thấp
như vậy, hoặc tăng đều âm
lượng lên như vậy, chưa kể
đến việc nó gây ra một cảm
giác khiếp đảm khó tả. Âm
thanh chứa đầy sự phẫn nộ và
điên tiết đến cùng cực.

Cả hai đứng chết lặng, lắng
nghe tiếng gào ghê rợn khủng
khiếp đó lan đi khắp nơi trước
khi chấm dứt, Claire tự hỏi
không biết nó kéo dài đã được
bao lâu. Cô không nghi ngờ gì
về việc đó là một trong những
tạo vật của Umbrella. Không
con ma nào có thể tạo được
một âm thanh phát ra từ phủ
tạng như vậy, không linh hồn
nào chứa một cơn thịnh
nộ đến như vậy.

“*Đi thôi,*” Claire lặng lẽ
nói. Steve gật đầu, hai mắt mở
to đầy lo lắng trong lúc cuộn
tấm bản đồ và cất kỹ.

Cả hai chuẩn bị vũ khí,
cùng lên kế hoạch, và khi đã
đếm đến ba, Steve đẩy tung
cánh cửa.

*

* *

Lúc tiếng gào của sinh vật
kỳ quái vang lên, Alfred đang
cười vào nó qua những chấn
song to tướng bằng kim loại,
trong một căn phòng ẩm ướt
trống trơn, thấy hết sức
ngưỡng mộ cái tác phẩm thủ
công của chị hấn. Dĩ nhiên là
hấn có góp sức, nhưng chỉ một
thiên tài như ả ta mới tạo nên
được virus T-Veronica, khi
mới mười tuổi... và mặc dù ả
cho rằng thí nghiệm đầu tiên là
một thất bại, nhưng Alfred thì

không. Kết quả của nó thật sự
làm hài lòng mỹ mãn, xét ở
mức độ thí nghiệm trên người.
Mọi thứ đã rõ ràng hơn sau
khi hấn rời Rockfort. Ký ức đã
quay về với hấn, làm sống lại
những chuyện đã bị chôn vùi
hoặc lãng quên, khơi dậy
những cảm giác mà hấn đã
không còn nhớ tới. Sau mười
lăm năm sống trong một khu
vực tăm tối, với những ảo giác
hồn độn không ngừng biến
động, Alfred giờ đây mới cảm
thấy được mọi việc theo đúng
thứ tự của nó – và hấn hiểu ra
tại sao nơi ở của chúng bị tấn
công, và hấn đã may mắn biết
bao khi nó xảy ra.

*“Bọn chúng biết đã đến
lúc,”* Alfred nói. *“Nếu không
có cuộc tập kích, mình sẽ tiếp
tục ngỡ rằng chị ấy ở bên
cạnh mình.”*

Hắn quan sát một cách
thích thú, khi sinh vật đó
nghiêng đầu về phía cửa để
nghe ngóng. Nó bị xích vào
ghế, bị bịt mắt, hai tay trói
chặt sau lưng... và mặc dù
không còn chút lý trí nào sau
một thập niên rưỡi, nó vẫn có
phản ứng với lời nói. Có lẽ nó
nhận ra giọng hần nhờ những
bản năng của động vật.

Ta phải nuôi nó, Alfred
nghĩ thầm, bởi lẽ không muốn
nó chết trước khi Alexia thức
dậy... cũng sớm thôi – có lẽ
tiến trình đã bắt đầu rồi.

Những ý nghĩ đáng kinh ngạc
tràn ngập khắp người hần,
rằng hần sẽ hiện diện trước sự
tái sinh phi thường của ả.

“Mình nhớ chị ấy quá,”

Alfred thở dài. Hắn đã tạo nên
quá nhiều thứ để phản chiếu
hình ảnh ả ta, để san lấp hàng

nằm chờ đợi trong cô độc.

*“Nhưng chị ấy sẽ sớm hiện
thân thành một nữ hoàng đầy
uy quyền, với một người lính
trung thành như ta, và chúng
ta sẽ không bao giờ bị chia
cắt nữa.”*

Điều đó nhắc nhở hắn về
công việc cuối cùng, một
nhiệm vụ sau chót cần thực
hiện trước khi hắn có thể thoải
mái tận hưởng lần chờ đợi
cuối. Hắn đã hân hoan với việc
khám phá ra chiếc máy bay bị
rơi, nhưng cảm xúc đó không
tồn tại được lâu, khi phát hiện
thấy bên trong trống rỗng. Tuy
nhiên, căn cứ vào thiết kế của
trạm, hắn tin chắc hai đứa
nhãi ranh chỉ có thể ở một
trong hai chỗ. Hắn nhặt lấy
một khẩu súng trường trong
kho vũ khí, loại Remington cỡ
30.06 có ống ngắm phóng đại,

một món đồ chơi thú vị, và
quyết định mở hàng cho nó.

Hắn không thể để Claire và
thằng bạn nhãi nhép của nó
xuất hiện ngang xương, làm
hỏng bữa tiệc vui...

Thình lình, Alfred bắt đầu
cười, một sáng kiến nảy ra
trong hắn. Sinh vật quái dị kia
cần ăn... sao ta không mang
cho nó hai tên mục đồng?

Claire Redfield đã mang sự
hủy diệt đến Rockfort, đã làm
hoen ố cái tên Ashford, cũng
giống như sinh vật đó từng
làm.

*Nó sẽ chén sạch bọn điệp
viên của kẻ thù, xem như tỏ
lòng tôn kính đến sự trở lại
của Alexia... và rồi chúng ta
sẽ có một cuộc tụ họp gia
đình riêng, chỉ ba chúng ta
thôi.*

Tiếng cười của hắn làm

sinh vật quái dị kia lồng lộn,
nó kéo dây xích mạnh đến nỗi
Alfred phải ngưng cười. Nó
phát ra một tiếng rống kéo dài
kinh khủng, cố sức thoát khỏi
tình trạng tù hãm, nhưng
Alfred nghĩ xiềng xích hãy còn
giữ được nó một lúc nữa.

“Ta sẽ sớm quay lại,”

Alfred hứa, rồi nhấc khẩu
súng lên và bỏ đi, tự hỏi không
biết Claire sẽ nghĩ gì khi chạm
trán cha của hắn và Alexia
trong một tình trạng khác
thường – khác thường ở đây
nghĩa là cái chết đầm máu của
chính cô ta.

Sinh vật đó bị thu hút bởi
thân nhiệt và mùi sợ hãi,
Alfred biết chắc như vậy, thật
thú vị được chứng kiến cảnh
một Claire tuyệt vọng bị săn
đuổi trong bóng tối.

Khi Alfred bước lên cầu

thang dẫn đến tầng hầm thứ
hai, Alexander Ashford lại gào
lên lần nữa, như đã từng làm
mười lăm năm trước, lúc bị
chính những đứa con ruột
đánh thuốc mê và tước đoạt sự
sống.

Chương 11

HỌ LẤN VÀO BÓNG

ĐÊM, STEVE đi trước Claire,
mặc cho cửa phòng mở toang.
Ánh sáng chỉ vừa đủ để thấy
lối rẽ phải trong hành lang,
nhưng họ cũng cần có vậy
thôi.

- sang phải, đi tới, cánh

cửa bên phải, đi tiếp, rẽ trái -

Cậu không ngừng lặp đi lại

lại điều đơn giản đó trong đầu,

hy vọng mình không phạm

phải sai lầm nào. Hình ảnh về

cái thứ mà Claire đã hất khỏi

lưng cậu vẫn còn in đậm trong

óc, và họ thật sự không biết lũ

sâu bướm đỏ có thể làm được
gì khác nữa.

Họ tiến tới trước được hai
sải chân thì con sâu bướm đầu
tiên xuất hiện, một cái bóng
mờ trắng trắng lặng lẽ, và
Steve vẫy súng.

Đoàng! Đoàng! Đoàng! Ba
phát đạn liên tiếp đã làm nó vỡ
vụn ra, rơi tòm xuống đất
thành từng mảnh, và cả đám
còn lại tuôn ra từ phía hành
lang mà cậu cùng Claire đang
tiến tới. Một làn sóng những
hình thù lung linh mờ ảo, đi
cùng một mùi thối hết sức khó
chịu... tạo thành một khối có
kích cỡ to như người thường
bám trên trần.

- không nên nghĩ tới nó,

chạy mau thôi –

“*Chạy mau!*” Steve la lớn,
Claire chạy vụt ra từ phía sau
lưng cậu, cô quẹo phải đi

xuống hành lang trong lúc cậu
tiếp tục nổ súng, hai rồi ba
phát.

Từng tùm lông tơ và chất
nhầy ẩm ẩm phát ớn rơi xuống
như mưa khi cậu bắn vào cái
khối đen kịt quay tít trên đầu,
phủ chụp lên người cậu, làm
cậu thấy buồn nôn. Bầy bướm
đêm giã chết một cách lặng
lẽ y như lúc chúng tấn công.

Cậu cảm thấy có một con
khác bám trên tóc mình, cảm
giác một thứ ươn ướt và ẩm
ẩm đang tiếp xúc với da, và
hất nó khỏi đầu như điên,
trước khi bắn văng cái mớ bầy
nhầy đó ra xa.

“Mở được rồi!” Claire gào
lên từ khoảng cách gần hơn
Steve tưởng, và mặc dù cậu đã
sẵn sàng để lùi xuống hành
lang, vừa đi vừa bắn, nhưng
cảm giác bị ị lên đầu thật

chẳng khác nào một giọt nước
làm tràn ly. Cậu cúi người,
dùng một tay che đầu và chạy
nước rút. Cậu thấy bóng
Claire in trên cửa ngõ bên tay
phải và lao thẳng tới trước vào
giữa cánh tay đang giang rộng
của cô. Claire chộp trúng áo
của Steve và hất mạnh cậu vào
trong, đóng sầm cánh cửa sau
lưng – rồi quay lại và siết cò
súng, dùng thân mình che
chắn cho cậu.

“Cái gì...”

Đoàng! Đoàng! Căn phòng
quá rộng, nên tiếng súng vang
đội khắp các góc ngách.
Có một ít ánh sáng phát ra
từ đâu đó, nhưng Steve đã
nghe thấy chúng trước cả khi
kịp trông thấy. Bọn zombie,
rên rỉ và thở hỗn hển, ba trong
số bốn con nhắm tới vị trí của
họ. Cậu chỉ nhìn thấy lò mờ

bóng dáng của chúng, lúc này
đang lắc lư và luồn lách tới
trước, thấy hai con ngã gục,
rồi hai con khác tiến lên thế
chỗ.

“*Tôi ổn rồi!*” cậu lên tiếng,
và Claire bước tránh sang bên,
nhường cho cậu lo liệu cánh
phải.

Steve định vị và nổ súng, cố
gắng nhắm cho trúng đầu dưới
ánh sáng chớp choạng. Cậu hạ

được ba, rồi bốn con, gần tới
mức máu của chúng văng đầy
lên tay. Cậu chúi nhanh xuống
quần, cầu mong tay mình
không bị vết trầy xước nào, và
đừng có hết đạn. Nhưng vẫn
còn một con zombie nữa, một
con nữa,...

...và Claire lại kéo cậu.

Steve ngừng bắn, chạy theo cô
vào trong bóng tối về cái nơi
có lẽ là hầm khai thác. Phía
sau họ, bọn zombie vẫn lê lét
và rên rỉ, tạo thành một cuộc
săn đuổi chậm chạp. Cậu vấp
vào một thân người âm ẩm, rồi
đạp trúng một cái khác, nghe
như có tiếng lạo xạo dưới
chân. Nhưng cảm giác hoảng
hốt và bất lực của cậu chẳng
đáng kể gì khi thình lình nghe
tiếng Claire la lên đau đớn,
đồng thời bàn tay cô vượt khỏi
cậu.

“*Claire!*” Steve sờ soạng
tìm cô trong hoảng hốt, cảm
giác
xung
quanh
trống
không...

“*Coi chừng cái chân cậu,*
tôi mới bị vấp trúng chân
mình đây nè,” Claire cau kinh
lên tiếng, cách đó chừng hai
bước, và cậu thấy hai đầu gối
thiếu điều muốn sụm xuống.
Cậu cũng cảm thấy vai phải
mình đang tỳ lên những tay vịn
kim loại lạnh ngắt, họ đang đặt
chân lên những bậc thềm đi
vào khu mỏ.

Cả hai cùng leo lên trên,
Claire dẫn đầu. Khi cô mở
cánh cửa, ánh sáng chiếu rọi
khắp hầm, xé toang màn đêm.

“*Ơn Chúa,*” Steve lẩm
bẩm, lấy tay vịn cánh cửa khi

Claire bước vào trong...

...và khi dợm bước theo

sau, cậu nghe thấy tiếng cười

rúc rích như đàn bà, cái giọng

cậu đã quen đến phát ghét.

Claire lén khoát tay sau lưng

ra dấu dừng di chuyển, và cậu

thả cánh cửa ra, mặc cho nó

đập vào hông cô. Alfred đang

nói gì đó, và Claire chậm

chậm giờ tay lên. Có vẻ Alfred

đã kèm chế được Claire...

...*Nhưng ta thì không,*

Steve thâm nghĩ, không nhận

ra là mình đang nở một nụ

cười gằn dữ tợn. Alfred có

nhiều thứ cần được giải đáp,

nhưng Steve biết chắc rằng

trong một hai phút nữa, hẳn

đừng mong nói thêm được gì,

không bao giờ nữa.

Hắn đã có cô ta. Theo

phỏng đoán thì bọn họ - xem

nào, cô ta đến đây hẳn là vì

đường hầm, lối thoát duy nhất
không bị khóa. Cô ta không
phải con ngốc, nhưng chẳng
nhằm nhò gì với kiến thức và
chiến lược của một tay cáo già
như hắn.

Claire đang đứng ở ngưỡng
cửa và giơ tay lên, dáng vẻ
không chút bối rối. Sao cô ta
không thấy sợ nhỉ?

“*Bỏ vũ khí xuống,*” Alfred
hất hàm, tay đặt lên cò súng.
Giọng hắn được khuếch đại
bởi những hầm mỏ rải rác
dưới nền, vang vọng khắp căn
phòng lạnh lẽo, nghe có vẻ
đầy uy quyền và hơi tàn nhẫn.

Hắn khoái cái âm thanh này,
và thấy nó khá hiệu quả khi cô
ta thả rơi khẩu súng không
chút lưỡng lự.

“*Đá nó lại đây,*” hắn ra
lệnh, và cô ta làm theo, khẩu
súng va chạm lách cách dưới

sàn bê tông. Hấn không nhấc
lên mà đá nó trượt tiếp xuống
dưới tay vịn bên trái, cả hai
cùng nghe thấy tiếng nảy của
nó trên vách đá, rồi mất dạng
dưới hầm mỏ sâu thẳm.

*Tuyệt lắm, mọi thứ đã trong
tay ta!*

*“Có chuyện gì với bạn
đồng hành của mi sao?”* hấn
hỏi với giọng giễu cợt. *“Cậu ta
gặp tai nạn rồi à? Quên nữa,
làm ơn đứng xa cánh cửa ra,
nếu mi không phiền. Và để tay
trong tầm mắt của ta.”*

Claire tiến tới trước, cánh
cửa hầu như đã đóng kín sau
lưng. Hấn thấy trên mặt cô
thoáng qua một tia khó chịu,
và lấy làm khoái trá về điều
đó.

“Cậu ta chết rồi,” cô nói
ngắn gọn. *“Chuyện gì xảy đến
với Alexia? Hay là tôi đang*

nói chuyện với Alexia đây

chăng – ông biết đó, hai

người rất giống nhau...”

“Ngậm miệng lại ngay, con

nhãi,” Alfred gầm gừ. “Mày không xứng được gọi cái tên

đó. Bọn mày biết đây là thời

điểm thức giấc của cô ta nên

đã tấn công Rockfort, để dụ

cô ta ra – hay là bọn mày

muốn tận diệt, muốn cắt đứt

hơi thở đầu tiên của cô ta?”

Claire lộ vẻ bối rối, dường

như cô ta đang cố tỏ ra không

biết gì, nhưng Alfred không

muốn nghe thêm một lời dối

trá nào nữa. Trò chơi chẳng

còn hứng thú gì với hắn.

Không gì sánh được với vẻ

hân hoan chiến thắng trên

khuôn mặt của Alexia.

“Tao biết hết rồi,” hắn nói,

“nên khỏi phải khó chịu làm

gì. Bây giờ, nếu mày đi với

tao...”

Claire thành linh nhìn lên
bên phải, về phía tầng trên chỗ
có đường hầm.

“*Coi chừng!*” cô la lớn rồi
ngồi thụp xuống. Alfred quay
nửa vòng, chỉ để trông thấy cái
máy phá băng khổng lồ, cùng
cái lối vào tối thui của đường
hầm...

...và cánh cửa bật tung sau
lưng Claire, gã thanh niên lao
vọt vào trong, áp sát bên cạnh
và chĩa súng vào hắn.

Alfred nổi giận, hấn vung
khẩu súng trường và siết cò ba
bốn phát. Nhưng hắn không
đủ thời gian để ngắm chính
xác, nên những phát đạn đi
chệch khá xa...

...và dường như có một bàn
tay hộ pháp xô Alfred bật ra
sau, làm hắn ngộp thở. Gã
thanh niên siết cò, rồi có tiếng
cạch vang lên, băng đạn rỗng

không.

Alfred lảo đảo lùi ra sau

thêm một bước, ngoác miệng

ra cười. Hắn đã sẵn sàng để

giết cả hai người họ, thế nhưng

khẩu súng trường không nằm

trong tay hắn nữa, không biết

sao hắn đã làm rơi nó mất, và

tiếng cười của hắn biến thành

tiếng ho ươn ướt đau đớn –

- và hắn bước vào khoảng

không sau lưng, rơi xuống

hầm mỏ. Hắn va vào một lớp

băng dày, rồi đứng dậy, ngực

đau quặn quại. Chẳng lẽ hắn

bị bắn rồi sao?

Một tiếng động khô khốc

vang lên, lớp băng xung quanh

gãy vụn, và hắn gào lên trong

lúc rơi xuống. Hắn muốn thấy

cô ta một lần nữa, muốn chạm

vào cô ta, nhưng đồng thời

cũng nghe thấy tiếng gào rú

của cha hắn đang đến gần, rồi

mọi thứ chìm trong đau đớn và
tối tăm.

Tiếng tru kinh khủng hòa
lẫn với giọng của Alfred thúc
giục họ phải đi ngay. Claire
dừng lại một thoáng để nhặt
khẩu Remington trước khi leo
lên tầng trên cùng Steve. Vì
Steve đã hết đạn, còn súng của
cô đã bị hất văng xuống hầm
mỏ, nên đây là vũ khí duy
nhất của họ.

Cả hai trèo vào trong buồng
lái của cỗ máy bọc chắn màu
vàng đậu ngay trước đường
hầm. Steve tìm cách điều
khiển những bánh xe – và họ
một lần nữa nghe thấy tiếng
tru điên cuồng đang tới gần,
tiếng của con quái vật xông
chuồng đầu đó bên trong.

Steve bật một loạt những
công tắc, vừa gạt đầu vừa lăm
bắm. Claire lắng nghe trong

lúc kiểm lại khẩu súng, nhận
thấy mình chỉ còn có sáu viên
đạn. Chiếc máy đào to tướng
đầy ốc vít đang nóng dần lên,
đủ nóng để làm tan băng. Thật
ra Claire cũng chẳng quan tâm
tới điều đó, cô chỉ mong nó
đưa được hai người họ ra
ngoài trước khi con quái vật
kia xuất hiện.

Trong lúc cỗ máy nặng nề
đang khởi động, Steve cho
Claire biết đường hầm có lẽ
vẫn chưa hoàn tất, bởi lẽ các
công nhân vẫn phải di chuyển
chậm chạp và không được sử
dụng những thứ có nhiệt độ
cao, nhằm tránh làm ngập mất
một nửa căn cứ.

*“Nhưng chúng ta thì khỏi
sợ,”* cậu vừa nói vừa cười.

*“Cô nghĩ gì nếu bọn mình
biến nơi đây thành một cái
hồ?”*

“*Vậy mình làm thôi,*” cô nói, và cười đáp lại, ước gì mình có thể nhiệt tình thêm chút nữa. Kỳ quái, họ đang trên đường thoát ra, Alfred Ashford đã chết, không ai chặn đường họ nữa, vậy mà sao cô vẫn cảm thấy lo ngại?

Bởi vì những điều quái gở mà hắn đề cập về cô chị của hắn...

Điên thật, phải, nhưng nó đã tạo nên một câu hỏi mà cô vẫn chưa trả lời được – tại sao Rockfort bị tấn công?

Steve kẹp lấy cần lái và cố máy tiến tới trước. Không có đai an toàn, nên Claire phải vịn một tay vào nóc. Sức ép của nó có lẽ chỉ vừa đủ để không gây ra một vụ sụp nền.

Tầm nhìn của họ hầu như bị chặn bởi cái máy đào to tướng đầy ốc vít, nhưng sau một lát

thì họ cũng biết rằng mình đã
đến cuối đường hầm.

Có tiếng kêu inh ỏi đến chói
tai, giống như những tảng đá bị
dồn cục lại với nhau vậy. Rồi
mùi nước bị đun sôi, và khi họ
tiến vào bóng tối thêm vài
inch, cô nghe âm thanh của
suối nước đang phun trào qua
buồng lái, bất chấp động cơ
máy đang kêu ì ầm.

Tiếng thác nước vang rền
dường như vô tận khi họ tiếp
tục leo lên, rồi mặt đất bắt đầu
gập ghềnh khiến cho cỗ máy
chòng chành, xóc mạnh.

Thình lình, một ánh đèn xám
bao trùm lên buồng lái, tạo
nên một khung cảnh lung linh
mờ ảo.

Chiếc máy trườn qua cái hố
còn mới toanh gần một ngọn
tháp đứng. Claire nhận ra đó
là sân đáp dành cho máy bay

lên thẳng, trong lúc Steve để ý
thấy những xe trượt tuyết đậu
gần căn cứ.

Những đóa hoa tuyết to
tương đang trút xuống từ bầu
trời đen kịt, không khí lạnh và
âm uồn vào buồng lái một
phút trước khi họ leo xuống
tới đất. Gió thổi lồng lộng làm
tuyết bay lệch đi, tuy không
lớn nhưng rất đều đặn.

“Trực thăng hay xe trượt?”

Steve hỏi khẽ, nhưng Claire có
thể nhận thấy cậu ta đã bắt
đầu lạnh run. Cô cũng vậy.

”Tùy ý cậu thôi,” cô nói.

Trực thăng thì nhanh hơn,
nhưng đi trên mặt đất coi bộ
an toàn hơn. *“Liệu chúng ta
có cất cánh ở đây được
không?”*

*“Chắc là được, chừng nào
tình hình chưa bị xấu đi,”* cậu
nói, ngược nhìn lên tháp, kỳ

thật là cậu cũng không chắc
lắm. Cô đang định đề nghị sử
dụng xe trượt thì cậu đã nhún
vai, đẩy cửa ra và lướt vào
trong, đồng thời gọi với qua
vai.

*“Tôi đề nghị chúng ta nên
xem qua cái tháp,”* cậu nói.

*“Ít nhất cũng nên xem có cơ
may nào không.”*

Cô ngoái cổ lên nhìn nhưng
không sao thấy được đỉnh
tháp. Không khí thì lạnh đến
cắt da.

*“Sao cũng được, nhanh lên
thôi,”* Claire nói, khoác khẩu
súng trường qua vai.

Steve từ từ tiến lên bậc
thang. Claire theo sau, tuy
lạnh nhưng hết sức hồ hởi.

Thình lình cô cảm thấy phẩn
chấn hấn lên, bởi lẽ giờ đây cả
hai có thể thoải mái thực hiện
điều họ muốn làm, theo cách

họ muốn. Dù đi đường nào, họ cũng sẽ đến căn cứ ở Úc trong vòng một giờ nữa, được ủ trong mền ấm, dùng đồ uống nóng và thuật lại câu chuyện của mình.

Ít nhất là về những đoạn đáng để tin, cô nghĩ thầm trong lúc theo chân Steve leo lên những bậc thang đầy cát. Cho dù là một kẻ tinh táo nhất trên thế giới cũng không tin được một nửa những gì họ đã trải qua.

Sự sung sướng của cô phai nhạt đi khi họ đến gần đỉnh, còn ba tầng nữa, hàm răng cô đang đánh bò cạp – và khi Steve quay lại, cau mày, cô không để ý thấy đằng sau mình đang ám hẳn lên.

“Không có trực thăng,” cậu nói, bắt đầu vò tóc. *“Có lẽ chúng ta sẽ...”*

Cậu đã thấy thứ gì đó đằng
sau cô, vẻ hoảng hốt pha lẫn
kinh ngạc lộ ra trên khuôn
mặt. Cậu vớ tay để kéo cô
lên, nhưng cô đã lao tới rồi.

“*Chạy!*” cô la lớn, và cậu
quay người đâm bổ lên cầu
thang, Claire theo sau không
đầy nửa bước. Cô không biết
cậu đã thấy điều gì –

- *mày phải biết chứ* -

- nhưng theo những gì về
mặt của cậu bộc lộ, cô có thể
đoan chắc rằng mình không
muốn cái thứ đó ở sau lưng
chút nào.

*Chính là con quái vật, nó
đã được tự do, và giờ nó sẵn
lòng mình, nỗi sợ của cô gia
tăng gấp bội, và Steve chớp lấy
tay cô, kéo lên khỏi những bậc
thang cuối cùng. Claire đang
đứng lơ đãng trên một mặt sân
vuông rộng lớn và trống*

không, với những đường kẻ
đánh dấu vị trí hạ cánh bị
tuyết phủ kín. Tầm nhìn của
họ bị cản trở đáng kể bởi một
làn sương mù màu xám khác
thường.

“*Đưa súng cho tôi,*” cậu
thì thào. Claire lờ đi, cô quay
người lại để xem có đúng là nó
không, để xem mình có nhận
ra được cái thứ dễ sợ có tiếng
gào kinh khủng kia không – và
Claire không gặp chút khó
khăn nào để xác nhận điều đó,
khi nó lên đến mặt sân. Cô
tháo khẩu súng trường xuống,
lùi lại, ra hiệu cho Steve đứng
nấp đằng sau.

*

* *

Alfred tỉnh lại, toàn thân
đau như búa bổ. Hắn hãy còn
thở được, máu tuôn đầy cả
mặt lẫn mũi miệng, và khi cố

cử động, hấn bị một cơn đau
khủng khiếp nhấn chìm. Từng
đốt xương đều đã bị gãy, bị vỡ,
hoặc đứt rời, hấn biết mình
sắp chết. Những gì hấn có thể
làm lúc này là chịu trận trong
bóng tối. Hấn rất sợ, cơn đau
quái ác đến nỗi hấn ước gì
mình có thể thiếp đi...

...*Alexia*...

Không thể bỏ cuộc được,
khi mà hấn đã đến rất gần, khi
mà chỉ còn một chút nữa thôi.
Hấn cố mở mắt ra để nhìn, và
nhận ra mình đang nằm trên
một đoạn gờ nhô ra dưới hầm
mỏ. Hấn đã té xuống có đến
ba tầng, hoặc năm tầng không
chừng.

“*Aa... lexi... iaa,*” hấn
phều phào, cảm thấy máu
đang tuôn trào từ ngực, cảm
thấy xương kêu răng rắc khi
cử động, thấy sợ nỗi đau đón

đang phải gánh chịu – nhưng
hắn phải tới chỗ cô ta, bởi vì
cô ta là cả trái tim, là tình yêu
vĩ đại của hắn, hắn phải cố
chịu đựng để được nghe cô gọi
tên hắn.

*

* *

“*Đưa súng cho tôi,*” Steve
gọi lần nữa, mắt dõi theo cái
thứ đang tiến bước về phía họ,
nhưng Claire không nghe thấy.
Cô đang chú tâm đến mục tiêu
trước mặt, đang thấy những gì
cậu thấy dưới một góc độ
phóng đại – mà những gì cậu
thấy thì tởm không chịu nổi.
Bị bịt mắt, hai tay bị trói
quặt sau lưng, khoác một
mảnh da ô màu kỳ quái cột
quanh thắt lưng, trông hệt như
nó đang phải gánh chịu những
cực hình; cậu có thể thấy
những vết sẹo lồi ra, những

dầu roi hằn sâu trên da, những
cái còng đâm máu xiết quanh
cổ chân. Nhìn nó cũng giống
như người, ngoại trừ phần thân
to quá khổ và những thớ thịt
kỳ dị, có màu xám và lốm
đốm, với những bắp thịt gầy
còn bị xé thành nhiều mảnh,
phơi bày những lớp mô sống.
Nửa người trên trần trụi, nên
cậu có thể thấy một vật thể đỏ
hung đang nhấp nhô giữa ngực
nó, thật là một mục tiêu lộ
liều, và trong vài giây, Steve
nghĩ là họ có thể an tâm, *nó
không có vũ khí gì cả...*
... và một âm thanh răng
rắc phát ra, bốn phần không
đối xứng mọc ra từ lưng và
nửa thân trên của nó, cứ như
những cẳng chân của loài côn
trùng, cái dài nhất đến mười
feet, cong vồng lên như đuôi
bò cạp. Nó lắc lư tiến thêm

một bước nữa, và một thứ chất
lỏng đen kịt phun ra, không
biết từ lưng hay ngực. Khi
những giọt đó vừa chạm xuống
nền xi măng đang đóng băng,
một luồng khí gas đậm đặc
màu xanh tím xộc tới chỗ họ,
bị gió tuyết thổi xoắn sang bên
cạnh.

Nó cất lên một tiếng rống
nặng nề và tiến thêm một bước
nữa, những cánh tay mới
choãi quanh cái đầu trọc lóc,
làm nó đung đưa từ bên này
sang bên kia. Giờ thì nó đã giữ
thăng bằng một cách hoàn hảo
rồi, và Steve chạy nước rút
trước khi kịp nghĩ tới điều đó.

*Tấn công phần dưới, đầu
cúi thấp, hạ nó khi còn có
thể...*

“Steve!” Claire hét lên
hoảng sợ, nhưng cậu đến rất
gần rồi, đủ gần để người thấy

mùi cay xè của chất gas mà nó
tự tạo ra, *có lẽ là chất độc,*
phải dụ nó tránh xa cô ấy...

...và khi cậu sắp sửa nện
trúng nó thì một thứ gì đó xô
ập vào cậu từ sau lưng, hất
cậu văng đi trên không.

“*Steve!*” Claire lại gào lên.

Đây là một tình huống hết sức
nguy hiểm, bởi lẽ Steve đang
bị trượt nghiêng trên lớp xi
măng đóng băng, và mặc dù
cậu đã cố gượng lại, cố bấu
vúi vào mặt sàn bằng những
ngón tay tê cóng, nhưng phía
dưới cậu không có chỗ nào để
đặt chân nữa. Cậu đã cách
con quái vật vài bước trước
khi cẳng chân của nó quật
xuống lưng, hất cậu văng sang
bên.

“*Steve!*”

Steve lăn qua mặt sàn như
một tảng đá phẳng lì dưới

nước, và biến mất bên bờ rìa.

Ôi không, Chúa ơi!

Claire gặp người, cảm giác

đau đớn xâm chiếm lấy cô,

như thể vừa bị một cú đâm

nặng nề vào bụng. Cậu ta đã

cố bảo vệ cho cô, để rồi trả giá

bằng chính mạng sống. Trong

một giây, cô không tài nào di

chuyển hay thở được, không

cảm thấy lạnh nữa, không nhớ

tới con quái vật.

Chỉ một giây.

Cô ngược nhìn cái sinh vật

trông như bị tra tấn đó, lúc

này đang lắc lư và hướng về

phía mình. Trong phút chốc,

Claire hiểu ra một điều, cơn

thịnh nộ mà họ nghe thấy từ

nó là hệ quả bộc phát của

những năm khắc nghiệt dài

đăng đắng, bị tra tấn, bị lôi ra

làm thí nghiệm; nhưng cô

không có cảm giác gì cả. Trái

tìm của cô đã đông cứng, lý trí
của cô lạnh lẽo còn hơn cả
phần thân ngoài. Cô thẳng
người lên, lắp một viên đạn
vào rãnh súng trường, điềm
nhiên đánh giá tình huống.

Dĩ nhiên cô có thể chạy, có
thể thoát khỏi bãi đáp cả dặm
trước khi nó tìm được cách leo
xuống – nhưng đó không phải
là một phương án, không phải
nữa. Cái chết của nó sẽ là một
phần thưởng với cô, mặc dù
đó không phải là điều cô trù
liệu trước.

*Nó đã giết Steve, và mình
sẽ giết nó*, cô lạnh lùng nghĩ,
và tiến về góc tây bắc của sân
đáp, nơi xa cầu thang nhất.

Những bộ phận mới mọc của
nó đang quơ quào trên đầu, và
nó chậm chạp xoay nửa vòng
một cách đau đớn, bộ mặt mù
lòa giờ đang ngó thẳng về phía

cô. Thêm một tiếng tru thật
sâu đến sồn gai ốc, toàn thân
nó phụt ra những dòng chất
lỏng bốc khói, có lẽ là một loại
a xít hoặc chất độc. Cô tự hỏi
không biết ai là kẻ tạo cái thứ
này, và bằng cách nào – đây
không phải một con zombie
mang T-Virus, và với tình trạng
bị tra tấn đau đớn như thế, nó
không giống một loại vũ khí
sinh học. Cô nghĩ mình sẽ
chẳng bao giờ biết được sự
thật.

Claire nâng súng lên ngắm
mục tiêu, tập trung vào khối
nhấp nhô giữa ngực nó, rồi lại
chuyển hướng sang bộ mặt
xám xịt. Cô không biết bắn
vào quả tim của nó sẽ có hiệu
quả gì, nhưng tin chắc nó sẽ
không sống nổi với một viên
cỡ 30.06 vào đầu. Cô chẳng
muốn mất thời gian đuổi theo

nó, hay gây ra những đau đớn
ngoài ý muốn; cô chỉ cần nó
chết.

Cô chĩa vào giữa trán con
quái vật. Nó có bộ hàm khỏe
và một cái mũi thẳng thớm,
nằm dưới những thớ thịt nhăn
nheo, có lẽ nó từng là một gã
đẹp trai quý phái.

*Biết đâu lại là một thành
viên khác của nhà Ashford, cô
thầm chế nhạo, và siết cò.*

Cái đầu của nó văng mất,
gần như vỡ nát ngay khi viên
đạn trúng đích. Xương sọ và
não bắn tung tóe, trông chúng
xám xịt như màu trời, hơi
nước bốc lên từ cái lỗ hồng
toang hoác trên cổ, cùng lúc
nó sụm xuống – trước tiên là
cổ chân, rồi đến những cánh
tay co giật trong không khí
lạnh lẽo, cuối cùng là bộ mặt
đã bị hủy hoại.

Claire trở ra như phỗng,
không vui mừng, không mất
tinh thần, thậm chí cũng
không chút thương hại. Nó
chết rồi, vậy thôi, và giờ cô
phải đi. Cô vẫn không thấy
lạnh, nhưng toàn thân thì đang
run rẩy, răng kêu lập cập, và
cô biết mình cần làm nóng
người...

“Claire?”

Cái giọng yếu ớt và run rẩy
vọng lên từ mé đông mặt sân
đích thị là của Steve.

Claire nhìn chết lạng vào
khoảng không trống trải – và
rồi lao tới, luồn tay chân
xuống dưới lớp tuyết xốp,
chồm người ra để thấy cậu
đang chật vật bám vào cây trụ
chống bằng cả hai tay và một
chân.

Khuôn mặt cậu tái xanh vì
lạnh, nhưng khi thấy cô, ánh

mắt cậu sáng bừng lên, một vẻ
khuây khỏa rạng ngời ánh lên
trên làn da xám xịt.

“*Cô còn sống,*” cậu nói.

“*Đó là phương châm của
tôi mà,*” cô đáp lại, đặt khẩu
súng trường xuống và tỳ vào
bờ mép, cúi người xuống để
chộp lấy tay cậu. Phải vật lộn
một lúc, nhưng rồi Steve
cũng đã leo lên được, và cả
hai đứng như chôn chân, ôm
chặt lấy nhau, điều duy nhất
họ còn làm được lúc này dưới
cái rét căm căm.

“*Tôi xin lỗi, Claire,*” cậu
nói một cách khó nhọc, áp sát
mặt vào vai cô. “*Tôi không thể
ngăn được nó.*”

Trái tim cô đã tan chảy từ
lúc thấy cậu còn sống, và bây
giờ nó đang bị bóp nghẹt lại.
Cậu ta chỉ mới tròn mười bảy
tuổi, cuộc đời cậu ta bị

Umbrella hủy hoại, và cậu đã
suýt chết vì muốn cứu mạng
cô. Một lần nữa. Và cậu lại
xin lỗi.

*“Đừng lo, lần này là lượt
của tôi,”* cô nói, cố ngăn dòng
lệ tuôn rơi. *“Lần sau tới lượt
cậu, được chưa?”*

Steve gật đầu, ngồi xổm
xuống và nhìn cô. *”Nhất
định,”* cậu nói một cách mạnh
mẽ, đến độ cô phải bật cười.

“Hay lắm,” cô nói, và thụp
xuống để kéo cậu đứng dậy.

*“Như vậy tôi sẽ rảnh tay hơn.
Bây giờ mình kiếm một chiếc
xe trượt thôi.”*

Cả hai tựa sát vào nhau để
giữ ấm và cùng lần tới cầu
thang, không người nào nghĩ
đến chuyện buông người kia
ra.

Chương 12

ALEXIA

ASHFORD

CHỨNG KIẾN NGƯỜI ANH

SONG SINH CHẾT dưới chân

mình, toàn thân đầm máu

trong đau đớn, hắn ta đã với

tay để cố chạm vào cái ống trụ

có ở trong đó, đôi mắt tràn đầy

sự sùng kính. Hắn chưa từng

tỏ ra tài giỏi hay xuất chúng,

nhưng ở rất yêu mến hắn. Cái

chết của hắn là một nỗi buồn

vô hạn... nhưng cũng là một

tín hiệu mà ở chờ đợi. Đã đến

lúc lộ diện.

Ở ta đã biết từ nhiều tháng

nay, rằng sự tàn lụi đang đến –

hay nói cách khác là sự bắt

đầu, sự xuất hiện của một

cuộc sống mới trên trái đất.

Trạng thái ngưng trệ của ở ta

đã kéo dài suốt mười lăm năm,

cơ thể và trí óc đã không còn

cảm giác gì về sự sống –

không còn cảm thấy mình bị

ngập trong thứ chất ôi đông
lạnh nữa, những tế bào từ từ
chuyển hóa thành T-Veronica.
Tuy nhiên, năm vừa qua đã
có thay đổi. Ả cho rằng một
khi có đủ thời gian, T-Veronica
sẽ nâng lên một mức độ mới,
nó mở rộng phạm vi ảnh
hưởng trong não ra ngoài
những giác quan bình thường
của con người, và đúng là như
vậy. Trong mười tháng qua, ả
ta đã bắt đầu tự tích lũy kinh
nghiệm
và
kiểm
nghiệm
chúng, bất chấp tình trạng
ngưng trệ... để rồi giờ đây, đã
có thể nhìn xuyên thấu mắt
người khác nếu muốn.

Alexia hướng ra ngoài,
dùng khả năng ngoại cảm để
tắt hệ thống máy hỗ trợ. Ông

trụ dần dần cạn đi, và ả ta
nhìn chăm chặp vào người em
yêu dấu, thấy thật buồn bực
trước cái chết của nó. Ả có
thể tùy ý kèm chế được cảm
xúc của mình, nhưng bộc lộ
tình cảm với người này thì
không có gì là quá đáng, ả
cũng đã từng là con người
giống như vậy kia mà.

Khi ông trụ đã cạn, Alexia
mở nó và bước ra thế giới mới
của mình. Có đầy năng lượng
xung quanh cho ả hấp thu,
nhưng lúc này ả đang quỳ
xuống trước ông trụ và gối đầu
Alfred lên vạt áo, cảm nhận
nỗi buồn.

Ả bắt đầu hát, bài hát thời
thơ ấu mà đứa em rất thích,
bàn tay khẽ vuốt lại mái tóc
đen nhánh phủ trên khuôn mặt
u sầu của hân. Nỗi phiền
muộn hân lên dưới những nếp

nhấn quanh mắt và miệng, và
ả tự hỏi không biết cuộc sống
của hắn giống cái gì. Ả tự hỏi,
sao hắn không ở lại Rockfort,
ở trong tòa nhà Veronica, nơi
cư ngụ của những người đi
trước.

Alexia vừa hát vừa dò tìm
tín hiệu của cha mình – và
ngạc nhiên thấy ông ta đã biến
mất, có lẽ đã chết hoặc nằm
ngoài vùng năng lực của cô. Ả
chỉ mới tiếp cận tâm trí ông ta
gần đây, đã thấu hiểu những gì
còn sót lại trong đó. Có thể
nói, ông ta chịu trách nhiệm
trong việc ả trở thành như thế
này; T-Veronica đã làm mờ tri
thức của ông, làm ông ta mất
trí... nếu ả không thử nghiệm
lên ông ta thì có lẽ cũng đã
thành ra như vậy rồi.

Ả mở rộng trường năng lực,
tìm kiếm dấu hiệu chết chóc

hoặc bệnh hoạn ở tầng trên
của khu vực. Thật đáng tiếc. Ả
ta đang tìm cách bắt đầu việc
tái thử nghiệm ngay lập tức,
nên nếu không có đối tượng
thì chẳng có lý do gì ở lại đây
nữa.

Ả phát hiện có hai người ở
cách khu nghiên cứu Umbrella
không xa, và quyết định
chuyển hóa năng lực điều
khiển của mình thành những
thực thể, để xem nó hiệu lực
tới mức nào – và cuối cùng
cũng đạt được kết quả sau
những nỗ lực. Ả tập trung
trong vài giây, nhìn thấy một
nam và một nữ trên xe trượt
tuyết, và yêu cầu mang bọn họ
trở lại khu nghiên cứu.

Ngay tức khắc, hàng loạt
những khối vật chất hữu cơ lao
xuyên qua băng, hướng thẳng
tới chiếc xe. Alexia chứng

kiến một cách thích thú, khi
một cái xúc tu khổng lồ của
thực thể vừa định hình trôi lên,
cuốn quanh chiếc xe, nhấc
bồng nó lên không – rồi ném
về phía khu nghiên cứu. Cỗ
máy lăn lông lốc, phần động
cơ nổ tung, và lao thẳng vào
một trong những khu nhà của
Umbrella.

Cả hai người đó vẫn sống, ả
nghĩ thầm, và thấy rất hài lòng.
Ả có thể chọn một người trong
họ cho cuộc thử nghiệm đã
nghĩ tới từ nhiều tuần nay, và
từ đó sẽ tìm ra một cách sử
dụng thích hợp cho những đối
tượng khác.

Alexia tiếp tục hát cho
người em đã chết, thích thú
chờ đợi những biến chuyển
sắp đến, cũng như những
khám phá đầy đủ về năng lực
của mình. Ả lại vuốt tóc cho

đưa em và bắt đầu mơ tưởng.

Chương 13

MỌI CHUYỆN NHANH

CHÓNG TRỞ NÊN TÔI TỆ

KINH KHỦNG LÚC anh đến

hòn đảo.

Chris đứng trên một mỏm

đá khi trời chập tối, cổ lấy hơi

và tự nguyện rửa mình một

cách thậm tệ. Tất cả mọi thứ

đã ở trong cái túi đó - súng

đạn, các thiết bị phát tín hiệu

để có thể quay lại xuống, đèn

pin, một túi cứu thương, tất cả

mọi thứ!

Không hẳn tất cả. Mà vẫn

còn ba quả lựu đạn trong thắt

lưng đó chứ, lý trí nhắc anh về

mặt tích cực của vấn đề. Tuyệt

làm sao. Leo lên mỏm đá

được một nửa để rồi tuột tay

và đánh rơi cái túi xuống đáy

biển đen ngòm, nhưng ít ra nó

cho thấy anh vẫn giữ được sự

hài hước của mình.

*Còn một quãng đường dài
nữa để cứu Claire. Barry nói
đúng, lẽ ra mình cần người hỗ
trợ. Tốt thôi. Anh có thể đứng
đây cả ngày để ước gì mọi
chuyện đã diễn ra theo chiều
hướng khác, hoặc tiếp tục đi
tới; và dĩ nhiên là anh chỉ có
thể đi tới thôi.*

Chris khom người xuống,
bước qua lối vào khá thấp của
cái hang mà anh đã chọn để
bắt đầu, một khu vực riêng
biệt nhưng chắc chắn được nối
liền với phần còn lại của khu
nhà. Có một cột ăng ten ở rìa
đá ngoài kia, và anh tiến vào
một căn phòng rộng lớn sau
khi đi thêm vài bước, những
bức tường và trần nhà hãy còn
nguyên kết cấu, nhưng sàn
nhà thì đã bị san bằng trơ trụi.
Có ánh sáng đầu đó phía

trước, Chris dò dẫm đi theo,
vẫn giữ hai ngón tay bắt chéo,
lạy trời là mình không phải đi
thẳng vào một bữa tối đầy
nhóc lính Umbrella. Anh nghi
lắm. Từ những gì nhìn thấy
trên hòn đảo, vụ tấn công mà
Claire đề cập quả thật khủng
khiếp.

Anh chỉ vừa đi được mười
bước trong căn phòng tắm tối
thì một chấn động nhẹ làm
rung chuyển cả hang động,
làm rơi những mảnh đất đá và
sỏi lên đầu anh - đồng thời bịt
kín cửa hang mà anh mới đi
qua, tiếng đá đổ sụp nghe rõ
mồn mồn. Có vẻ như cuộc tấn
công đã khiến mọi thứ mất ổn
định

“*Ôi, tuyệt thật,*” anh lầm
bầm, nhưng chợt thấy khá hơn
khi nhớ tới mấy quả lựu đạn.
Không hẳn là nó sẽ có tác

dụng ở đây. Ngay cả khi anh
có thể thổi tung cửa hang mà
không tự chôn sống mình luôn
thì chỗ này vẫn quá cao để có
thể nhảy xuống, mà sợi dây
thừng đã nằm lại trong cái túi
mất rồi; trừ khi đã được huấn
luyện kĩ càng, còn không thì
Claire không phải là tay leo
núi đủ giỏi để leo xuống mà
không có thiết bị trợ giúp.

“*Ai?*” Tiếng ai đó hằm hè.

Chris khom mình xuống trong
tư thế phòng thủ, quan sát
bóng tối...

...và thấy một người đàn
ông ngồi bệt dưới đất đang
dựa lưng vào tường. Gã ta mặc
một cái áo thun trắng rách tua
dính máu, quần và đôi giày
theo kiểu của lính – gã là
người của Umbrella và trông
có vẻ không được ổn. Mặc dù
vậy Chris vẫn nhanh chóng

tiền về phía đó, sẵn sàng ra tay

nếu gã tỏ ra nguy hiểm.

*“Tôi không biết là vẫn có
người quanh đây,”* gã ta nói
yếu ớt và bật ra vài tiếng ho,
*“Cứ nghĩ tôi là người cuối
cùng... sau vụ tự hủy.”*

Gã lại ho lần nữa, rõ ràng là
sắp sửa lìa đời. Những lời nói
của gã đánh động Chris, khiến
anh thấy quặn thắt cả ruột
gan. *Tự hủy à?*

Anh cúi xuống, cố giữ
giọng đều đều. *“Tôi đang tìm
một cô gái, tên cô ấy là
Claire Redfield. Anh có biết
cô ấy ở đâu không?”*

Khi nghe thấy tên của
Claire, người đàn ông mỉm
cười, mặc dù không phải với
Chris. *“Một thiên thần, cô ấy
đi rồi, thoát rồi, tôi đã giúp
cô ấy... để cho cô ấy đi. Cô ta
định giúp tôi nhưng đã quá*

trẻ.”

Hy vọng lại bùng lên trở lại.

“Anh có chắc cô ấy đã đi rồi không?”

Người đàn ông hấp hối gật đầu. *“Có nghe những tiếng máy bay rời khỏi đây. Thấy một chiếc phản lực bay lên từ tầng hầm, dưới chỗ...”* một con ho, *“bể chứa nước... anh cũng nên đi đi. Không còn gì ở đây nữa đâu.”*

Chris có thể cảm nhận sự căng thẳng và lo lắng đang dần xẹp xuống, như cát được gánh nặng trên người. Nếu cô ấy đã rời khỏi đây thì cô ấy đã an toàn.

“Cảm ơn vì đã giúp đỡ cô ấy,” anh nói một cách thân mật. *“Tên anh là gì?”*

“Raval. Rodrigo Raval.”

“Tôi là anh trai của Claire, Chris,” anh nói. *“Để*

tôi giúp anh, Rodrigo, ít ra tôi

còn làm được chuyện đó

và... ”

Eaaaaaaa!

Tiếng rống diếc tai của một

con thú vang vọng khắp hang,

cùng lúc một cơn chấn động

khác dữ dội hơn, mặt đất rung

chuyển mạnh đến nỗi Chris

không thể đứng vững được

nữa và ngã xuống...

...và mặt đất nhô lên, mới

đầu Chris nghĩ đó là một vụ nổ

khi cả núi đất đá bắn lên tung

tóe, nhưng nó cứ tiếp tục phun

trào đến khi Chris có thể nhìn

thấy một đồng chất nhầy đặc

sệt bắn thiêu bên dưới, có thể

ngửi thấy mùi lưu huỳnh và

mùi thối, rồi một vật hình trụ

khổng lồ bằng cao su vẫn đang

trôi lên –

- rồi nó rít lên lần nữa,

phần đầu của cái ống trụ quay

tít, những xúc tu ngoằn ngoèo
mọc ra từ cái cổ họng toang
hoác. Chris chồm dậy, móc ra
một trái lựu đạn ở thắt lưng...
...và con sâu khổng lồ đang
gào rú đó lao xuống, miệng
banh ra...

...rồi nuốt chửng Rod trước
khi lao vào thẳng lớp đất đá
nơi anh ta vừa mới ngồi. Nó
chui xuống lòng đất chẳng
khác gì một vận động viên bơi
lặn. Cái cơ thể dài ngoằng
khủng khiếp uốn cong rồi chui
xuống theo.

Chúa ơi!

Chris lao đảo tránh ra chỗ
khác khi mặt đất tiếp tục rung
lên. Con vật chui bên dưới hất
đất đá lẫn bụi bặm văng tán
loạn xung quanh, và anh nhận
ra là mình phải giết nó hoặc
chạy thật nhanh khỏi đây, rằng
nó có thể dễ dàng lao lên từ

bên dưới anh để chén thêm

một bữa nữa.

Anh chạy thẳng về phía bức

tường ngoài cửa hang, nhanh

chóng vạch ra một kế hoạch

khi con sâu kia lao lên khỏi

mặt đất từ sau lưng, cái mồm

ghê tởm mở rộng trong lúc

phần thân cong lên lưỡng lự,

chuẩn bị bỏ vào người anh, đá

rơi vãi xung quanh -

- và Chris tháo chốt an toàn

của quả lựu đạn, giật rời đoạn

dây nối rồi lao thẳng đến phần

thân dưới của con quái thú

đang nhô lên khỏi mặt đất.

Điên quá, chuyện này điên

quá..

Anh cúi người né tránh

trước khi tông vào cái thân

bầy nhầy to lớn, lợi dụng đà

chạy để thả quả lựu đạn

xuống khoảng đất ngay đằng

trước nó, hết sức cẩn thận để

không làm rơi, sau đó lao
mình tìm chỗ nấp phía sau cái
thân uốn éo của con sâu, cả
người thu lại và lấy tay che
đầu khi con quái thú bắt đầu
cúi xuống rít lên...
... và BÙM... vụ nổ làm
rung chuyển mặt đất còn dư
dội hơn cả ban nãy. Tiếng rít
ngưng bật. Quả lựu đạn nổ đã
làm bắn tung toé nửa tấn nội
tạng của con sâu ra khắp mọi
hướng, hơi thổi và âm ầm, bắn
lên những bức tường trong
hang một đồng chất bầy nhầy.
Chris lăn một vòng, cả
người ướt sũng, chứng kiến
nửa trên co giật quằn quại của
con thú đã chết – và trong cơn
co giật cuối cùng, nó nôn ra
một khối chất axit từ trong bao
tử, rồi vọt ra khỏi cái dạ dày
toang hoác kia là chính là bữa
ăn cuối cùng của nó.

Rodrigo!

Trước khi cái xác to lớn đó
đổ xuống đất, Chris đã ở ngay
bên cạnh Rodrigo, kinh hãi và
bất lực, nhìn anh ta quần quai
trong đau đớn. Anh ta bị bọc
lấy bởi một thứ chất nhầy màu
vàng, và Chris có thể nhìn thấy
rõ những chỗ mà nó đốt xuyên
qua da của anh ấy.

Rodrigo thốt lên một tiếng
kêu khe khẽ, anh ta quá yếu
để có thể hét lên trong cơn
đau cùng cực. Chris xé áo
khoác của mình ra, lau chỗ
axít nhớt nháp trên khuôn mặt
anh ta.

*“Anh sẽ ổn thôi, nghỉ ngơi
đi, đừng nói gì cả,”* Chris nói,
hầu như chắc chắn là Rodrigo
sẽ chết chỉ trong vài phút nữa,
thậm chí có khi chỉ vài giây
nữa thôi. Anh tiếp tục nói, cố
giữ cho giọng mình thật bình

tĩnh trong khi chính anh đang

hoang mang tột độ.

Nỗi đau đón ngập tràn

trong đôi mắt mở to của

Rodrigo, nhưng cái nhìn của

anh lại an tĩnh xa xăm lạ

thường, cái nhìn của một

người đã sẵn sàng bỏ lại mọi

thứ sau lưng, một người đã

được giải thoát khỏi mọi đau

đớn và sợ hãi.

“*Túi... phải...*” Rodrigo thì

thào. “*Thiên thần... đem*

đến... may mắn...”

Rodrigo hít một hơi thật

chậm và sâu rồi thở ra từ từ,

một khoảnh khắc dường như

kéo dài mãi, rồi anh chết.

Chris đưa tay vuốt đôi mắt

còn chưa khép của Rodrigo,

vừa buồn bã lại vừa nhẹ lòng

cho sự ra đi của anh ta, kết

thúc một cuộc sống nhưng

cũng là sự chấm dứt của cơn

hấp hối.

Hãy yên nghỉ, anh bạn.

Chris thở dài, thò tay vào
túi của Rodrigo, cảm nhận bề
mặt kim loại ấm áp - và kéo ra
một cái bật lửa đã cũ do chính
anh đưa cho Claire để cầu
may lâu lắm rồi.

Chris áp nó vào ngực, trong
lòng bất chợt dấy lên một cảm
xúc mạnh mẽ với cô em gái
của mình. Cô đã mang cái bật
lửa bên mình suốt mấy năm
qua, nhưng rồi đã dùng nó để
xoa dịu nỗi đau của một người
đang hấp hối, một người đã
giúp cô trốn thoát khỏi chỗ
này.

Anh thả nó vào trong túi và
đứng lên, cảm thấy vui vì mình
có thể đưa nó lại cho cô và nói
rằng cô đã tạo nên sự thay đổi
trong những giây phút cuối
cùng của Rodrigo, rằng anh ấy

đã mỉm cười khi nhắc đến tên của cô. Vì Claire không còn cần được giải cứu nữa, nên chuyến đi của Chris lên đảo đã trở nên vô ích.

Mùi hôi thối bắn tung toé khắp hang đang xộc vào mũi anh. Giờ đây, khi biết em gái mình đã được an toàn, tất cả những gì anh cần phải làm là trở về. Lối vào của anh đã bị bít kín, trong khi anh chẳng có thứ vũ khí nào khả dĩ có thể dùng được cả. Nhưng nếu như ai đó đã kích hoạt hệ thống tự hủy của Umbrella rồi - có vẻ như tất cả những cơ sở bất hợp pháp của Umbrella đều có những hệ thống tự hủy kiểu này, một cách hay để xoá sạch chứng cứ nếu chẳng may có bất kì chuyện gì vượt ngoài tầm kiểm soát – nên anh sẽ không gặp phải nhiều rắc rối

trong việc tìm cái bể chứa
nước mà Rodrigo đã đề cập,
để xem có còn chiếc phản lực
nào không.

*“Không còn đường nào
khác,”* Chris khẽ nói, và sau
khi đã lặng lẽ cầu nguyện lần
cuối cho Rodrigo được an nghỉ
yên lành, anh bắt đầu tìm
những gì mình còn có thể tìm.

*

* *

Albert Wesker, vốn đã nản
chí sau một ngày dài tìm kiếm
vô vọng, và không thích thú gì
cái viễn cảnh lại có thêm một
chuyến bay kéo dài nữa, nên
khi thấy có cuộc chạm trán
diễn ra trên một trong những
màn hình còn lại ở phòng điều
 khiển, hấn hào hứng kéo một
cái thùng gỗ ra ngồi xuống và
quan sát. Wesker đã lệnh cho
tất cả thuộc hạ trở về căn cứ,

nên lúc này chỉ còn một mình
hắn – và rồi hóa ra hắn đã bỏ
sót một ai đó, chính xác là có
ai đó vẫn lang thang trên hòn
đảo.

... nhưng không lâu nữa

đâu, hắn thích thú nghĩ thầm, ước gì có thể đón tiếp kẻ đó tử
tế hơn; nhờ có tên bại tướng
cô độc, Alfred Ashford, nhờ
có cái hệ thống tự huỷ đã làm
mọi thứ rối tung lên... cuối
cùng rồi cũng có chuyện thú vị
để thưởng thức...

Lạy Chúa, gã đó còn đi tay

không nữa chứ!

Không nghi ngờ gì nữa, tên
này nhất định hoặc điên rồ,
hoặc ngu ngốc, hoặc là hoàn
toàn không biết gì về hòn đảo.
Wesker cười nhạo nhở. Cái gã
không vũ khí kia đang đi thẳng
vào khu vực huấn luyện chỉ
một tầng ngay bên dưới, và có
vẻ như gã ta sắp đụng độ với

một trong những sinh vật thí
nghiệm mới của Umbrella, một
con đã bị giam trong đường
cống trước khi Wesker đến và
thả nó ra. Chúng cách đó một
dãy hành lang, và cái thang
ngóc kia chết chắc một khi
đến lối rẽ kế tiếp.

Wesker chỉnh lại kính râm,
lấy những rắc rối của gã kia
làm trò tiêu khiển. Sweeper,
Umbrella gọi lũ quái vật mới
như thế, nhưng về cơ bản
chúng vẫn là những con
Hunter có móng vuốt tẩm độc
– một loài lưỡng cư đồ sộ và
hung tợn cùng cực. Theo đánh
giá của Wesker, bản thân loạt
Hunter mã số 121 đã là những
cỗ máy hoàn hảo rồi, không
cần phải thêm chất độc nữa.

*Nhưng như vậy không đúng
tông Umbrella, lúc nào cũng
ưa tiêu tốn tài nguyên, thích*

*chơi trò săn đuổi trong khi đã
có thể kết liễu cuộc chiến.*

Đúng vậy, nhưng sắp sửa
có thêm màn kịch hay rồi đây.

Wesker gác qua một bên nỗi
chán ngấy và chồm lên quan
sát.

Tên ngốc đi tay không đó là
một gã cao dong dong với mái
tóc nâu đỏ, tín hiệu truyền tải
chỉ cho thấy được có thể -
đang cách hiểm họa chừng hai
bước, ngay chỗ gã sắp quẹo
có một con Sweeper chờ
sẵn... rồi gã dừng chân và lùi
lại một bước, ép lưng vào bức
tường đã bị tàn phá.

Wesker cau mày. Gã đó tiếp
tục lùi lại, chậm rãi và cẩn
thận, trong lúc vẫn bám sát
tường. *Được, thằng này chưa
chắc đã ngu như mình tưởng.*

Gã lui lại được nửa quãng
hành lang thì con Sweeper hết

kiên nhẫn nổi, và quyết định
tấn công. Hệ thống âm thanh
không hoạt động, nhưng khi
con quái thú ngửa đầu ra sau,
tiếng rống quái dị của nó vang
khắp tòa nhà đổ nát, chỉ sau
vài giây là đã lan truyền tới
chỗ Wesker.

“*Thịt nó đi,*” Wesker thì
thào một cách hồ hởi trong lúc
nhìn lại tên ngốc đáng thương,
vừa kịp lúc thấy gã ném một
vật gì đó, một vật nhỏ và đen,
con Sweeper phóng ra khỏi
góc, vẫn đang cất tiếng rống,
cái vật đó rơi xuống ngay chân
của nó...

... và toàn bộ tòa nhà rung
lên, màn hình chuyển sang
trắng rồi đen thui, chấn động
của vụ nổ lan khắp các tầng.

Wesker sững sờ. Kế đến là
điên tiết. Sinh vật đó là một kỳ
công của khoa học, một chiến

bình trong trận chiến – gã đó
là tên quái nào mà thần nhiên
đi vào và cho nó nổ tung thành
đồng phân như thế?

Cái

thằng

chết

bầm,

Wesker nổi cẩu, rồi đẩy cái
thùng gỗ ra và tiến về phía cầu
thang. Hắn lao xuống hai bậc
một, cẩn thận đi vòng qua
những đám cháy, tự biết rằng
mình đang trút hết nỗi thất
vọng và chán nản lên đầu
người lính vô danh kia, nhưng
hắn cóc cần quan tâm chuyện
đó.

Alexia

không

có

ở

Rockfort. Điều này có nghĩa là
hắn phải xách mông lên đi đến

khắp mọi xó xỉnh ở Nam Cực,
tìm khắp mọi nơi, cho đến cái
cơ sở cuối cùng để tìm được
cô ta, mà sao thằng cha Alfred
lại đến đây làm gì cơ chứ?

Nếu Wesker mà không tiếp
cận được Alexia trước khi cô
ta tỉnh dậy thì hắn sẽ phải trở
về tay không... tất cả mọi thứ
đều đang diễn ra theo chiều
hướng bất lợi, và nếu có
chuyện gì làm cho Wesker
ghét nhất, thì đó chính là thất
bại.

Wesker rảo bước qua
những gì còn sót lại của khu
vực huấn luyện, đến cái hành
lang mà hắn muốn, lặng lẽ
lách mình vào trong. Khói vẫn
bốc lên khi hắn đến chỗ góc
tường diễn ra cuộc đụng độ
ban nãy, nhưng con Sweeper
thì chẳng còn được mấy
mảnh. Phần lớn cơ thể của nó

đã bị dính đầy trên tường và trần nhà.

Kia rồi, phía trước bên tay phải, hẳn có thể ngửi thấy mùi của kẻ xâm nhập, ngửi thấy mùi mồ hôi và sợ hãi phát ra từ căn phòng thí nghiệm nhỏ, nơi mà gã kia lui vào.

Nổ trong phạm vi đó chỉ tổ làm mày bị thương nhiều hơn tao thôi, Wesker nghĩ thầm.

Tâm trạng hưng phấn lên đôi chút khi nghĩ đến cuộc ẩu đả nho nhỏ sắp diễn ra.

Wesker không chút do dự, hẳn tuyệt đối không thể để gã đó có một cơ hội nào, nếu không muốn bị nổ tung lên.

Hắn bước dài vào phòng, thấy cái tên đáng-lẽ-đã-chết kia đang đứng quay lưng lại, và lập tức di động. Di động theo cái cách chỉ mình hắn làm được – một giây trước, hắn đi

qua cửa, giãy k  tiếp, h n đ 
v ng qua t n đ t nh p, t m c 
n  r i nh c l n...

... v  nh n th ng vào khuôn
m t gi t m nh c a Chris
Redfield...

Ơ.

Chris, m t th nh viên của
S.T.A.R.S. Raccoon, đ  t ng
đ c d n d t d i d  ch  h y
c a Wesker đ n bi t th 
Spencer, n i m a anh ta đ  ph 
h ng ho n to n nh ng k 
hoạch của Wesker. Chris
Redfield khi n h n m t ti n,
th m ch  su t m t lu n m ng –
nh ng tr n h t, đ y l  k  ho n
to n ch i trách nhiệm cho th t
b i l n nh t trong s  nghiệp
của Wesker.

Wesker nhanh chóng t 
tr n t nh, m t n i vui s ng
m  h  tr n ng p c  th . “*Tr i*
đ t m i tr n l m sao, Chris

*Redfield. Nếu mày không
phiền, cái quái gì đã mang
mày đến Rockford vậy? ...”*

Wesker kéo lại gần, vẫn
nhìn chăm chăm vào khuôn
mặt đỏ bừng của Redfield khi
anh bắt lực trong những ngón
tay của hắn.

Con bé, hiển nhiên rồi! Hắn
thậm chí không hề biết Chris
có em gái, nhưng lá thư vớ vẩn
mà Alfred Ashford cẩn thận
để lại đã giải thích mọi
chuyện... bao gồm luôn cả kế
hoạch của hắn với Claire
Redfield.

“Con bé không có ở đây,”

Wesker nói, miệng cười nham
hiểm. Với tay còn lại, hắn
chỉnh lại cái kính râm của
mình.

“Mi... mi chết rồi mà,”

Chris hỏn hển, và cái miệng
của Wesker càng rộng hơn,

không thèm hỏi đáp cái câu

hỏi ngu ngốc này.

“Đừng có đòi chủ đề,

Chris. Chẳng lẽ mày không

muốn biết Claire ở đâu sao...

hmm? Mày có biết là máy bay

của con nhóc đó đã đi chệch

hướng một chút về Nam Cực

không?”

Chris đang bị bóp nghẹt

thở, nhưng Wesker có thể

nhận thấy thông tin về đứa em

gái đã tác động mạnh đến anh

ta hơn cả cái chết đang đến.

Tuyệt vời!

“Có những cuộc thí nghiệm

đang diễn ra ở đó,” Wesker

thì thảo giống như thể đang

tiết lộ một thông tin bí mật

vậy.

“Tao có kế hoạch đến đó,

để xem có thể đích thân thu

thập được một hoặc hai mẫu

thí nghiệm không... nói tao

*nghe xem, em gái mày trông
được chứ? Mày nghĩ coi nó
có hứng thú vận động một
chút không, vì tao có một thứ
khó chơi mà mày không tin
nổi đâu...”*

Chris húc đầu vào Wesker,
hai mắt lộ ra vẻ tức tối bất lực
không lẫn vào đâu được. Cú ra
đòn trúng ngay mặt Wesker,
hất cái kính râm của hắn
xuống sàn... và Wesker bật
cười, cố ý nhấp nháy mắt một
cách chậm rãi cho anh thấy.

Hắn vẫn chưa từng tự làm điều
này bao giờ cả, đôi mắt đỏ-
vàng của loài mèo thỉnh
thoảng khiến hắn kinh ngạc
khi nhìn vào gương, và lúc này
chúng thật sự có tác dụng như
hắn trông đợi.

“Mày là... cái gì vậy?”

Chris thốt lên.

“Tao đã tiến hóa hơn,”

Wesker nói. “*Những chủ nhân mới, mày biết đấy. Sau vụ ở Spencer, tao cần một chút giúp đỡ để hồi phục, điều mà họ hoàn toàn sẵn sàng đáp ứng. Mày nghĩ xem Claire có thích không?*”

“*Đồ quái vật,*” Chris nhô vào mặt hắn.

Tao sẽ cho mày thấy quái vật, thằng khốn.

Wesker từ từ bóp tay lại, nhìn những con mắt của Chris đang lồi ra, gân trán vồng lên...

... và dừng lại bởi một tiếng cười. Giọng cười lạnh lùng của phụ nữ, tràn ngập căn phòng, bao quanh hai người.

“*Người không muốn giải khuây với ta sao?*” một tiếng nói cất lên, cũng người phụ nữ đó, chất giọng trầm trầm, kêu gọi và đầy nham hiểm, rồi cô ta lại bắt đầu cười tiếp bằng

một âm điệu tàn nhẫn, trước

khi tan biến vào không khí.

Alexia.

Lạy chúa, cô ta đã tỉnh

đây... và cái năng lực mà cô

ta dùng để dõi theo hắn tới tận

đây, để phô diễn bản thân từ

khoảng cách xa như vậy...

Wesker ném Chris sang một

bên, nghe rõ mồn một tiếng

vỡ tường nứt ra khi chạm

phải cái sọ vô dụng, suy nghĩ

của hắn bây giờ chỉ tập trung

vào mỗi Alexia. Hắn cần đến

chỗ cô ta ngay lập tức. Hắn

phải có cô ta, đây không phải

là vấn đề mẫu vật... mặc dù

quả thật hắn cần phải lấy cho

được những gì cần lấy.

“Ta đến đây,” hắn nói, nhặt

cái kính của mình lên và bắt

đầu di chuyển, lao nhanh qua

đồng đồ nát của khu nghiên

cứu, đến chỗ chiếc máy bay

cá nhân của hắn đang đau.

Chris Redfield đã là quá khứ,
còn Alexia Ashford mới là
tương lai.

Chris lồm cồm bò dậy ngay
khi Wesker vừa đi khỏi, khắp
người đau điếng, cổ họng đau
còn kinh hơn. Anh không hiểu
chuyện gì vừa xảy ra, chính
xác thì anh không biết người
phụ nữ đó là ai, và tại sao
Wesker có vẻ hăm hở muốn
đến chỗ cô ta – nhưng anh đã
biết ai là kẻ tấn công Rockfort,
và nghi ngờ nguyên nhân của
chuyện này. Albert Wesker lẽ
ra đã chết khi biệt thự Spencer
bị thiêu rụi mới phải, nhưng
hắn đã bán linh hồn cho một ai
đó với cái giá phải trả là cả
cuộc đời của mình – một kẻ
nào đó bản thủ vô đạo đức
như Umbrella – một kẻ nào đó
sẵn sàng giết bất kì ai cho thứ

mà chúng muốn, một thứ gì đó

mà chỉ có Umbrella mới có.

Chris không quan tâm. Lúc

này, tất cả những gì anh quan

tâm là Claire, là tìm cách đến

cơ sở ở Nam Cực. Anh biết

Umbrella có một cơ sở hợp

pháp ở đó... nó chắc chắn

chính là cái nơi mà Wesker đề

cập, mà cho dù không phải thì

cũng sẽ có người ở đó biết nơi

anh cần tìm.

Chris còn lại một quả lựu

đạn duy nhất. Nếu có thể tìm

thấy đường vào sân bay dưới

lòng đất, anh sẽ không gặp

mấy khó khăn để vào trong, và

có thể lái bất kì thứ gì có

cánh. Anh sẽ phát tín hiệu trên

đường

đến

cơ

sở

của

Umbrella, và nếu không thể
tìm thấy thứ vũ khí gì để đưa
cô ra, thì anh sẽ dùng hai bàn
tay của mình.

Điều quan trọng nhất bây
giờ là Claire. Và anh đang trên
đường đến chỗ cô.

Chương 14

BỌN HỌ CHỈ CÒN CÁCH
ĐÂY CÓ VÀI GIỜ THÔI.

Hai người đàn ông này có
liên quan đến nhau trong quá
khứ. Một người là kẻ thù của
ả, còn người kia... Alexia
không biết về người kia, bây
giờ thì chưa, nhưng biết rằng
hắn định cứu lại cô gái mà ả
đã bắt được từ cái xe trượt
tuyết. Cũng có thể hắn đến để
cứu tên con trai kia. Dĩ nhiên
là không ai trong chúng sẽ
thoát... nhưng Alexia đang
nghĩ đến những toan tính hèn
mọn, những màn kịch lộ bịch

mà chúng sắp mang vào ngôi
nhà của mình. Ắ sẽ thưởng
thức việc quan sát những bản
năng và phản ứng tự nhiên,
trước khi vĩnh viễn biến đổi
cuộc sống của chúng.

Alexia đứng trong sảnh
đường lớn, tính toán nhiều
chuyện: tương lai sắp tới, sự
biến đổi kế tiếp của ả, những
cấu trúc cơ thể và thần kinh
vừa tổng hợp được sẽ thay đổi
con người ra sao, nên hoan
nghênh những vị khách mới
như thế nào...

... và một ý nghĩ lóe lên về
ngôi nhà của ả, nơi nằm sâu
dưới lớp băng tuyết, sẽ gây
khó khăn cho hai tên kia trong
việc đạt được mục đích. Bỗng
nhiên ả thầm ước những cánh
cửa tự mở ra, những chướng
ngại vật tự được dẹp bỏ... và
ngay lập tức ả nhìn thấy, nghe

thấy, và cảm thấy kết quả của
những ý muốn trên, cảm thấy
mình như đang có mặt ở khắp
mọi nơi cùng một lúc khi
những ổ khóa bị mở bung ra,
những bức tường bị hạ xuống,
các đồng xà bàn được dẹp
sang một bên, và các lỗ hổng
được mở rộng ra.

Ả đã sẵn sàng. Mọi việc sẽ
nhanh chóng tiến triển từ bây
giờ... Và những việc sắp diễn
ra trong vài giờ tới, về một
mức độ nào đó, sẽ định hướng
cho các lựa chọn về sau của ả.

Tất cả vẫn còn quá mới,
những phác thảo hình dạng
mới của ả vẫn chỉ đang nằm
trên cát mà thôi.

Vừa mỉm cười với những
quan điểm thú vị của mình,
Alexia vừa đi chuẩn bị những
liều thuốc đầu tiên để tiêm cho
tên con trai.

Chương 15

CÓ ĐIỀU GÌ ĐÓ RẤT,
RẤT KỲ LẠ TRONG CÁI
KHU NGHIÊN CỨU TẠI
NAM
CỰC
CỦA

UMBRELLA, nhưng Chris
thật chẳng thể biết điều đó là
điều gì.

Dưới tầng thứ năm của khu
tầng hầm tối tăm và bị bỏ
hoang này, hàng trăm feet
dưới lòng tuyết, Chirs đứng
trước một thứ trông như một
ngôi nhà đồ sộ được dựng nên
từ những viên gạch trắng. Phía
sau anh có một đài phun nước,
những chậu hoa, và ngay cả
một vòng quay ngựa gỗ được
trang trí đẹp đẽ. Anh bị dẫn
đến đây, có lẽ là bởi một người
nào đó muốn anh vào đến nơi
này, nhưng anh không hề biết

được đó là ai hay tại vì sao.

Bản năng của anh bảo anh

cuốn gói trốn khỏi nơi này là

vừa, nhưng anh quyết định

không thềm lý đến chúng. Anh

phải tiến lên, dù chẳng biết có

phải mình là một chú cừu non

đang bị dẫn đến lò mổ hay

đang được dẫn đến với Claire.

Kể từ khi đáp chiếc máy bay

phản lực xuống nhà chứa máy

bay, anh đã bị dẫn đi từng

bước từng bước một – dẫn đến

những đoạn hành lang, và

những cánh cửa phía sau anh

thì liên tục bị khóa lại, trong

khi những cánh cửa phía trước

thì lại được mở ra... hai lần,

anh tìm thấy những viên ngọc

nằm trên nền xi măng giá lạnh,

chỉ cho anh biết một hướng đi

cụ thể tiếp theo, và một lần,

sau khi đi nhầm lối, đột nhiên

mọi đèn đóm đều phụt tắt.

Chúng chỉ sáng trở lại khi anh
quay lại chỗ mà anh bắt đầu đi
“nhầm đường.”

Đến được khu nghiên cứu
này cũng đã đủ để gọi là kỳ lạ
rồi, vượt qua hàng trăm mét
băng đá và tuyết lạnh tưởng
chùng như vô tận... và nhìn
thấy nó lần đầu tiên, nổi lên
giữa cánh đồng tuyết giá
hoang vu cứ như một ảo giác.

*Để rồi bị dẫn dắt đi cứ như
những con thú, bị kéo lê đi mà
chẳng biết lý do vì sao...*

Chris cảm thấy sợ, sợ hãi
hơn anh đã tưởng. Anh đã cố
dừng lại, để nhìn ngó xung
quanh tìm kiếm vũ khí hay
manh mối, nhưng mọi thứ đều
bị đóng sập lại, mọi cánh cửa
anh thử đều đã bị khóa – ngoại
trừ những cánh cửa anh cần
được dẫn qua, dĩ nhiên rồi.

Những chiếc camera theo dõi

từng bước chân của anh được
giấu kỹ càng đến mức anh
chẳng thấy được chút bóng
dáng nào của chúng... nhưng
dường như người chặn cừu
của anh biết anh đang nghĩ gì,
biết rõ nên cho anh những dấu
hiệu nào, biết làm sao để anh
vẫn tiếp tục tiến lên. Lúc đầu
anh còn nghĩ rằng đó chính là
Wesker, rằng mọi thứ đều để
dẫn dụ anh vào một cái bẫy,
nhưng cần gì phải mắc công
thế? Hẳn chỉ cần lén tấn công
anh lúc còn ở hòn đảo là đủ
rồi. Không, anh đang bị dẫn đi
vì những lý do nào khác, và
coi bộ anh chẳng còn lựa chọn
nào khác ngoài việc tiếp tục
tiến lên... nếu anh vẫn còn
muốn tìm được Claire. Anh hít
một hơi dài và mở cánh cửa
trước tòa nhà, rồi bước vào.
Bên trong thật trắng lệt và

hoa mỹ như những gì vẽ bên
ngoài cửa tòa nhà đã thể hiện,
chiếc cầu thang đồ sộ, những
cây cột có mái vòm – và quen
thuộc đến lạ thường, mặc dù
anh phải mất một lúc lâu để
nhận ra điều đó, do những
khác biệt về trang trí và màu
sắc. Chính là cách bài trí –
giống nhau về mặt cơ bản với
vẻ ngoài của tòa đại sảnh tại
biệt thự Spencer. Trông không
thật, nhưng lại kết hợp một
cách hoàn hảo với những sự
kỳ dị khác khiến anh trở cả
mất ra nhìn.

Chris đứng đó trong một
lúc, đợi chờ, nhìn quanh tìm
kiếm một dấu hiệu nào khác –
và rồi anh nghe một tràng cười
vọng ra từ phía sau cầu thang.
Đó cũng chính là tràng cười
mà anh đã nghe được lúc ở
khu nghiên cứu Rockfort,

người phụ nữ đó.

Cô ta đã nói gì ấy nhỉ?

Điều gì đó về một cuộc chơi

thì phải? Và phải công nhận

nó khá giống một trò chơi, cứ

như anh là một nhân vật bị dẫn

đi vòng vòng để làm vui lòng

người khác, và nó bắt đầu

khiến anh thấy bức bối. Anh

chỉ sợ rằng nó sẽ khiến mình

càng lúc càng điên tiết hơn.

Chris vòng ra bức tường

phía sau, chuẩn bị sẵn sàng để

đối mặt với ả ta, để đòi hỏi

những câu trả lời, nhưng khi

bước vòng ra sau những cây

cột hoa mỹ, anh chẳng thấy

được ai cả.

“Cái quái gì thế này,” anh

lầm bầm, quay đi – và thấy

Claire. Bị dán cứng vào phía

sau những bậc thang như thể

bởi chính tay những con nhện

không lồ gây ra, mắt nhắm

nghiên, đầu gục xuống yếu ớt.

*

* *

Wesker chẳng lấy làm ngạc
nhiên cho lắm khi thấy một vài
phần của khu Nam Cực được
xây dựng khá giống với căn
biệt thự Spencer. Dưới lòng
đất này thì có xây đẹp đến đâu
đi chẳng nữa cũng chỉ phí tiền
thôi, nhưng hẳn cũng đã quá
quen với chuyện đó, giống y
Umbrella chứ đâu.

Đó là tất cả những gì bọn

họ toan tính được lúc đầu.

Trước khi mọi chuyện bị biến

thành một cuốn phim gián

điệp rẻ tiền.

Oswell Spencer và Edward

Ashford là những người chịu

trách nhiệm việc tạo ra T-

Virus, nhưng đó cũng chính là

thành quả duy nhất của họ;

mọi thứ khác còn lại chỉ là

quăng tiền qua cửa sổ. Thật sự
ra, nguyên cả khu nghiên cứu
– ngoại trừ những phòng thí
nghiệm, dĩ nhiên – đều là một
trò hề đắt tiền, được dựng nên
bởi lũ già và trẻ con với chút
trí tưởng tượng cộng với nhiều
tiền lắm của.

Dẫu biết rằng có thể Alexia
vẫn đang theo dõi, Wesker vẫn
bình tĩnh, di chuyển từ từ, hạ
vài xác chết biết đi dăm chân
đường hắt. Hắt không mang
theo vũ khí, chỉ nhẹ nhàng vịn
cổ và để chúng nghệt thở tới
chết. Hai lần, hắt đã bị những
sinh vật khác nhác thấy, những
sinh vật mà hắt đã thấy và
chưa từng thấy, nhưng chúng
không tấn công, có thể bởi
chúng xem hắt là đồng loại.
Wesker vẫn tiếp tục tiến lên,
khá chắc một điều rằng Alexia
sẽ tìm gặp hắt khi cô ta sẵn

sàng. Hấn đã đậu chiếc phản
lực cách đây không xa, chỉ
muốn để cô ta hiểu sự khác
biệt của hấn – rằng những yếu
tố khác chẳng ảnh hưởng đến
hấn, rằng hấn mạnh hơn cả
năm người đàn ông cộng lại,
dẻo dai hơn và nhạy bén hơn.
Hấn cũng muốn cô nhận thấy
rằng đây là một kẻ đáng gờm,
rằng hấn rất sẵn lòng thể hiện
sự kiên nhẫn... và rằng hấn
cũng rất quyết tâm.

Bất cứ lúc nào em muốn,
cưng ạ, hấn nghĩ, bước qua
một hành lang lạnh lẽo ở tầng
thứ năm của khu tầng hầm.
Hấn đã đi qua khu vực này
rồi, nhưng vì lần này ”nhiệm
vụ” dẫn đến đây, và ngờ rằng
cô ta sẽ đón tiếp hấn nồng
hậu. Mà hấn cũng chả để tâm
cho lắm, cô ta có xông vào
gặp hấn khi hấn đang đi vệ

sinh cũng chẳng thành vấn đề,
bởi hẳn nghĩ cô có thể cũng
chỉ rỗng tuếch và hư hỏng y
chàng như thằng em của cô.
Bất kể cô có mạnh và thông
minh đến cỡ nào đi nữa, cô
cũng chỉ là một con bé hai
mười lăm tuổi đã dùng hết
mười lăm năm cuộc đời chỉ để
ngủ.

Giàu có, đẹp... chịu chơi.

Biết đâu cô ta còn chưa hiểu
biết được sức mạnh của chính
bản thân nữa không chừng,
nhưng việc đó sẽ không kéo
dài, hẳn cảm thấy vậy. Hẳn rời
khỏi khoảng không tĩnh lặng
băng giá của cái hành lang
lạnh lẽo, và bắt đầu tiến về
phía tòa nhà một lần nữa.

*

* *

Claire từ từ tỉnh dậy, cái cơ
thể nhức nhối của cô đang

được đôi bàn tay ấm áp nhẹ
nhàng nhấc lên và giữ chặt lấy.
Cô được đặt xuống, nền sàn
lạnh ngắt khiến cô tỉnh táo lại,
và khi mở mắt ra, cô thấy
người anh trai của mình. Đang
mỉm cười với cô.

“*Chris!*” Cô ngồi bật dậy
và ôm chặt lấy anh, quên cả
sự yếu ớt của cơ thể, nỗi vui
mừng được thấy anh trong lúc
này khiến cô quên hết tất cả
mọi thứ. Đúng là Chris rồi,
Chris bằng xương bằng thịt,
mừng làm sao!

“*Chào, em gái,*” anh nói,
cũng ôm chặt lấy người em
của mình, sự thân thuộc từ
giọng nói của anh khiến cô
cảm thấy thật ấm áp và yên
ổn. Cô ước gì khoảnh khắc
này cứ kéo dài mãi mãi, sau
một thời gian dài xa cách như
thế!

“*Claire... Anh nghĩ chúng ta cần phải ra khỏi đây đã,*”
anh nói, và cô hoàn toàn cảm nhận được sự lo lắng tiềm ẩn trong những lời lẽ, nó khiến cô tỉnh giấc, khiến cô nhớ lại mọi chuyện đã xảy ra. “*Anh không biết chính xác chuyện gì đã xảy ra, nhưng anh không nghĩ rằng ở đây an toàn cho lắm.*”

“*Chúng ta phải tìm Steve,*”
cô nói, và cố đứng dậy, đầy lo lắng. Chris giúp cô.

“*Steve là ai ?*”

“*Một người bạn,*” Claire nói. “*Tụi em đã cùng nhau trốn khỏi Rockfort, và khi tụi em sắp trốn được khỏi đây, thì một thứ gì đó... một loại sinh vật nào đó đã chop lấy được chiếc xe trượt tuyết của tụi em và quăng nó đi...*”

Cô ngẩng lên nhìn Chris,
đột nhiên giọng đầy lo âu.

*“Trước khi ngất đi, em có
nghe cậu ấy gọi tên... cậu ấy
vẫn còn sống, Chris, anh em
mình không thể bỏ cậu ta lại
được...”*

“Dĩ nhiên là không rồi,”

Chris nói chắc nịch, và Claire
cảm thấy nhẹ người một chút.

Chris đã đến, anh biết tổng lý
Umbrella, anh sẽ tìm ra được
Steve và dẫn mọi người trốn
thoát...

Một tràng cười ngạo nghễ
cất lên. Giọng cười của một
người phụ nữ, một tràng cười
cao vút và tàn nhẫn. Chris
bước ra khỏi đằng sau những
bậc thang, Claire bên cạnh, cả
hai nhìn lên ban công, thấy
một người phụ nữ, chính là...
Alfred?

Không, không phải là
Alfred. Điều đó có nghĩa là...

“Thật sự tồn tại một

Alexia,” Claire nói khẽ. *Nhìn
thấy mà ghét.*

Alexia Ashford vẫn cười
trong lúc quay người và bước
đi, qua một cánh cửa phía trên
cùng những bậc thang.

*“A ta chắc phải biết Steve
ở đâu,*” Chris nói gấp, và
Claire cũng nghĩ thế, rồi cả hai
người họ cùng chạy, phóng lên
những bậc thang, Claire vượt
qua cả Chris, chuẩn bị để moi
sự thật ra từ mồm người chị
quái dị của Alfred...

...và RẦM, đằng sau cô,
những bậc thang đang từ từ rớt
xuống, Claire lăn tròn trên sàn
khi một chiếc xúc tu khổng lồ
đập tan nát cả ban công, *giống
như nó đã làm với xe trượt
tuyết...*

... và nó biến mất, rút ra
khỏi cái lỗ nó tạo nên, để lại
đống bừa bộn gạch đá phía

sau. Cầu thang chính không bị
hư hại gì cả, nhưng Claire thì
bị kẹt lại trên tầng hai với cả
đống gỗ xung quanh. Cô phải
leo xuống.

“Claire!”

Cô lồm cồm bò dậy, nhìn
thấy Chris ở dưới đang đau
đớn vì cái chân mắc kẹt trong
những mảnh gỗ và vôi vữa.

“Anh không sao chứ?”

Claire hỏi, và Chris gật đầu,
rồi bỗng nhiên một tiếng gào
vang lên, cô điếng cả người.

Tiếng đó vọng ra từ phía xa
căn phòng Alexia đã đi qua, và
tiếng của Steve, cậu ấy đang
rất đau đớn.

*Không thể bỏ Chris được,
nhưng mà...*

“Chris, cậu ấy đấy,” Claire
nói, nhìn đi nhìn lại giữa căn
phòng và người anh trai của
mình, không biết nên làm gì

cho phải.

*“Đi đi, anh sẽ đuổi kịp
mà!”* Chris gọi với lên.

“Nhưng...”

*“Cứ đi đi! Anh không sao
đâu mà lo, nhưng nhớ cẩn
thận đó!”*

Đầy lo sợ, Claire quay
người và chạy đi, hy vọng rằng
cô không đến quá trễ.

*

* *

Wesker bước vào đại sảnh
của tòa biệt thự, và nhận thấy
nó cũng không lớn cho lắm.
Có chuyện gì đó đã xảy ra với
những bậc thang, một phần
của khu ban công phía trên đã
bị đập nát ra.

Hắn nghe tiếng ai đó đang
bước đi phía sau một khúc ban
công vẫn còn sót lại với những
mảnh thảm rách nát, rồi hắn
tiến lên một bước về phía

đó...

...và thấy ả ta. Đứng trên
cùng những bậc thang trong
chiếc áo dài màu tối, mái tóc
óng mượt buộc sát vào khuôn
mặt nhợt nhạt, diễm lệ.

“*Alexia Ashford,*” Wesker
nói, không khỏi ngạc nhiên khi
nhận thấy bản thân có hơi
chút kính sợ trong giờ phút
gặp gỡ này.

Ả ta trông rất giống người
thường, mỏng manh và vô hại,
nhưng hẳn biết rõ không phải
thế.

*Thương lượng nào, và còn
thu nạp chiến lợi phẩm nữa.*

Wesker sửa giọng, bước lên
trước và tháo bỏ cặp kính mát
ra. “*Alexia, tôi là Albert*

*Wesker. Tôi đại diện cho một
nhóm người đã lâu rồi
ngưỡng mộ những thành quả
của cô, và rất háo hức mong*

đợi sự...uhm...trở lại của cô.”

Ả nhìn lại hắn với vẻ bình
thản, đầu hơi ngẩng lên, lưng
thẳng một cách kiên nghị.

Trông ả cứ như một người con
gái lần đầu ra mắt trong bữa
tiệc dành cho những người
thuộc cùng tầng lớp.

*“Và mạn phép xin nói
thêm, rằng việc gặp được cô
quả thật là một vinh dự vô
cùng,”* Wesker nói nhã nhặn.

*“Những nhân viên của tôi đã
kể về cô. Tôi biết cha cô đã
sinh ra cô từ gen của người
bà rất rất vĩ đại của ông ta,
Veronica – rằng với loại gen
ấy, của chính người sáng lập
nên dòng dõi Ashford, ông đã
tạo ra cô và Alfred để trở
thành những thiên tài của
những thiên tài. Chắc hẳn cụ
bà Veronica phải tự hào lắm.
Tôi biết cô đã tạo nên T-*

Veronica để tưởng niệm bà

trong danh dự...”

Cẩn thận nào, hấn chẳng

muốn đề cập về chuyện đã

xảy ra với cha cô, *đừng phá*

hỏng mọi chuyện nào, “...và

rằng cô là người duy nhất,

ừm, vẫn còn sống dấu mang

virus trong người.”

“*Ta là virus,*” Alexia nói

lãnh đạm, quan sát hấn qua

đôi mắt khép hờ.

“*Vâng, dĩ nhiên rồi,*”

Wesker nói. Trời ạ, hấn ghét

những lời đường mật này đến

tận xương, hấn có giới giang gi

việc này cho cam, nhưng hấn

muốn tạo ấn tượng tốt với ả,

muốn phỉnh ả ta qua việc dâng

bốc giá trị cao quý của ả.

“*Thế nên,*” hấn tiếp tục, óc

vẫn nghĩ về mọi việc sẽ dễ

dàng như thế nào nếu cô ta

chịu nghe lời hấn, “*Tôi sẽ rất*

*vui mừng – tất cả chúng tôi sẽ
rất trân trọng nếu cô đồng ý
đồng hành với tôi đến buổi
gặp gỡ riêng cùng với những
nhân viên của tôi, để bàn luận
về mọi chuyện. Tôi có thể bảo
đảm rằng cô sẽ chẳng thất
vọng đâu.”*

Ả đợi xem hấn thật sự đã
nói xong chưa và lại cười, một
tràng cười dài và lớn tiếng.
Wesker cảm thấy nóng mặt.
Nghe giọng cười của con bé là
đủ biết nó nghĩ gì về lời đề
nghị của hấn rồi.

*Tốt thôi. Vai người tốt khỏi
phải diễn nữa.*

Wesker bước lên trước và
chìa tay ra. “*Chúng tôi muốn
một mẫu thử của T-Veronica,*”
hấn nói, sự ngọt ngào trong
ngữ điệu đã biến mất. “*Và tôi
đành phải bảo đảm rằng cô
phải đưa nó cho tôi.*”

Nghe xong, ả từ từ bước
xuống cầu thang, trong một
thoáng hấn đã nghĩ là ả ta sẽ
đáp ứng yêu cầu, nhưng rồi ả
bắt đầu chuyển hóa, và hấn
chẳng thể nghĩ được gì khác.

Hấn chỉ còn biết trăn người ra
mà nhìn, sự kính sợ tăng lên
gấp mười lần.

Một bước xuống, và bộ váy
của ả cháy rực để lộ ra những
mạch máu vàng óng, ánh sáng
tỏa ra từ khắp người. Thêm
một bước nữa, và da thịt ả
thay đổi, chúng chuyển sang
một màu xám xịt, mái tóc biến
mất, những mảnh thịt xám trôi
lên khỏi phía trên đầu và chảy
dài xuống cả khuôn mặt. Bước
kế tiếp, ả khiến cả cơ thể trần
trụi của mình biến đổi, chúng
thô ráp lại, những mảnh nhỏ
thịt khô cứng lên và biến thành
những mảnh vảy trời lên bao

phủ phên nửa cơ thể. Đến lúc
bước xuống tới chân cầu
thang, ả chẳng còn chút đáng
về gì của người con gái tên là
Alexia Ashford.

Nín thở, hấn vươn tay đến
người cô – và chỉ với một cú
phất tay, cô thối hấn bay
ngược trở lại, đáp xuống cách
cửa trước chỉ chút xíu.

Mạnh kinh hồn!

Hấn đứng dậy, hiểu rằng đã
đến lúc phải dùng vũ lực, và
chuẩn bị tấn công, để phô diễn
năng lực của bản thân...

...và ả ta lại vấy tay trong
lúc vẫn mỉm cười, lửa bùng
cháy trên nền nhà bằng cẩm
thạch, lửa cháy thành từng
hàng, nhảy múa đầy sống
động dưới sự điều khiển từ các
ngón tay. Ả hạ tay xuống và
đám lửa dịu xuống nhưng
không tắt, vẫn bập bùng trên

nền đá, chỉ hoàn toàn là đá.

Wesker hiểu mọi chuyện đã
xong. Nếu may mắn, có thể ả
sẽ tha cho hắn cũng nên.

Không nói năng gì thêm, hắn
quay đi và bước ra, rồi bỏ
chạy ngay khi cánh cửa sập lại
sau lưng.

Tên nửa quái vật đã bỏ đi,
chỉ vài giây sau, một chàng trai
trẻ theo chân hắn, nghĩ rằng
mình đã trốn thoát mà chẳng
ai biết. Alexia nhìn họ bỏ trốn,
thích thú nhưng hơi thất vọng.
Cô đã trông đợi nhiều hơn thế.

Tên nửa quái vật không
khiến cô bận tâm cho lắm, vì
thế cô quyết định tha mạng
cho hắn. Ít ra những lời đường
mật của hắn cũng khiến cô hài
lòng, hay chính xác hơn là “lời
đề nghị” dở hơi của hắn.

Chàng trai trẻ thì khác... dừng
cảm và biết hy sinh, tận tụy,

giàu lòng thương người. Nói chung, là một mẫu nghiên cứu quá tốt. Và cậu ấy thương em gái mình, người sắp phải chết – điều đó sẽ tạo nên những phản ứng sinh lý học thú vị đây.

Alexia quyết định sẽ tạo cho bọn họ một cuộc chạm trán. Ắ sẽ thử phiên bản biến hình mới, để xem nỗi buồn có khiến anh ta mạnh mẽ hơn không, cũng như để thử nghiệm khả năng của anh. Cô cười, tự dung nghĩ ra một dạng thích hợp để biến thành sắp tới. Ngoại trừ Alfred ra, không ai biết được một bí mật nhỏ của T-Veronica, rằng nó dựa trên phản ứng hóa học của con kiến chúa. Cô sẽ thử một dạng côn trùng, để trải nghiệm những sức mạnh và lợi ích mà nó đem lại.

Sự thất vọng của ả đã trôi
qua. Con bé và thằng nhóc sẽ
phải chết, và cô sẽ vui đùa với
chàng trai trẻ.

Chương 16

CLAIRE CHẠY QUA
NHỮNG CĂN PHÒNG VÀ
NHỮNG DÂY HÀNH LANG
CỦA TÒA NHÀ, sợ phải nghe
tiếng cạu thét lên một lần nữa.
Cô đi ngang qua những dãy
hành lang trang hoàng lộng
lẫy, đến được khu trại giam, cả
hai bên tường đều có những
xà lim, và lại bắt gặp cái không
khí vừa lạnh lẽo vừa tối tăm.
Một tên mang virus với tới
người cô sau những song sắt,
rên rỉ không ngừng.

“*Steve!*”

Giọng của cô vang dội ra
phía sau lưng, đầy những căng
thẳng và sợ hãi, nhưng chẳng
thấy Steve trả lời. Bên phải là

một cánh cửa bằng kim loại

dày cộp, trông khác hẳn

những cánh cửa còn lại, được

gia cố thêm bằng những dải

thép. Cô mở nó ra, bước vào

một căn phòng nhỏ trống trải,

nó dẫn vào một căn phòng

khác rộng hơn.

“Steve!”

Vẫn không có câu trả lời,

căn phòng này khá dài và khá

âm u, gần như một đại sảnh

lớn, và cô không tài nào thấy

được điểm kết thúc. Claire

thấy có một cánh cổng treo lơ

lửng giữa căn phòng nhỏ và

đại sảnh, nó khiến cô chững

lại. Cô nhìn quanh, tìm được

một mảnh gỗ trên sàn nhà, rồi

dùng nó để chèn giữa cánh

cửa phía ngoài với bản lề, dĩ

nhiên là vì chẳng muốn bị nhốt

lại bên trong.

Cô bước vội vào đại sảnh,

cảm thấy ớn lạnh, những bức
tượng hiệp sĩ to lớn xếp thành
hàng kéo dài dọc theo hai bên
tường tối tăm, sự hồi hộp của
cô tăng lên theo thời gian. Cậu
ta đâu nhỉ, sao cậu ta lại thét
lên ?

Đi được nửa đoạn đường
thì cô thấy cậu, ngồi trên một
chiếc ghế ở góc cuối phòng,
cái gì đó đại loại như một
thanh ngang chắn trước người
cậu.

Ôi, Chúa ơi...

Claire chạy đến, và khi tới
gần hơn cô có thể thấy được
rằng thanh ngang đó thực ra là
một cái rìu bự chẳng, một cái
kích, lưỡi của nó gắn chặt vào
bức tường bên cạnh cậu.

Trông cậu rất nhỏ nhoi và quá
trẻ, đôi mắt nhắm nghiền, đầu
rũ xuống, nhưng cô thấy cậu
vẫn còn thở, và thấy bớt căng

thăng được một ít.

Cô với tới người cậu và cố

kéo chiếc rìu ra, nhưng nó

chẳng thềm nhúc nhích. Cô

cúi xuống người cậu, chạm tay

cậu, và cậu rùng người, mắt

mở ra.

“Claire!”

“Steve, nhờ ơn Chúa cậu

vẫn ổn, chuyện gì đã xảy ra?

Sao cậu lại ở đây?”

Steve cố đẩy chiếc rìu

nhưng nó không thềm lay

động chút nào. *“Alexia, chắc*

chắc là Alexia, ả ta trông y

chàng như Alfred – ả đã tiêm

vào người mình thứ gì đó, ả

nói sẽ làm giống như đã làm

với cha của ả, nhưng lần này

bảo đảm không có bất cứ sai

sót gì...”

Cậu xô cái rìu lần nữa, cố

hết sức mình, nhưng nó vẫn

không nhúc nhích. *“Vội lại, ả*

*ta bị khủng rồi. Mình thấy ả
này với cậu em Alfred cũng y
như nhau... ”*

Steve chột căng cả người
lên, ngực cậu đột nhiên đổi
màu. Bàn tay co rúm lại, cả
người giật giật.

“Chuyện gì thế?” Claire
hỏi, giọng đầy hoảng hốt, sợ
cứng cả người, cả cơ thể của
cậu ấy cong gập lại, những
ngón tay nắm thành quả đấm,
đôi mắt trông thật hoang dại và
khiếp sợ.

“... Claire... ”

Giọng cậu khàn đục, tên
của cô biến thành một tiếng
rống, và rồi cậu bứt người ra
khỏi ghế, quần áo bị rách toí
tẻ. Cậu mở miệng, và một
tiếng rên rỉ phát ra, lúc đầu là
hoảng sợ nhưng dần biến
thành giận dữ. Điên cuồng.

“Không,” Claire rên khẽ,

chân bước lùi lại, và Steve
chộp lấy chiếc rìu, rút nó ra
khỏi bức tường, đứng dậy. Cả
cơ thể cậu ta cúi về phía
trước, cơ bắp cuộn lên dưới
lớp da đang dần chuyển sang
màu xanh xám. Những chiếc
gai mọc lên bên vai trái, hai,
rồi ba cái, tay dài ra, một vết
thương rách toạt ra ở cổ
nhưng chẳng có chút máu nào,
đôi mắt thì chuyển sang màu
đỏ của thú dữ.

Cái thứ đã từng là Steve
Burnside há mồm rống lên
điên loạn, Claire quay người
bỏ chạy, cảm thấy phát ốm vì
sự mất mát và khiếp hãi, cô
chạy như chưa bao giờ được
chạy.

Con quái vật đuổi theo cô,
vung lên chiếc rìu bự chẳng,
lưỡi đao bén nhọn rít lên trong
không trung. Cô cảm thấy

được những luồng gió do lưới
rìu tạo nên và tự dung cảm
thấy mình chạy lẹ hơn, chân
cô như được gia tốc, đẩy cô về
phía trước nhanh hơn. Con
quái vật lại vung tay, đập trúng
thứ gì đó, tạo nên một âm
thanh rõ lớn muốn điếc cả tai.

Nhanh hơn, nhanh hơn nữa,
căn phòng chỉ ở ngay phía
trước...

...và cánh cổng đang kéo
xuống, chuẩn bị nhốt cô lại
cùng với con quái vật, bất kể
giá nào cô cũng phải chạy
nhanh hơn, nếu không thì chết
chắc...

...và với một cú phóng cuối
cùng, bằng tất cả sức mình.,
Claire đã bay qua được
khoảng trống nhỏ nhoi giữa
cánh cổng và sàn nhà, trượt
dài trên bụng, cánh cổng đóng
sập lại ngay đằng sau.

Con quái vật rông lên, lại
vung chiếc rìu lên điên cuồng,
những tia lửa bay ra khi nó
đập trúng những thanh kim
loại. Đięng hồn, Claire đứng
nhìn nó phá vỡ ba thanh, uốn
cong thanh thép bởi những cú
quật tàn bạo, trước khi nhận
ra rằng mình có thể trốn thoát.

*Cánh cửa, mình đã chèn
cho nó mở, cô ngạc nhiên nghĩ
thầm, và đứng dậy, bước một
bước về phía lối thoát...*

*...và rồi thứ gì đó phóng
xuyên qua bức tường, không
phải con quái vật, một thứ
cuốn quanh người cô như một
gọng kềm, nhấc bổng cô lên,
lại một trong những cái xúc tu.*

Con quái vật vẫn tiếp tục đập
vào cánh cổng, chỉ chốc nữa
thôi nó sẽ phá được, và cái
xúc tu thì vẫn quấn chặt lấy
cô.

Như choàng tỉnh, Claire cố
giãy giụa, nhưng nó vẫn trơ trơ
ra. Nó chỉ giữ cô lại, đợi cho
con quái vật phá banh cánh
cồng. Nó muốn táng cô vài cú
và cắt cô ra, nó muốn xé cô
thành từng mảnh, và nó đập
cái rìu vào những thanh kim
loại hết lần này đến lần khác,
rồi cuối cùng, nó đã tạo được
một cái lỗ đủ để chui qua. Sự
giãy giụa của cô trong cái xúc
tu chỉ càng khiến nó thêm sôi
máu và kích thích. Nó giương
cái rìu lên, khao khát muốn
kết liễu đời cô. Nó hạ chiếc
rìu xuống một cách khó nhọc,
nhớ lại những gì nó đã nói với
cô, hứa với cô –

- *Lần tới sẽ đến lượt cậu* –

- *Tớ sẽ* -

- và nó, cậu, dừng lại, lưỡi
rìu chạm phải sọ cô. Chiếc
xúc tu chờ đợi, siết chặt hơn,

và cậu đã nhớ ra. Claire.

Steve nhắc chiếc rìu lên lần
nữa, thật mạnh mẽ, cậu đang
rất mạnh, và đập xuống chiếc
xúc tu, chặt đứt nó. Một chất
dung dịch xanh phún ra, khúc
xúc tu còn lại đập vào ngực
cậu, quăng cậu vào bức tường
trước khi rút đi. Cậu cảm thấy
và nghe được tiếng xương gãy,
cảm thấy dòng máu lạnh lẽo
của cậu sôi lên, cảm thấy sức
lực ngày một mất dần đi. Con
đau đớn thành linh ập đến
khắp người, nhưng khi cậu mở
mắt ra thì thấy cô, cô vẫn ổn,
cô đang với lấy tay cậu. Claire
Redfield, đang với lấy tay cậu
với đôi mắt nhòe lệ.

Con quái vật đã biến mất.

Cô cầm lấy tay cậu và cậu
nhắc nó đặt lên mặt mình, một
khuôn mặt đẹp đẽ, nhưng
đang hấp hối, đặt nó lên má.

“Em ám quá,” cậu khẽ nói.

“Cố lên,” cô nói, giọng van nài, *“làm ơn mà, anh mình đã đến và anh sẽ dẫn tụi mình đi, đừng chết mà!”*

Mắt của Steve mờ đi, như thể cậu đang cố hết sức để vẫn còn tỉnh.

“Mừng là anh em đã đến,”
cậu khẽ nói, giọng nhỏ dần đi.
“Và mừng vì đã gặp được em.
A...Anh yêu em.”

Sau những lời cuối cùng,
đầu cậu gục xuống, ngực cậu xẹp xuống và không bao giờ còn phình lên lại lần nữa, chỉ còn lại một mình Claire. Steve đã chết.

Chương 17

Chris chạy, bởi một lẽ là chừng nào Alexia còn sống thì họ khó mà yên ổn, và cũng bởi anh sợ rằng cô ta đã tóm được Claire.

“*Claire,*” anh hét lên, đập
tay lên từng cánh cửa trên
đường. Anh chẳng lo lắng gì
về việc điều chỉnh âm lượng
giọng hét của mình nữa cả;
nếu Alexia mạnh được cỡ
chừng phân nửa như những gì
anh nghĩ, thì cô ta dư sức biết
anh đang ở đâu.

Làm ơn, xin đừng hại nó,
anh nghĩ thầm, nhắc đi nhắc
lại điều đó trong đầu còn chân
vẫn cứ chạy qua một dãy hành
lang khác, qua một cánh cửa,
lại một hành lang khác, và cứ
thế. Anh chẳng biết được thứ
gì có đủ sức để ngăn Alexia
lại, nhưng nếu anh có thể tìm
ra Claire và dẫn họ đến cầu
thang máy thoát hiểm, anh
định sẽ kích hoạt hệ thống tự
hủy trước khi rời đi. Alexia chỉ
mới bộc lộ một nửa quyền
năng ác quỷ, nhưng bấy nhiêu

cũng đủ để làm ngày tận thế
đến gần, và ả phải bị ngăn lại.

“Claire!”

Anh chạy vào một đoạn

hành lang trông quen quen, lại

một bản sao của biệt thự

Spencer, anh mở cánh cửa

dẫn ra một khu trại giam tăm

tối, hai dãy song sắt xếp thành

hàng dài dọc hai bên tường.

Anh phải tìm cho bằng được

cô, anh không thể nào bỏ trốn

một mình được. Anh đúng là

có muốn Alexia phải chết,

nhưng anh thật không dám đạt

được điều đó bằng cách đánh

đổi sự an toàn của Claire, và dĩ

nhiên đưa cô trốn thoát luôn là

lựa chọn hàng đầu của anh –

- có ai đó đang khóc đằng

sau một trong những cánh cửa

đóng. Chris dừng lại và lắng tai

nghe, cố nín thở, luôn tiện hạ

một kẻ mang virus to mồm

đang bị nhốt ở phòng giam gần

đó. Lại tiếng thút thít...

Claire, ôi, ơn Chúa em tôi

vẫn sống.

Anh tông mạnh vào cánh

cửa, chuẩn bị tấn công bất cứ

thứ nào ở gần cô – và thấy cô

đang ngồi bệt dưới sàn, khóc

thút thít, tay để hờ trên một

chàng trai trẻ, cơ thể cậu ta

sưng tấy lên trông thật đáng

thương. Cậu ta đã chết.

Khốn thật.

Hắn cậu ta phải là Steve,

bạn Claire, và đầu thấy tiếc

cho một người anh chưa gặp

bao giờ, trái tim của Chris vẫn

không khỏi nhói đau vì Claire.

Cô mới mỏng manh làm sao,

và cô độc nữa...

...lại thêm một lý do để thù

Alexia. Khởi cần nói Chris

cũng dư biết, Steve chết là do

cái con quỷ cái đó mà ra. Anh

rất muốn ngồi xuống và an ủi

Claire, nắm lấy tay cô em và

nói những lời nhẹ nhàng,

nhưng họ cần phải trốn ngay.

“Chúng ta phải đi thôi,

Claire,” anh nói, cố nhẹ

nhàng hết sức, và nhẹ nhõm

cả người khi thấy cô gật đầu,

cẩn thận đặt người bạn xuống,

vuốt mắt cậu ấy với bàn tay

run run, anh không khỏi cảm

thấy vui mừng. Cô hôn người

bạn mình trên trán rồi đứng

dậy.

“Được rồi,” cô nói, lại gật

đầu. *“Em không sao đâu.”*

Cô không nhìn lại, và điều

đó khiến anh thấy tự hào vì

cô. Nếu đổi lại là anh, trong

tình huống buộc phải rời bỏ

một người mình quan tâm,

chắc anh không thể mạnh mẽ

bằng cô được.

Họ cùng chạy ngược về đây

hành lang, Chris đoán cả hai đang ở đâu đó gần góc tây nam tòa nhà, chỗ anh đậu chiếc phản lực và nhìn thấy thang máy thoát hiểm. Chắc hẳn hệ thống tự hủy phải nằm đâu đó gần thang máy để bảo đảm an toàn tuyệt đối cho việc đào thoát. Một khi đến được thang máy, anh sẽ kiểm tra mọi chỗ để tìm cho ra hệ thống đó.

Có một chiếc cầu thang ở tận cùng góc phía Nam của dãy hành lang, và Chris lao ngay đến, Claire sát bên. Anh có thể cảm thấy từng giây trôi qua khi họ bước vội lên những bậc thang, cảm thấy như thời gian ngày càng rút ngắn lại, rằng đã đến lúc Alexia dừng cuộc chơi. Họ vượt qua căn phòng nằm bên trên những bậc thang, rồi đến một giàn

khung kim loại khổng lồ - và
Chris bật cười thành tiếng khi
nhìn lại phía sau, thấy những
cánh cửa của thang máy thoát
hiểm.

“*Gì thế anh?*” Claire hỏi.

Anh chỉ vào cánh cửa, cười
toe toét. “*Chúng sẽ đưa anh
em mình đến ngay bên chiếc
phản lực.*”

Claire gật đầu, không cười
nhưng có vẻ nhẹ nhõm hẳn.

“*Tốt quá, vậy mình đi thôi.*”

Chris quay lại nhìn bức
tường ở phía bên kia. “*Anh
phải đi xem cái này đã,*” anh
nói, định bụng sẽ ngó qua cái
cửa nằm trong góc, trông nó y
như một loại cửa an ninh. “*Em
đi trước đi, anh sẽ theo
ngay.*”

“*Không bao giờ,*” Claire
nói chắc nịch. Cô bước theo
anh, mắt vẫn đỏ hoe vì đã

khóc quá nhiều, nhưng ý cô đã quyết. “*Không đời nào chúng ta lại tách ra lần nữa.*”

Chris cúi xuống nhìn hệ thống khóa của cánh cửa và thở dài, rồi bước lùi lại. Có thể họ đã đến gần được hệ thống tự hủy; nhưng hệ thống này quá phức tạp, và đặc biệt là nó cần một chiếc chìa khóa mà anh không có. Ngoài ra, bên phải cánh cửa là một thứ tương tự như súng phóng lựu cũng đã bị khóa, anh chẳng rõ nó là loại nào nữa, trên thanh chắn giữ nó có ghi *chỉ dùng khi nguy cấp*.

Cũng tốt thôi, giờ thì nên trốn ngay khi còn có thể, anh nghĩ, nhưng không cảm thấy vui cho lắm. Liệu Alexia sẽ còn mạnh lên như thế nào nữa nếu anh để vượt mất cơ hội này?

“Khoan, đợi em một chút,”

Claire nói, rồi bắt đầu lục lọi
chiếc túi nhỏ quanh eo lưng.

Trước khi anh kịp mở miệng
hỏi, cô đã cầm trong tay một
chiếc chìa khóa thon dài, trông
giống một con chuồn chuồn.

Khỏi nói cũng đủ biết nó chính
là chiếc chìa khóa họ cần.

*“Em tìm được hời còn ở
Rockfort,”* cô nói, rồi cúi
xuống và đặt chiếc chìa khóa
vào đúng chỗ của nó. Vừa
khít, cái khóa bật mở đánh
tách.

*“Anh định khởi động hệ
thống tự hủy phải không,”*

Claire nói, nghe như một câu
hỏi không cần lời đáp. *”Anh
có mật mã chưa?”*

Chris không trả lời, anh mãi
nghĩ đến những trùng hợp
ngẫu nhiên trong cuộc sống,
đôi lúc, chúng lại mang đến

thuận lợi cho một ai đó.

“*Mật mã là Veronica,*” anh
khẽ nói, và đẩy mở cánh cửa,
sẵn sàng đón nhận sự sụp đổ
của nơi này, bởi anh hiểu đó là
điều tất yếu.

Chương 18

THẰNG NHÓC ĐÃ
CHẾT, NHƯNG ĐỨA CON
GÁI THÌ CHƯA.

Và bây giờ, chàng trai trẻ
còn đang cố phá hủy ngôi nhà
của Alexia nữa chứ, đây
chẳng còn là một cuộc chơi
hay một trò thí nghiệm để
quan sát nữa, hẳn phải chết,
chết trong đau đớn tột cùng.
Sao hẳn dám nghĩ ra một
chuyện tày trời như thế chứ?
Đáng lẽ hẳn phải quỳ gối
trước mặt ả, van xin ả muốn
làm gì hẳn tùy ý, sao hẳn dám
chứ?

Alexia thấy hai anh em nhà

nó sánh vai bên nhau bước đi,
cảm thấy sự mong mỏi muốn
bỏ trốn của chúng sau khi đã
kích hoạt hệ thống tự hủy, ánh
sáng và âm thanh nhấp nháy
liên hồi, hệ thống đang được
khởi động. Chút nỗ lực của
chúng hoàn toàn là vô nghĩa,
dĩ nhiên rồi. Ắ chỉ cần bỏ chút
xíu thời gian ra là dư sức ngăn
hệ thống tự hủy lại, bằng cách
kết nối bản thân với cả toà nhà
này, nhưng nói gì thì nói ắ
cũng vẫn còn bực mình. Hắ
đã chứng kiến khả năng siêu
việt của ắ, hắ đã thấy và bỏ
chạy trong hoảng sợ tột
cùng... thế mà vẫn dám tự đề
cao mình đến mức có ý nghĩ
muốn lấy mạng ắ ư?
Alexia định thàn lại, tập
trung toàn bộ sức mạnh để trở
thành một bản thể hoàn hảo.
Ắ biết rằng hắ đã không bỏ

qua thứ vũ khí kẻ bên bàn
phím, một khẩu súng lục ổ
quay ai đó để quên lại. Nhưng
ả chẳng thêm bận tâm, thứ vũ
khí đó ắt sẽ cho hấn hy vọng,
để rồi tô điểm thêm cho thắng
lợi sau cùng của ả. ả sẽ trước
đi hy vọng của hấn, sẽ đoạt
mạng em gái hấn và rồi cũng
sẽ giết chết cả hấn.

Khi đã thành một khối, ả
hình dung mình giống như một
chất lỏng, di chuyển qua cầu
trúc của môi trường xung
quanh dễ dàng y như việc điều
khiển những tế bào trong
người, và ả đang làm thế, đang
đến để đối mặt với những kẻ
xâm nhập. Chúng giật mình
chẳng kém lúc nghĩ đã sắp
thành công. ả chui ra khỏi vật
thể chứa tế bào, dần dần định
hình, rồi quay lại nhìn vào đôi
mắt dờ dẩn của chúng, vẻ mặt

hoảng sợ của những con cừu đang run rẩy. Ả nhìn cách chúng quan sát mình, thấy khoái trá dầu rằng vẫn chưa nguôi giận.

Chúng tranh cãi ngay trước mặt ả, hấn cứ khăng khăng đòi ”xử lý” mọi chuyện, rằng con bé nên trốn đi. Con bé đồng ý một cách ngập ngừng, và còn đặt điều kiện ngược lại rằng hấn phải sống. Ngay sau câu nói ngông cuồng đó, con bé quay đi và bỏ chạy về chiếc thang máy.

Alexia bước tới chặn đường nó, giơ tay lên chuẩn bị tấn công...

...và một lỗ thủng loang ra trên cơ thể, khiến ả phân tán tư tưởng. Một viên đạn đã ghim vào người ả. Ả xoay mình lại và mỉm cười với hấn, với khẩu súng trên tay hấn, rồi

thọc tay vào người mình, rút viên đạn ra quăng tới trước mặt hắn. Bộ dạng của hắn khiến ả hết sức hài lòng, và khi quay lại thì thấy con bé đã trốn mất.

Đã đến lúc kết thúc cuộc chơi, Alexia quyết định. Để cho hắn biết ả là gì, ả làm được những gì... và để làm cho hắn phải sợ chết khiếp, bởi vì lúc ả nhắm mắt lại, hình dung, ước muốn, ả không còn là một Alexia Ashford nữa, ả trở thành một Hung thần, đầy quyền năng và tàn nhẫn.

Chương 19

“HỆ THỐNG TỰ HỦY ĐÃ ĐƯỢC kích hoạt,” giọng ghi âm lại vang lên, vọng khắp căn phòng, cứ đều đều tiếp tục.

“Bạn có bốn phút ba mươi giây để đến được cự ly an toàn tối thiểu.”

Cùng với ánh đèn chớp
nháy và những âm thanh đing
tai, Chris đang trong tình trạng
bấn loạn trước khi cuộc chiến
diễn ra. Alexia giơ tay lên để
tấn công Claire, và Chris nổ
súng, khẩu .357 rung lên trong
tay anh, viên đạn xé toang cả
âm thanh báo động, một tiếng
nổ điếc cả tai.

Có thể chứ! Trúng rồi, ngay
bụng, và Claire đã đến được
thang máy, nhấn nút, rồi bước
vào...

...nhưng thay vì rỉ máu,
thay vì loạng choạng bước lùi
lại, Alexia mỉm cười với anh.

Ả nhấc một cánh tay mảnh
khảnh xám xịt của mình lên và
thọc nó vào người, da thịt ả
như tan ra tùy ý, chúng cứ
như nước vậy. Một giây sau, ả
rút ra viên đạn anh vừa ghim
vào và nhẹ nhàng quăng nó về

phía anh.

Tiêu, kỳ này là tiêu chắc

rồi. Chris điếng người, và rồi ả

ta bắt đầu biến dạng.

Cả người ả uốn éo bò trên

nền kim loại, da thịt bắt đầu

rung lên, tạo nên những đỉnh

nhọn và vùng trũng lan khắp

nơi, các mô sùi sùng sục và

giãn nở ra. Những đỉnh nhọn

biến thành núi, vùng trũng

thành thung lũng, tất cả chúng

đều xám xịt và phồng lên khi

các chi của ả bắt đầu cuộn lại.

Tay ả cong lên và hòa cùng cái

đồng hồ lớn đang lớn dần đó,

phần chân khuất dạng, cả mớ

hỗn độn trở nên lờm chờm vằn

vện, mạch máu lòi ra như

những sợi dây cáp, và ả cứ

tiếp tục trương phình ra. Đầu

ả cuộn xuống và trở thành một

phần của cái cơ thể khổng lồ

đang cuộn tròn, máu xám

chuyển sang màu đỏ của cơ
thịt, những mạch máu màu
xanh và tia đan xen như những
đợt thủy triều.

*“Bạn có bốn phút để đến
được cự ly an toàn tối thiểu,”*
giọng ai đó vang lên, nhưng
Chris cũng không bận tâm
mấy, anh đang bước lùi lại,
càng ngày càng tin rằng mình
sẽ không có một kết thúc tốt
đẹp cho lắm. Thang máy đã bị
chặn, và ả ta thì ngày càng bực
lên.

Những xúc tu bực chẳng lòi
ra từ dưới cơ thể khổng lồ ấy,
uốn tới uốn lui, gần như bao
phủ cả mặt sàn. Lưng Chris
đụng phải bức tường, anh
dừng lại, và cái thứ ấy, cái
khối khổng lồ ấy đột ngột
vươn thẳng lên như thể nó
đang đuổi thẳng một cái eo
không tồn tại nào đó, rồi nó

giang rộng đôi cánh ra, cánh
của chuồn chuồn, ngẩng lên
một khuôn mặt nửa người dị
dạng.

Khuôn mặt đó mở to miệng
ra, rống lên một tiếng đinh tai
nhức óc, những cái cánh cũng
chịu ảnh hưởng từ sóng âm tạo
ra - và nó phun vào anh, một
chất lỏng màu vàng rớt lên chỗ
gần anh đứng, bắt đầu bào
mòn cả kim loại.

“*Chết tiệt!*” Chris la lên và
nhảy né tránh cú quật từ xúc
tu của nó. Anh vừa phải coi
chùng cái miệng vừa phải để ý
những xúc tu... và từ cái khối
tròn tròn màu hồng đang run
lên từng hồi, những thứ gì đó
bắt đầu bò ra.

Chris chạy tới góc cách xa
Alexia nhất và nâng khẩu
.357, không rõ nên bắn vào
đâu nữa. Những sinh vật nhỏ

bắt đầu đổ bộ lên giàn đỡ, một
số trông như những viên đá
nhấn mặt khối tròn với các
xúc tu, một số thì trông như lũ
bọ cánh cứng, một số thì anh
chẳng biết diễn tả ra sao nữa,
và tất cả bọn chúng đều đang
phóng về phía anh, rất nhanh.

Những con mắt, nếu không
giết được thì cũng làm chúng
mù được... nhưng mấy con
mắt ấy có vẻ như đã mù trước
rồi, những cái hốc mắt xám
ngoét, và anh đã thấy được
đạn có công hiệu như thế nào
với ả ta khi nãy rồi.

Anh đã quyết định. Chris
nhắm và nổ súng... và cái sinh
vật đó rống lên, lần này thì vì
đau đớn, một trong những cái
cánh của nó rớt xuống nền
kim loại.

Một vài những con quái nhỏ
đã đến được chỗ anh đứng,

một trong những con bọ nhảy
lên chân anh, cố trèo lên. Ổn
lạnh, anh phúi nó ra, nhưng
con khác lại nhảy lên thế chỗ,
và rồi con thứ ba. Một cái xúc
tu lướt ngang qua mặt anh,
bắn ra từ một trong những cái
hốc tròn. Chris khó khăn lắm
mới đỡ được.

Chạy!

*“Bạn có ba phút ba mươi
giây để đến cự ly an toàn tối
thiểu.”*

Chris chạy dọc theo bờ
tường, đến được một góc khác
đối diện với con quái vật rồi
nhắm, cố bắn thêm một cái
cánh nữa. Viên đạn lần này
bay hơi cao, nhưng viên kế thì
trúng. Nó gào lên, cái cánh
trúng đạn chỉ còn dính lại nhờ
vài mô liên kết mà thôi, và nó
lại phun, chất lỏng đỏ tí nữa
thì dính phải mặt anh. Giờ nó

chỉ còn lại hai cánh, và đầu
anh biết nó đang đau đớn,
nhưng có vẻ như đây chưa
phải là vết thương chí mạng.

*Mà mình thì chỉ còn lại có
hai viên.*

Chắc phải có cách nào
khác, cách nào để ngăn nó lại,
hệ thống tự hủy thì lại sắp làm
chỗ này sụp đổ, và đó là lỗi
của anh. Anh nhảy tránh một
cú quật khác, cố suy nghĩ,
phải nghĩ ra một cách nào đó
trong tình thế vô cùng khẩn
cấp này...

*...chỉ sử dụng khi khẩn
cấp.*

Con quái vật rú lên. Cả bảy
đàn bộ nhảy chồm chồm lên
người anh nhưng anh không
bận tâm đến chúng, mà chỉ
quay đầu sang nhìn thứ vũ khí
cạnh cánh cửa, cái bị khóa
cùng thanh chắn. Một khẩu

súng phóng lựu hay đại loại
thế, mà mặc kệ, nó trông thật
đẹp dễ, nhưng nó vẫn bị khóa,
và cái khóa thì vẫn chưa được
mở ra.

*“Bạn có hai phút để đến
được cự ly an toàn tối thiểu.”*

Cạch.

Cái khóa đã được mở.

Chris rút nó ra, nhấc lên và
nhắm vào cái bụng súng húp
của con quái vật. Anh không
biết hỏa lực của nó ra sao,
nhưng anh mong rằng mọi
chuyện sẽ tốt đẹp, anh hy
vọng rằng nó sẽ kết liễu cuộc
đời của con quỷ cái kia.

Không có chót an toàn,
không ổ đạn. Chris kéo cò...

...và một luồng sáng trắng
tầm nhiệt phóng ra khỏi nòng,
bay đến ghim vào cái bụng bự
như một mũi tên cắm vào một
trái bong bóng. Hiệu quả đến

không ngờ, một vụ nổ khủng

khiếp.

Cả suối máu và thịt xám

ngoét bắn tung tóe văng lên cả

mặt anh, nhưng anh không

mấy bận tâm mà chỉ chú ý đến

con quái thú Alexia đang dần

kiệt sức...

Phần trên của con quái vật

cố gắng thoát ra khỏi đồng thịt

đang chết dần, hai cái cánh

đập đập trong vô vọng, nhưng

có hai cánh thì làm gì được...

và rõ ràng là nó đang chết, anh

biết vì anh có thể thấy máu

của nó đang phun ra, vì da thịt

của nó đang đổi màu, chuyển

sang màu xám tro, con quái

vật run lên, bởi sự căm ghét

đang biểu lộ trên khuôn mặt

nó... và cả sự kinh ngạc.

Rồi con quái vật Alexia rơi

vào im lặng và kiệt sức, chết

dần, Chris nghe thấy báo rằng

anh chỉ còn mỗi một phút.

Claire.

Anh thả khẩu súng xuống

và bỏ chạy.

Chương 20

Claire cảm thấy kiệt sức và

không thể làm gì nổi nữa.

Steve đã chết, còn Chris

không biết có đến kịp hay

không, dù có chuyện gì xảy ra

đi nữa thì mọi thứ cũng sẽ

nhanh chóng nổ tung thôi, và

cô chẳng thể làm gì hơn.

“Bạn còn hai phút nữa để

đến cự ly an toàn tối thiểu,”

máy tính vẫn kiên nhẫn nhắc

nhở. Claire giơ ngón tay giữa

hướng về phía cái loa gần

nhất. Nếu quả thật có địa

ngục, cô tin chắc nó đang ở

trong thang máy chứ không

đâu khác.

Chỉ còn mỗi một chiếc

phản lực nơi mà thang máy

đưa cô lên, Claire ngồi tựa
lưng vào khung hàng rào trước
nó, hai tay vòng qua gối, đôi
mắt nhìn chăm chăm vào cửa
buồng thang máy. Cô nhìn, cô
chờ đợi, nỗi lo lắng dâng tràn,
một phần trong cô đã hoàn
toàn tin rằng Chris sẽ chẳng
đến khi tiếng chuông báo động
vang xuyên qua khu sân bay
trống rỗng, vọng vào tai cô.

Dừng bỏ em, anh Chris,
Claire co mình lại chặt hơn.
Cô nghĩ đến Steve, nhớ lại
những hành động buồn cười
của cậu. Nhớ cái cách cậu
nhìn như thể cô đang điên đến
nơi.

Đến ngay đi, Chris, Claire
nhắm mắt lại, càng ước ao
mãnh liệt hơn. Cô không thể
mất anh ấy, trái tim cô nhất
định không thể chịu nổi.

Chỉ còn một phút để đến cự

ly an toàn tối thiểu.

Khi tòa nhà bắt đầu run rẩy dưới chân, Claire nghĩ mình có thể khóc, nhưng cô chẳng còn giọt nước mắt nào nữa. Thay vào đó cô bước lại gần cửa thang máy, tin chắc rằng Chirs sẽ chẳng đến được - đến nỗi khi hai cánh cửa xịch mở, anh bước ra ngoài, Claire nghĩ chắc mình bị ảo giác mất rồi.

“*Chris?*” giọng cô nhỏ đến mức khó mà nghe thấy, và khi anh chạy lại phía cô, với những vết máu và chất gì đó vấy khắp mặt mũi và cánh tay, đó cũng là lúc cô chợt tỉnh ra rằng anh là thật. Cô không thể nào tưởng tượng ra anh mà lại có chất bản nhầy nhựa trên mặt được.

“*Chris!*”

“*Lên đi,*” anh la lớn, và

Claire lập tức nhảy lên ghế

sau, vui sướng, sợ hãi và lo
lắng, cảm thấy họ thật bơ vơ
nhưng nhẹ nhõm, ước sao
Steve đang ở đây với họ và
buồn nẫu ruột vì cậu ấy không
thể. Còn nhiều, nhiều cảm xúc
nữa, Claire nghĩ chắc phải đến
cả tá, nhưng ngay lúc này, cô
chẳng thể diễn tả nổi cái nào
nữa. Claire đẩy chúng qua một
bên và cố không nghĩ đến,
không có cảm xúc nào nữa
ngoài hy vọng.

Chris ổn định chỗ ngồi thật
vững và bắt đầu quy trình khởi
động, chiếc phản lực nhỏ gầm
lên đầy sức sống. Trên đầu họ,
trần nhà tách đôi ra, những
đám mây vằn vỹ xoáy tan khi
anh đưa máy bay xuyên qua
chúng,
nhẹ
nhàng
uỷển

chuyển. Vài giây sau đó, họ
đã lao đi, bỏ lại khu nghiên
cứu chết chóc sau lưng mình.
Chris vươn vai, anh quệt tay
qua trán, cố rũ bỏ mấy cái thứ
khó chịu trên mặt mình.

*“Anh nghĩ mình phải tắm
một cái,”* anh nói nhẹ nhàng,
và nước mắt trào ra quanh
hàng mi dưới của cô.

*Chris, em nghĩ em đã mất
anh...*

*“Đừng bắt em phải ở một
mình nữa, được không?”*

Claire đang cố giữ cho nước
mắt không lộ ra trong giọng
nói của mình.

Chris không đáp ngay, và
cô ngay lập tức hiểu ra, hiểu
ra rằng vẫn chưa kết thúc cho
cả hai người bọn họ. Cho nên
câu cô hỏi là quá khó khăn để
trả lời.

“Umbrella,” Claire thốt lên,

và Chris gật đầu.

*“Chúng ta phải kết thúc
chuyện này, một lần và mãi
mãi,”* giọng anh quả quyết.

*“Chúng ta phải làm thôi,
Claire.”*

Claire chẳng biết phải nói gì
nữa, và cuối cùng cô cũng
quyết định không nói thêm gì.

Khi vụ nổ xảy ra trong khoảnh
khắc sau đó, Claire đã không
nhìn. Cô đã khép mắt lại, đuổi
người trên ghế, hy vọng rằng
một khi chìm vào giấc ngủ, cô
sẽ không còn mơ nữa.

Đoạn kết

Cách đó vài dặm, Wesker
nghe thấy tiếng nổ và chứng
kiến đám khói đen kịt bốc lên
sau đó. Hắn đã nghĩ đến việc
vòng máy bay trở lại, nhưng
cuối cùng lại thôi, làm thế
cũng chẳng được gì. Nếu như
Alexia không chết, người của

hắn sẽ sớm biết ngay thôi, hừ,
và thế giới này cũng sẽ sớm
được biết. *“Tao hy vọng mày
đã ở đó, Redfield,”* hắn nói
nhẹ nhàng, hơi mỉm cười. Dĩ
nhiên là anh ta đã ở đó; Chris
chẳng đủ thông minh hay
nhạy nhẹn để ra khỏi đó kịp
lúc... *mặc dù có thể mày đủ
may mắn.* Wesker phải thừa
nhận rằng Redfield có được sự
may mắn không thể tin được.
Thật đáng tiếc khi Alexia
đã bác bỏ đề nghị của hắn. À
ta đã trở thành cái gì đó khác,
khủng khiếp và độc ác, nhưng
chắc chắn là khác con người.
Cấp trên của hắn sẽ chẳng dễ
chịu gì khi hắn trở về mà thiếu
ả, nhưng cũng chẳng trách gì
họ; họ đã phải chi nhiều cho
vụ tấn công Rockfort, và hắn
đã hầu như hứa với họ là sẽ có
kết quả.

Bọn họ sẽ chấp nhận thôi.

Nếu họ không thích, họ có thể

tự tìm lấy một đối tác khác.

Nhưng còn Trent...

Wesker nhăn mặt, chẳng

muốn nghĩ tới buổi gặp gỡ tiếp

theo. Hấn mắc nợ ông ta. Sau

thất bại của Spencer, Trent -

theo nghĩa đen - đã xách mông

hắn ra khỏi lửa đỏ, đã xếp đặt

cho hắn một hoàn cảnh mới.

Và ông ta cũng là người chịu

trách nhiệm về những nhân sự

hiện tại do Wesker đề đạt,

những kẻ thật sự khát khao

quyền lực, cũng như cung cấp

phương tiện để thực thi nhiệm

vụ.

Và...

Và mặc dù chưa bao giờ

thừa nhận ra miệng, nhưng

quả thật Trent đã làm hắn phải

sợ. Ông ta vô cùng hòa nhã,

lịch sự và ăn nói nhỏ nhẹ,

nhưng đom sáng long lanh
trong mắt đã khiến ông ta lúc
nào cũng có vẻ như đang cười,
chừng như mọi việc đều là trò
đùa mà ông ta chính là người
duy nhất nắm rõ ngọn ngành.

Theo
kinh
nghiệm
của

Wesker, kẻ đang cười mới là
người nguy hiểm nhất; những
kẻ đó chẳng bao giờ cảm thấy
cần thiết phải chứng tỏ bất cứ
điều gì cả, và thường thì hơi
có phần loạn trí.

*Mau mà mình cùng phe với
lão, Wesker tự trấn an mình,*
tin tưởng đó là vì hắn muốn
thế. Bởi vì việc chống lại một
người như Trent là một kế
hoạch không hay, không hay
chút nào.

Mà thôi. Hắn có thể lo về

Trent sau, khi đã có một lời
xin lỗi thích đáng cho những
nhân sự tương ứng. Ít nhất thì
tay "hướng đạo sinh" Redfield
cũng đã chết, còn hắn thì vẫn
sống nhăn và đang cộng tác
với phe sẽ chiến thắng sau khi
tất cả mọi chuyện kết thúc.

Wesker mỉm cười, hắn đang
mong đợi cái kết thúc đó. Nó
chắc hắn sẽ rất tuyệt.

Mặt trời đã ló dạng và bắt đầu
phản chiếu lên nền tuyết trắng,
tạo ra một vẻ đẹp lộng lẫy
tuyệt vời, hoàn mỹ đến khó
tin. Chiếc phi cơ nhỏ lao vút
đi, cái bóng của nó theo sát
phía sau khi băng qua những
cánh đồng tuyết lấp lánh.

-- Hết Tập 6 --

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>
Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :
Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

RESIDENT EVIL 6
© 2007 by REFC members.
All rights reserved.

Lưu hành nội bộ trong REFC
Nghiêm cấm in sao dưới mọi hình thức.
code: veronica

GAMEVN

RPB
STARS

RESIDENT EVIL 6

<http://forums.gamevn.com>

Document Outline

- [Mở đầu](#)
- [Chương 1](#)
- [Chương 2](#)
- [Chương 3](#)
- [Chương 4](#)
- [Chương 5](#)
- [Chương 6](#)
- [Chương 7](#)
- [Chương 8](#)
- [Chương 9](#)
- [Chương 10](#)
- [Chương 11](#)
- [Chương 12](#)
- [Chương 13](#)
- [Chương 14](#)
- [Chương 15](#)
- [Chương 16](#)
- [Chương 17](#)
- [Chương 18](#)
- [Chương 19](#)
- [Chương 20](#)
- [Đoạn kết](#)